13981

சோழர் சரித்திரம்

நாவலர், பண்டித
ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

நாட்டார் பதிப்பகம்
சென்னை-14

(1956)

சோழர் சரித்திரம்

ஆசிரியர் :

காலஞ்சென்ற நாவலர், பண்டித

ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

அவர்கள்

ரூ. 2—0—0

1-வது பதிப்பு : 1928
2-வது பதிப்பு : 1930
3-வது பதிப்பு : 1932
4-வது பதிப்பு : 1956—1000 பிரதிகள்

உரிமை பதிவு செய்யப்பெற்றது

சாது அச்சுக்கூடம், இராயப்பேட்டை, சென்னை-14

பதிப்புரை

"வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு"

எனப் பெற்ற தமிழகத்தின் வரலாறு மிக்க பழமையும் பெருமையும் வாய்ந்த தென்பதனைச் சரித்திர அறிஞர் நாளுக்கு நாள் நன்கு உணர்ந்து வருகின்றனர். தமிழ் நாட்டின் சரித்திரம் தொன்றுதொட்டு அதனை ஆண்டுவந்த சேர சோழ பாண்டிய வேந்தர்கள், இடைக்காலத்தே ஆட்சி புரிந்த பல்லவர்கள் என்போரின் வரலாறுகளில் பெரும் பாலும் அடங்கியிருக்கிறது. சரித்திர நோக்கில் ஏனை மன்னர் களின் வரலாற்றினும் சோழர் வரலாறு விரிவுடையதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இப்பொழுதுள்ள இந்திய தேச சரித்திரப் புத்தகங்களில் தமிழ்நாட்டின் வரலாறு எங்கோ ஒரு மூலையில் சிறிதளவாகக் காணப்படுகின்றது. தமிழ் நாட்டின் வரலாற்றினை அறிந்துகொள்ளுதற்குரிய சாதனங் களும் சில பெரியார்களின் அரிய முயற்சியால் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன.

தமிழ்நாட்டின் பழைய வரலாறு நாகரிகம் முதலிய வற்றைத் தாய்மொழி வாயிலாக நம் இளைஞர்கட்கு நன்கு கற்பிக்க வேண்டுமென்னும் உணர்ச்சி இக்காலத்தில் பரவி யிருக்கிறது. இதனை சுமார் 30 ஆண்டுகட்கு முன்னரே உணர்ந்த நாவலர் பண்டித ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள், நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் ஊர் ஒன்றில் தமிழன்னையின் தவப்புதல்வராகிய டாக்டர் - உ. வே. சாமி நாதையர் அவர்கள் தலைமையின் கீழ் நடந்த பேரவையில் சோழர் சரித்திரம் என்னும் பொருள் பற்றிச் சொற்பொழி வாற்றினர்கள். ஐயரவர்கள் அதை மிகவும் பாராட்டிப் பேசியதுடன் பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியாரவர்

கட்கும் அதனைப் பற்றிப் புகழ்ந்து ஒரு கடிதம் எழுதியிருந் தார்கள். ஐயரவர்களின் மதிப்பிற்குரிய அச்சொற் பொழிவை செப்பம் செய்து திருத்தியும், சேர்த்தும் புத்தக உருவில் நாட்டார் அவர்கள் 1928-ல் வெளியிட்டார்கள். அதிலுள்ள நாட்டார் முகவுரையின் சுருக்கம் பின் வருமாறு :—

"இதிற் கூறப்பெற்ற வேந்தர்களில் மனு, முசு குந்தன், சிபி, காந்தன், தொடித்தோட் செம்பியன் என் போர் கால வரையறைக்கு உட்படாதவர்கள் ஆவார்கள். எனினும் அன்னோர் சோழகுல முன்னோராகக் கோள்ளப்பெற்று அவர் வரலாறுகள் நல்லிசைப் புலவரின் செய்யுட்களிற் பயின் றிருத்தலாலும், பல நற்பொருள் அறிவுறுத்துவன ஆகலானும் இந்நூலிற் கூறப்படுவதற்கு அவர்கள் முற்றிலும் உரிமையுடையவ ராவர். கரிகாலன் முதலிய ஏனைய மன்னர்களின் வரலாறுகட்கு அவர்கள் காலத்தில் விளங்கிய புலனழுக் கற்ற சான்றோராகிய நல்லிசைப் புலவர்கள் நேரிற்கண்டு கூறியனவும் சிறிது பிற்காலத்திருந்த புலவர்கள் அறிந்து கூறி யனவுமாகிய புறச்சான்றுகளும் ஒரோ வழி அம்மன்னர்களே கூறியனவாகிய அகச்சான்றுகளும் உள்ளமையால் அவற்றை உறுதியுடைய சரித்திரமாகக் கோள்ளல் தகும். கல்வெட்டும் செப்புப்பட்டயமுமாகிய கருவிகள் கிடைக்கப் பெறுமை யொன்றுனே அறிவுடையோர் இவை சரித்திரமாகா என ஒரு பொழுதும் கூறத் துணியார்."

கல்லூரி மாணவர்களும், பிறரும், கதைபோல் படித்து அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினால் நாட்டார் அவர்கள் இந்நூலை கூடியவரையில், சந்தி பிரித்தெழுதியும், மேற்கோள் பலவற்றுக்குப் பொருள் மாத்திரம் தந்தும் எடுத்துக்காட்டிய செய்யுள் பகுதிகளுக்குப் பொருள் விளக்கியும் எளிய நடையில் எழுதியுள்ளார்கள்.

இப்புத்தகத்திற்குக் குறிப்புரை எழுதி உதவிய திருவாளர் புலவர் முருகவேள் B. O. L., அவர்களுக்கும், திருந்திய முறையில், குறிப்பிட்ட கால எல்லைக்குள், நன்கு அச்சிட்டுத் தந்த சாது அச்சகத்தாருக்கும் எமது நன்றி உரியதாகும்.

பல்கலைக்கழகங்களின் பாடபுத்தக நியமனக் குழுவின ராகிய அறிஞர்களும், தமிழ்நாட்டின் பண்டைய வர லாற்றை அறிந்துகொள்ள விழையும் பொது மக்களும், புத்தக நிலைய ஆணையாளர்களும் இதனை ஆதரிப்பார்கள் என்னும் நம்பிக்கையுடையேம்.

சென்னை
5—5—1956

வே. நடராஜன்
நாட்டார் பதிப்பகம்

உள்ளுறை

எண்	பொருள்		பக்கம்
	பதிப்புரை	...	iii
1.	தமிழகத்தின் பழமை	...	1
2.	சோழநாட்டின் பழமை	...	4
3.	சோழர் குடி	...	6
4.	மனு	...	11
5.	முசுகுந்தன்	...	16
6.	சிபி	...	26
7.	காந்தன்	...	32
8.	தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்	...	34
9.	கரிகாலன்	...	36
10.	கிள்ளிவளவன்	...	57
11.	நலங்கிள்ளி	...	68
12.	நெடுந்தன்	...	72
13.	பெருங்கிள்ளி	...	74
14.	நல்லுத்தரன்	...	77
15.	கோப்பெருஞ்சோழர்	...	79
16.	கோச்செங்கட்சோழர்	...	90
17.	அரசியல்	...	97
18.	கைத்தொழில் வாணிகம்	...	102
19.	கல்வி	...	103
20.	சமயம்	...	106
	குறிப்புரை	...	115

உ

சோழர் சரித்திரம்

1. தமிழகத்தின் பழமை

"நீரோருங் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகுஞ்
சீரோரும் வதனமெனத் திகழ்பரத கண்டமிதில்
தக்கசிறு பிறைநுதலும் தரித்தநறுந் திலகமுமே
தெக்கணமும் அதிற்சிறந்த திரவிடநற் றிருநாடும்"

என்றுற்போல அறிஞர்களாற் புகழப்பெற்ற நம் தமிழகத்திலிருந்து தொன்றுதொட்டு அரசுபுரிந்து வந்தோர் சேர, பாண்டிய, சோழர் என்னும் மூவேந்தராவர். தமிழகம் என்பது ஒருகாலத்தே தெற்கில் கடல் கொள்ளப்பட்ட குமரி (லெமூரியா) கண்டத்தின் தென்கோடியிலிருந்து விந்தமலை வரையில் தொடர்புற்றுக்கிடந்த பெருநிலப் பரப்பாகும் என்று இப்பொழுதைய ஆராய்ச்சிவல்லார் துணிகின்றனர். குமரி கண்டமானது மிக்க பழமை வாய்ந்த தென்றும், அவ்விடத்திற்றான் முதன் முதல் மக்கள் தோன்றியிருக்க வேண்டுமென்றும் நில நூல் வல்லாரும், வான நூல் வல்லாரும், தொல்லுயிர் நூல் வல்லாரும் ஆராய்ந்து கூறுகின்றனர். தென்னாடு கடல் கொண்ட செய்தி, பிறநாட்டு ஆராய்ச்சியாளராற் கூறப்படுவதேயன்றி, நம் பழைய தமிழ் நூல்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரம், இறையனாரகப்பொருளுரை, தொல்காப்பியவுரை,

சிலப்பதிகாரவுரை என்பன கடல்கோளைத் தெரிவிக்கின்றன. சுருங்கச் சொல்லின் தமிழகம் என்பது பல்லூழி காலமாக நன்மக்களின் பிறப்புக்கும், வாழ்க்கைக்கும் நிலைக்களனாய் விளங்கிவருவதொரு நாடு என்று கூறுதல் அமையும். பரதகண்ட முழுவதுமே தமிழகம் என்பது ஒரு சாரார் கொள்கை. பிற்காலத்தில் (பிற்காலம் எனினும் இப்பொழுதைக்குப் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு) வடக்கில் வேங்கடமும், தெற்கில் குமரியாறும், கிழக்கிலும் மேற்கிலும் கடலும் எல்லையாகவுடைய நிலமே தமிழகம் எனப்படுவதாயிற்று. இவ்வெல்லையிலிருந்து ஆட்சிபுரிந்தோரே மூவேந்தராவர்.

கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளின் முன்பே தமிழ் மன்னர் ஆட்சியில் தமிழகமானது செல்வத்திலும், நாகரிகத்திலும், சிறந்திருந்ததென்பதற்கும், எகிப்து, கிரீசு முதலான தேயங்களோடு வாணிகம் நடத்தி வந்ததென்பதற்கும் கிறிஸ்தவர்களுடைய பழைய மத நூலும், மேல் நாட்டு யாத்திரைக்காரர்களின் குறிப்புகளும் முதலானவையே சான்றுகளாவுள்ளன. பாரத காலத்திலே சேர பாண்டிய சோழ நாடுகள் மிக உயர்ந்த நிலையில் இருந்தன. பாண்டிமைந்தனை அருச்சுனன் பாண்டி நாட்டரசன் மகளை மணஞ் செய்துகொண்டான். பாரதப் போரிலே மூவேந்தரும் பாண்டவர்க்குத் துணையாய் நின்று போர் புரிந்த செய்தியைப் பாரதத்திலிருந்தே அறியலாகும். உதியன் சேரலாதன் என்னும் சேரமன்னன் பாண்டவர் சேனைக்குப் போர் முடியும் வரைப் பெருஞ்சோறு அளித்துக் காப்பாற்றி, சேரமான் பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் என வழங்கப் பெற்றான் என்பதனை,

" அலக்குளைப் புரவி யைவரொடு சினெஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
ஈரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய் "

என்னும் புறப்பாட்டு அறிவுறுத்தும். பாண்டியன் ஒருவன் பாண்டவர் வெற்றிக்குக் காரணமாயிருந்தான் என்பது,

" பாரதப்போர், செற்றுனுங் கண்டாயிச் சேய் "

என்று நளவெண்பாவிற் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. சோழன் ஒருவன் பாண்டவ சேனைக்கு முழு உதவியும் புரிந்தனன் என்னும் செய்தியை,

" தாங்கள் பாரத முடிப்பளவு நின்று தருமன்
றன்கடற்படை தனக்குதவி செய்த வவனும் "

என்று கலிங்கத்துப்பரணி எடுத்துக்காட்டுகிறது. இவைகளிலிருந்தே, நூற்றுவர், ஐவர் என்னும் இருதிறத்தாரில் யாவர் பக்கம் நீதி யிருந்திருக்கவேண்டு மென்பதும், பாண்டவரது வெற்றியில் பெரும் பங்குக்குரியவர் யாவர் என்பதும் ஒருவாறு துணியலாகும்.

இராமாயண காலத்திலும் மூவரசர் நாடுகள் மிக மேன்மையுற்றிருந்தன என்பதற்கு ஆதாரவுகள் உள்ளன. பாண்டியரது தலைநகரம் கபாடபுரம் எனப் பெயர் சிறக்குமாறு, அதன் கோட்டை வாயிற் கதவு பொன்னைச் செய்யப்பட்டு, முத்தாலும் மணியாலும் அலங்கரிக்கப் பெற்று விளங்கியதனை வால்மீகி தம் இராமாயணத்துக் கூறுவதேல், அக்காலத்தில் தமிழகம் அடைந்திருந்த மேன்மைக்கு வேறென்ன சான்று வேண்டும்? அதற்கு முன்னும் எத்தூணைத் தூரம் சென்று பார்க்கினும், மூவேந்தருடைய ஆட்சியின் தொடக்கம் கண்டுபிடிக்கக்கூடியதாயில்லை. அதனை

லன்றே தமிழ்க்கடலும், வடசொற் கடலும் நிலைகண் டுணர்ந்த பெரும் புலவராகிய பரிமேலழகர்,

"வழங்குவ தள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி
பண்பிற் றலைப்பிரித லின்று"

என்னுங் குறளுரையில், 'பழங்குடி' என்பதற்குச் 'சேர சோழ பாண்டியர் என்றாற்போலப் படைப்புக்காலந் தொடங்கி மேம்பட்டுவருங்குடி' என்று பொருள் விரித்தார்.

---

2. சோழநாட்டின் பழமை

இனி, சோழநாட்டின் பழமையைத் தனியே விளக்கும் சில மேற்கோளும் இங்கே காட்டுவோம். கடைச்சங்கப் புலவருள் ஒருவரான கூலவாணிகன் சாத்தனாரால் இயற்றப் பட்ட மணிமேகலைக் காப்பியத்தின் பதிகத்தில், முதல் மூப்பத்திரண்டு அடிகளில் புகார் நகரின் பழமை மிக அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. சம்புத்தீவின் தெய்வமாகிய சம்பு என்பாள் சம்பாபதியில் (புகாரில்) தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது, அகத்திய முனிவர் தமது கமண்டலத்தினின்றும் கவிழ்த்து விடுத்த காவிரிப்பாவை யானவள் நேர்கிழக்கே சென்று, சம்பாபதியின் பக்கத்தை யடைந்து, அகத்தியரால் அறிவுறுத்தப்பட்டு, சம்புத் தெய்வத்தை வணங்கி நிற்ப, அவள் மிக மகிழ்ச்சியுற்று அருகணைத்து, 'தெய்வகண பிண்டங்களையும் பிரமகண பிண்டங்களையும் பிரமதேவர் படைத்தகாலத்தில் என் பெயருடையதாகச் செய்த பெரும் புகழ்வாய்ந்த இம் மூதூரை இப்பொழுது நின் பெயருடையதாக்கினேன்; நீ வாழ்வாயாக' என, அன்று தொட்டுச் சம்பாபதி எனவும்,

காவிரிப்பூம்பட்டினம் எனவும் இரு பெயருடையதாக விளங்குகின்ற பழைய பதி ; என்பது அதன் சுருக்கம்.

" பாடல்சால் சிறப்பிற் பரதத் தோங்கிய
கோட்டாச் செங்கோற் சோழர்தங் குலமுதற்
கோனிலை திரிந்து கோடை நீடினும்
தானிலை திரியாத் தண்டமிழ்ப் பாவை
தொழுதனள் நிற்பவத் தொன்மூ தாட்டி
கழுமிய வுவகையிற் கவாற்கொண் டிருந்து
தெய்வக் கருவும் திசைமுகக் கருவும்
செம்மலர் முதியோன் செய்த வந்நாள்
என்பெயர்ப் படுத்தவிவ் விரும்பெயர் மூதூர்
நின்பெயர்ப் படுத்தேன் நீவாழியவென
இருபாற் பெயரிய வுருகெழு மூதூர் " (பதிகம் 22-32)

என்பது காண்க. பழமையும், பெருமையும் வாய்ந்த பரத கண்டத்திலே சோழர் தலைநகராகிய காவிரிப்பூம்பட்டினம், தனக்கு முந்திய தொன்றின்றித் தானே எவற்றினும் முந்திய பழமையுடையதென்னும் கருத்தன்றே தண்டமிழ் ஆசானாகிய சாத்தனாரால் இவ்வளவு அழகாக வருணிக்கப் பெற்றுள்ளது.

இளங்கோவடிகளும், சிலப்பதிகார மங்கல வாழ்த்தின் கண்ணே,

" பொதியி லாயினும் இமய மாயினும்
பதியெழு வறியாப் பழங்குடி கெழீஇய
பொதுவறு சிறப்பிற் புகாரே யாயினும்
நடுக்கின்றி நிலைஇய வென்ப தல்லதை
ஒடுக்கங் கூறூர் உயர்ந்தோ ருண்மையின்
முடித்த கேள்வி முழுதுணர்ந் தோரே "

என்று புகார் நகரைப் பொதியிலோடும், இமயத்தோடும் ஒப்புமைப்படுத்து, அதனைப் பொதுவறு சிறப்புடையது என்றும் கூறிவைத்தார். சோழநாட்டின் கண்ணதாகிய திருவாரூர்த் திருப்பதியின் பழமையை, திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருத்தாண்டகத்து ஓர் பதிகம் முழுவதிலும் வைத்துப் பாராட்டியிருப்பது சிந்திக்கற்பாலது.

"ஒருவனு யுல்கேத்த நின்ற நாளோ
ஓருருவே மூவுருவ மான நாளோ
கருவனுய்க் காலனைமுன் காய்ந்த நாளோ
காமனையுங் கண்ணழலால் விழித்த நாளோ
மருவனுய் மண்ணும்விண்ணும் தெரித்த நாளோ
மான்மறிக்கை யேந்தியோர் மாதோர் பாகம்
திருவினுள் சேர்வதற்கு முன்னே பின்னே
திருவாரூர்க் கோயிலாக் கொண்ட நாளே"

என்பது காண்க. இங்ஙனமே இந்நாட்டின் பழமையைக் குறிப்பன மற்றும் பல வுள்ளன. இனி, சோழரது மரபு வரலாறு ஆராய்தற்பாலது.

---

3. சோழர் குடி

தமிழ்நாட்டின் பழங்குடிகளிலிருந்து தோன்றி அரசு நிலையிட்டுத் தலைவரானவர்களே மூவேந்தரும் எனல் வேண்டும். உலகிலே எவ்வகுப்பினரும் சிறிது நாகரிகமுற்ற காலையில், தம்மை ஏனையவரினும் மேம்பட்டவர் என்று காட்டிக்கொள்வதற்காக, சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்பவரில் ஒருவரிடத்திலிருந்தோ அல்லது வேறு யாதாவது

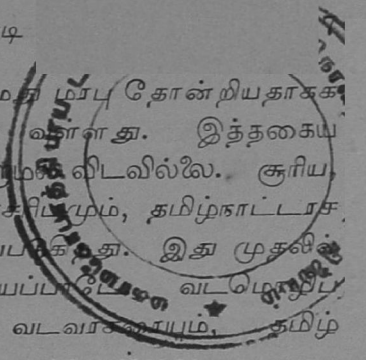

ஒரு தெய்வத்தினிடமிருந்தோ தமது மூர்பு தோன்றியதாகக் கற்பித்துக்கொள்வது வழக்கமாக வுள்ளது. இத்தகைய எண்ணம் தமிழ்நாட்டாரையும் பற்றுமலிடவில்லை. சூரிய, சந்திர குலக் கற்பனை வடநாட்டரசரிடமும், தமிழ்நாட்டரசரிடமும் ஒரு பெற்றியே காணப்படுகிறது. இது முதலில் எங்கே தோன்றியதென்பது ஐயப்பாடுடையதாயினும், வடமொழிப் புராண இதிகாசங்களிற் சில, வடவரையும், தமிழ் மன்னரையும் சேர்த்துப் பிணைப்பனவாக வுள்ளன.

பாரத அரிவமிசம் கூறுவது பின் வருமாறு காண்க: "திருமால் உந்தியில் பிரமன் தோன்றினன்; பிரமன் மகன் அத்திரி; அவன் புதல்வன் சந்திரன்; (சந்திரன் வழியில் 16 சந்ததிகளுக்குப் பின் ஆக்கிரீடன் என்பவன் தோன்றினன்.) ஆக்கிரீடன் மக்கள் பாண்டியன், கேரளன், சேரன் சோழன் என்போர்."

அரிவமிசத்தில் கேரளன் வேறு, சேரன் வேறு கூறப்படுவதென்னையோ தெரியவில்லை. இந்நூல் கூறுகின்றபடி தமிழரசர் யாவரும் சந்திரகுலத்தவராதல் வேண்டும்.

தமிழ் நூல் ஒன்றிலாவது சோழர் சந்திர குலத்தவராகக் கூறப்படவில்லை. கலிங்கத்துப்பரணி, விக்கிரம சோழனுலா முதலியவற்றினெல்லாம் சோழர் சூரிய குலத்தவராகக் கூறப்படுகின்றனர்.

"செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம் விளக்கும்
கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட"

என்று மணிமேகலையும் சோழரைச் சூரிய குலத்தவராகவே கூறுகின்றது. இங்ஙனமே பாண்டியர் சந்திர குலத்தவராகக் கூறப்படுகின்றனர்.

"திங்கட் செல்வன் றிருக்குலம் விளங்கச்
செங்கணி யிரத்தோன் றிறல்விளங் காரம்
பொங்கொளி மார்பிற் பூண்டோன் வாழி"

என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுவது காண்க. இவற்றிலிருந்து, தமிழரசர் யாவரையும் சந்திர குலத்தவர் என்று கூறும் அரிவமிசக்கதை பிற்காலத்தில் கற்பிக்கப்பட்டதென்று துணியவேண்டி யிருக்கிறது. இனி, சோழர் சூரியகுலத் தவராதல் எப்படியென்று பார்ப்போம். கலிங்கத்துப்பரணி, அரசபாரம்பரியத்திற் கூறியிருக்கும் சோழ மன்னர் வழிமுறை பின் வருவது :

திருமால், பிரமன், மரீசி, காசிபன், சூரியன், மனு, இக்குவாகு, புரந்தரனை வாகனமாகக்கொண்டு தானவரை வென்றவன் (ககுஸ்தன்), புலியும் மானும் ஒரு துறையில் நீருண்ண அரசுபுரிந்தவன், மூசுகுந்தன், தேவர்களுக்கு அமுத மளித்தவன், புறவுக்காகத் துலைபுக்கவன் (சிபி), சோழ மண் டலம் அமைத்தவன் (சுராதிராசன் முதலாக வரு சோழன்), இராசகேசரி, பரகேசரி, காலனிடத்தே வழக்குரைத்தவன், காவிரிப்புனல் கொணர்ந்தவன் (காந்தன்), அகிலலோகமும் வென்று கொண்டவன், இந்திரனைப் புலியாகக் கொடியில் வைத்தவன், ஒரு கடலில் மற்றொரு கடலைப் புகவிட்டவன், தன் குருதியை உண்ணுமாறு அளித்தவன், வாதராசனை (காற் றினை) வலிந்து பணிகொண்டவன், தூங்கெயிலெறிந்தவன், வானத்தில் விமானங்களைச் செலுத்தினவன், பிலத்தின் வழியே சென்று நாககன்னியை மணந்தவன், பொய்கையார் பாடிய களவழிக்கவிதை கேட்டுச் சேரனைச் சிறையினின்றும் விட்டவன் (செங்கணான்), பதினாறு நூறாயிரம் பொன் கொடுத்துப் பட்டினப்பாலை என்னும் பாட்டினைக் கொண் டவன் (கரிகாலன்), சேரமண்டலத்தை வென்று சதையநாள்

விழாவை ஏற்படுத்தியவன், கங்கையும் கடாரமும் கொண்டவன், கல்யாணியை வென்றவன், தொப்பத்துப் போரிலே வென்று போர்க்களத்தில் முடி சூட்டியவன், குந்தளரைக் கூடல் சங்கமத்து வென்றவன், அபயன்

விக்கிரமசோழனுலாவும் இது போன்றே கூறிவந்தாலும் எனினும், இரண்டிலும் சிற்சில வேறுபாடுகள் உள்ளன. காசிபன் மகன் மரீசி என உலாக்கூறுகிறது. உலாவில் கரிகாலன் முன்னும், பரணியில் செங்கணான் முன்னும் கூறப்படுகின்றனர். வேறு சில வேற்றுமைகளும் உள்ளன. இரண்டிலும் பல அரசர்கட்குப் பெயர் கூறுமல் அன்னோர் புரிந்த அருஞ் செயல்கள் மாத்திரமே கூறப்பட்டுள்ளன.

திருவாளர் டி. ஏ. கோபிநாத ராவ், எம். ஏ. அவர்கள் எழுதிய சோழ வமிச சரித்திரத்தில் பின் வருமாறு கூறப் பெற்றுளது :

"சோழர்கள் சூரிய வமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் வைவச்சுதமனுவினிடமிருந்து பரம்பரையாயிழிந்தவர்கள் என்று அடியில் வரும் பௌராணிகவழியைத் தமக்குக் கற்பித்துக்கொள்கின்றனர். வைவச்சுதமனு, சூரிய வமிசஸ்தாபகனை இக்ஷ்வாகு, முசுகுந்தன், (இவன் மகனுகிய) வல்லபன், சிபி. இச்சிபியின் பின்பு சோளன், இராசகேசரி, பரகேசரி, இராஜேந்திரமிருத்துஜித், வியாக்கிரகேது, அரிகாலன் முதலியவர்கள் ஆண்டதாகச் சொல்வது வழக்கம்."

இவை எல்லாம் சோழர் சூரிய வமிசத்தவர் என்று தொடர்பு படுத்திக் காட்டுதல் காண்க. சூரிய வமிசத்தில் மாந்தாதா என்னும் சக்கரவர்த்திக்கு மக்கள் மூவரென்றும் அவருள் முசுகுந்தன் ஒருவனென்றும் பாகவதம் முதலிய

புராணங்களிலிருந்து தெரிகிறது. மாந்தாதாவின் மகனாகிய புருகுச்சனுடைய வழியில் வந்தோரே அரிச்சந்திரன், சகரன், பகீரதன், ரகு, தசரதன், இராமன் முதலானவர்கள். மற்றொரு மகன் அம்பரீடன் என்பான். முசுகுந்தன் வழி எவ்வாறு பெருகிற்று என்பதை விட்டுணு, பாகவத, கூர்ம புராணங்கள் கூறவில்லை. சோழகுல முன்னோரில் முசுகுந்தனும் ஒருவனாகக் கூறப்பட்டதிலிருந்து முசுகுந்தன் வழியினர் சோழரென்று நாம் கருதலாம். முசுகுந்தனுக்கும் தென்னாட்டிற்கும் உள்ள தொடர்பு மிகுதியைப் பின்பு அன்னோன் வரலாறு கூறும் வழிக் காணலாகும். ஒருக்கால் சோழமன்னரைப் பிறப்பால் சூரிய குலத்திலே பிணைக்கக் கருதியோர், சோழர் முன்னோனை முசுகுந்தனே மாந்தாதாவுக்கு மகனாக்கி விட்டனரோ என்று சிலர் கருதவும் கூடும். எனினும் புராணங்கள் கூறுகிறபடி முசுகுந்தன் சூரிய குலத்து மாந்தாதாவின் மகனே என்றும், அவன் வழியினரே சோழரென்றும் இப்பொழுது வைத்துக் கொண்டு பார்த்தலே சால்புடைத்தாம். பரணி, உலா முதலியவற்றிற் கூறப்படும் சோழகுல முன்னோரைப்பற்றிய செய்திகள் பல சரித்திர எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டன. இப் பொழுது உண்மை யென்று நிலை நாட்டவும் காலத்தால் வரையறைப் படுத்துரைக்கவும் அருமையாயிருப்பது கொண்டு அவற்றை யெல்லாம் பொய்ம்மை என்று தள்ளுதலோ, ஆராய்ச்சி இன்றியே எல்லாவற்றையும் முழு உண்மைகளாகக் கொள்ளுதலோ நேரன்று. பழைய நூல்களில் புனைந்துரை வகையாற் கூறப்பட்டனவும், சிறிதைப் பெரிதாகவும், ஒன்றைப் பலவாகவும் கூறியுள்ளனவும் இவை இவை என நுண்ணறிவாளர்கட்கு ஒருவாறு புலனாகக் கூடும். அவ்வாறு கூறியனவும் சில நன்மையின் பொருட்டேனின் அவை இகழற் பாலவல்ல. இப்பொழுது உண்மை காணும் நோக்கத்துடன்

ஆராய்ந்து வேளிப்படுப்பன பழங்கோளைகையுடன் ஒரோவழி மாறுபடின் இவையும் வேறுக்கத் தக்கனவல்ல.

இனி, பரணி முதலியவற்றுல் குறிப்பிடப்பட்ட பழைய மன்னருள் மனு, முசுகுந்தன், சிபி, காவிரிகொணர்ந்தவன், தூங்கெயிலெறிந்தவன், நாக கன்னியை மணந்தவன், கரிகாலன், செங்கணான் என்போர் புறநானூறு முதலிய பழைய தமிழ்ச் செய்யுட்களிற் குறிக்கப்படுதலின் இன்னோர் செய்திகளும், சங்கச் செய்யுட்களால் அறியப்படுகின்ற வேறு சில சோழ மன்னரைப் பற்றிய செய்திகளும் முறையே கூறிவரலாகும்.

---

4. மனு

சோழர் குல முன்னவனுகிய இம் மன்னவன் திருவாரூரிலிருந்து அரசு புரிந்தவன்; தனது செங்கோன்மையினுல், மனுவினுல் உண்டாக்கப்பட்ட நீதியைத் தன் பெயராகச் செய்து கொண்டவன்; மண்ணில் வாழும் உயிர்கட்குக் கண்ணும் ஆவியும் போன்றவன். இக்காவலன் நெடுநாள் மகப்பேறின்றி யிருந்து அருந்தவம் செய்து ஓர் ஆண் பிள்ளையைப் பெற்றன். அவ்விறைமகன் நிறைமதி போல் வளர்ந்து பல கலைகளும் கற்றுணர்ந்து, படைக்கலப் பயிற்சியிலும், யானை யேற்றம், குதிரை யேற்றம் முதலியவற்றிலும் சிறந்து விளங்கினன். அன்னவன் ஓர் நாள் தேரூர்ந்து வீதியிற் செல்லும் பொழுது ஓர் ஆன் கன்று அவனறியாதபடி துள்ளி யோடிவந்து தேர்க்காலிற் பட்டு உயிர் துறந்தது. உடனே கன்றை யிழந்த தாய்ப் பசுவானது விரைந்து

வந்து கதறிப்பதறி வருந்தா நின்றது. அந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட அரசிளங்குமரன் எய்திய துயரம் அளவிடற்பாலதன்று. அறிவு கலங்கித் தேரினின்றும் வீழ்ந்தவனாய், அலறுகின்ற ஆவினை நோக்கி உயிர் பதைத்துச் சோர்வான்; நிலத்தில் உயிர்துறந்து கிடக்கும் கன்றை நோக்கிப் பெருமூச்செறிந்து இரங்குவான்; மலர்தலை யுலகம் காக்கும் மனுவெனும் எங் கோமானுக்கு இப்பழி வந்தெய்த யான் ஒருவன் பிறக்க லுற்றேனே என்று தன்னை வெறுப்பான்; இவ்வாறு வருந்தி இதற்குச் செய்யலாவதோர் கழுவாய் உளதெனில் எந்தை இதனை அறிதற்கு முன்பே செய்வேன் என்றெண்ணி, மறை வல்ல அந்தணர் இருப்பிடம் அடைந்தான். கன்றை யிழந்த பசுவும் சும்மா இருந்திலது. அளவற்ற துயரத்துடன் அங்கு மிங்கும் ஓடியது; அலறியது; அரசனுடைய கோயில் முற்றத்தை யடைந்து அங்கே தூங்கியதாகிய மணியினைக் கொம்பாற் புடைத்தலும் செய்தது. என்றும் அசை யாத நாவினையுடைய அம் மணியின் ஓசை பழிப்பறை முழக் கெனவும், பாவத்தின் ஆர்ப்பெனவும் அரசன் செவிகளிற் சென்று புக்கது. உடனே நெஞ்சம் துணுக்குற்றோடி வந்தான்; நிகழ்ந்ததனை அறிந்துளோர் கூறக் கேட்டான்; ஆவின் உறுதுயர் கண்டான்; தானும் துயரக் கடலில் மூழ்கிக் கரை காணுனயினன். அத் தன்மைய னை அரசன் பின்பு ஒருவாறு தெளிந்து அமைச்சர்களோடும் சூழ்வுற, அவர்கள் இவ்வழுவினை ஆய்ந்து கழுவாய் ஒற்று தல் தகவெனக் கூறினர். அதனை உறுதியென்று கொண்டி லன்; அமைச்சர் என்ன கூறியும் மன்னன் கொள்கையை மாற்றக் கூடவில்லை. கன்றை யிழந்த பசுவினது துயரத் தைத் தானும் எய்துவதே கடனெனத் துணிந்தானாய், மக னைத் தேர்க்காலில் வைத்தூருமாறு ஓர் அமைச்சனுக்குக் கட்டளையிட்டான். அன்னவன் சென்று அது செய்யானாய்த்

தன்னுயிர் துறக்கவே, அரசன் தானே சென்று தன் அரு மருந்தனைய ஒரே மகனைத் தேர்க்காலிற் கிடத்தி ஊர்ந்தனன். அப்பொழுதே கருணையங்கடலாகிய சிவபெருமான் உமை யம்மையாருடன் இடப வாகனத்திலே தோன்றி அரசனுக் குக் காட்சியளித்து அருள்புரிவாராயினர்; ஆன்கன்றுடன் அரசகுமாரனும் அமைச்சனும் உயிர் பெற்றெழுந்தனர்; தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர்; யாவர்களும் களிப் புற்றனர்.

இவ்வரலாறு தெய்வ மணக்குஞ் செய்யுள் பாடவல்ல சேக்கிழார் பெருமானால் பெரிய புராணத்தில் மிக அழகாகக் கூறப்பெற்றுளது; அதன் பெருமையை அறிதற்கு அரச னுடைய நீதியைப் புலப்படுத்தும் சில பாடல்களை இங்கே தருதும்:

"மாநிலங்கா வலனுவான் மன்னுயிர்க்காக் குங்காலத்
தானதனுக் கிடையூறு தன்னுற்றன் பரிசனத்தால்
ஊனமிகு பகைத்திறத்தாற் கள்வரா லுயிர்த்தம்மால்
ஆனபய மைத்துந்தீர்த் தறங்காப்பா னல்லனே."

"என்மகன்செய் பாதகத்துக் கிருந்தவங்கள் செயவிசைந்தே
அன்னியனே ருயிர்கொன்ற லவனைக்கொல் வேனுலல் [தை
தொன்மனு நூற்றொடை மனுவாற்றுடைப் புண்டதெனும் வார்த்
மன்னுலகிற் பெறமொழிந்தீர் மந்திரிகள் வழக்கென்றான்."

"ஒருமைந்தன் றன்குலத்துக் குள்ளானென் பதுமுணரான்
தருமந்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன்
மருமந்தன் றேராழி யுறவூர்ந்தான் மனுவேந்தன்
அருமந்த வரசாட்சி யரிதோமற் றெளிதோதான்."

இனி, கறவையின் பொருட்டு மகனை முறைசெய்த இவ் வரலாற்றினைச் செயங்கொண்டாரும் ஒட்டக்கூத்தரும் முறையே,

"அவ்வ ருக்கன்ம ஞகிமனு மேதினிபுரந்
தரிய காதலினை யாவினது கன்றுநிகரென்
றெவ்வ ருக்கமும் வியப்ப முறைசெய்த கதையும்"

எனவும்,

"சிந்தனை யாவிற்கு முற்றத் திருத்தோரின்
மைந்தனை யூர்ந்த மனுவோனும்"

எனவும்,

பரிதி மைந்தனுகிய வைவச்சுத மனுவுக்கே உரியதாக்கிக் கூறுகின்றனர். அவன் பொன்னி நாட்டிலிருந்து அரசு புரிந்த ஓர் சென்னியா மென்பதே சேக்கிழார் கருத்தும், இளங்கோவடிகள் முதலிய பண்டைச் சான்றோர் கருத்துமாகும். எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம் முதலிய பழைய இலக்கியங்களில் மனு, மனு நீதி, மனுநூல் என்னும் பெயர்கள் யாண்டும் காணப்படவில்லை. அவைகள் வேதத்தைப்பற்றிக் கூறுகின்றன. அவற்றில் மறை யென்றும், கேள்வி யென்றும் வேதம் கூறப்படுகின்றது. அதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளின் பின் பெழுந்த தமிழ்த் திருமுறைகளில் நான்மறை, ஆறங்கம் என்பன பலவிடத்துக் கூறப்பட்டுள. திருமுறைகள் சிலவற்றில் ஆகமங்களும் கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள், ஓரிடத்தும் வடமொழி மிருதிகளைப்பற்றிய குறிப்பு யாதொன்றுங் காணப்படவில்லை. பிற்காலத்தனவாகிய பிங்கல முதலிய நிகண்டுகளில் மனு முதலிய பதினெட்டு

நூல்கள் தருமநூ லென்னும் பெயருடன் காணப்படுகின்றன. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த கலிங்கத்துபரணி, பெரிய புராணம் முதலியனவே மனுநீதி யென்னும் ஒன்றைக்குறித்துப் பேசுகின்றன. ஆகையால், அது வடமொழியில் எழுந்தது எக்காலத்தாயினும், ஒன்பதாம் பத்தாம் நூற்றாண்டுகளின் பின்பே தமிழ்மக்களுளளும் பயிலப் படுவதாயிற்றென்று கருதலாகும்.

இனி, சோழர்குல முதல்வன் புரிந்த மகனை முறை செய்ததாகிய இவ் வருஞ்செயலைப் பண்டைப் புலவர் பெருமக்கள் ஒரோவழி எடுத்துக்காட்டிச் சோழரது குலப்பெருமையை நிலைநாட்டிச் செல்கின்றனர்; அவற்றுள் சில காட்டுதும்:

"வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க
ஆவின் கடைமணி யுகுநீர் நெஞ்சுசுடத் தான்றன்
அரும்பெறற் புதல்வனை யாழியின் மடித்தோன்
பெரும்பெயர்ப் புகாரென் பதியே"

—சிலப்பதிகாரம்

"மகனை முறைசெய்த மன்னவன் வழியோர்
துயர்வினை யாளன் முருன்றின னென்பது
வேந்தர் தஞ்செவி யுறுவதன் முன்னம்"

—மணிமேகலை

இவற்றுள் முன்னது, கோவலனை யிழந்த நங்கை கண்ணகி நெடுஞ்செழியன் முன்சென்று அவனது தவற்றினைக் கட்டுரைப்பான் புக்கவள் தனது ஊர் இன்னதெனக் கூறுங் கூற்றாக வுள்ளது. ஓர் மாது அரசன் முன் சென்று சிறி

தும் அஞ்சாது அவனது தவற்றினை எடுத்துக்காட்டி இடித்துரைப்பான் புக்கதும், அதனும், தன் ஊர்ப்பெயர் கூறும் பொழுதே, 'என்னூர் நின்போலும் நீதியற்ற மன்னரால் ஆளப்படுவதன்று' என்பது போதர 'ஓர் பசுவுற்ற துயரினையும் சகிக்கலாற்றாது தன் அருமந்த மகனைத் தேர்க்காலில் வைத்தூர்ந்து நீதி செலுத்திய மன்னனால் ஆளப்படுவதுகாண் என்பதி' என்றுரைத்ததும் எவ்வளவு பெருமித உணர்ச்சியை விளைவிப்பன பாருங்கள்!

பின்னது, புகார் நகரிலிருந்த கிள்ளிவளவன், தன் மகனுகிய உதய குமரனென்பான் மணிமேகலை என்னும் தவ மகளைக் காதலித்து ஓர் விஞ்ஞையனால் வெட்டுண்டிறந்தான் என்பது தெரிந்து அவனை உடனே புறங்காடடைவிக்குமாறு கூறியது. தன் மகன் புரிந்த தீமை பிறவேந்தர் செவியை யடையுமுன் அவனை ஈமத்தேற்றுக என்கிறான்! மகனை முறை செய்த மன்னவன் வழியில் வந்து, தன் குலத்திற்கு ஓர் சிறுமறுவும் உளதாகாது காத்தல் கருதிய இம் மன்னனது மாட்சியை என்னென்றுரைப்பது!

---

5. முசுகுந்தன்

மாந்தாதாவின் மக்கள் மூவரிலொருவனைப் பாகவத முதலிய புராணங்களிற் கூறப்பெற்றுள்ள இம்மன்னனைக் குறித்துக் கந்தபுராணத்தால் அறியலாகும் செய்திகள் பின் வருவன:

பண்டொரு காலத்தில் வெள்ளியங்கிரியில் வானளாவிய பூங்காவிலே ஓர் வில்வ மரத்தடியில் சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடும் எழுந்தருளி யிருந்தனர். அப்பொழுது

மரங்களில் வாழும் இயல்புடைய ஓர் முசுக்கலையானது அவ் வில்வ மரத்தின் இலைகளைப் பறித்து அம்மையப்பர் திருமேனி மறையுமாறு போட்டுக்கொண்டிருந்தது. அது கண்டவளவில் அம்மைக்குக் குரங்கின்மீது சிற்றமுண்டாயிற்று. பரங் கருணைத் தடங்கடலாய பெருமான் அம்மையாரின் சிற்றத்தை மாற்றி யருளி, அம்முசுவிற்கு நல்லுணர்வளித்து, 'நீ புரிந்த பூசனையுவந்தனம்; வில்வத்தழை கொண்டு இங்ஙனம் எம்மைக் குற்றமறப் பூசித்தமையால், நீ, பகலவன் குலத்திற் றோன்றிப் பார் முழுதும் அரசாளுவை' என்று அருள்புரிந்தார். அங்ஙனம் அருள் பெற்ற முசுவும் பெருமானது திருவருளே என்றும் மறவாமைப் பொருட்டு, தான் அரசனுய காலத்தும் முசு முகத்துடன் இருக்க வரம் பெற்றுக் கருவூரின் கண்ணே அரசர் குலத்திலே தோற்றஞ் செய்தது. பெற்றோர்கள் முசுமுகத்துடன் தோன்றிய தம் குழந்தைக்கு முசுகுந்தன் எனப் பெயரிட்டுச் சிறப்பியற்றி, இளம் பருவத்திலேயே சகல கலைகளையும் கற்குமாறு செய்து, அரசவுரிமையை அவனிடம் ஒப்புவித்துவிட்டுத் தவமியற்றச் சென்றனர். முசுகுந்த மன்னனும் சிவபெருமான் திருவரு ளைக் கணப்பொழுதும் மறத்தல் இலனுய், அளியும் ஆற்றலும் மிக்கு, மன்னுயிர்களைத் தன்னுயிர்போல் ஓம்பி முறை வழுவாது ஆட்சி நடாத்தி வருவானுயினன்.

இப்படி இருக்கும் நாளில், முருகப்பெருமானைவர் சூரபன்மனைச் சங்கரித்துவிட்டுத் திருப்பரங்குன்றமெய்தித் தெய்வயானையாரைத் திருமணம் புரியும் செய்தியைத் தேவேந்திரனுடைய ஒற்றரால் அறிந்து, அவண் சென்று திருமணத்தினைத் தரிசித்துக் குமரக் கடவுளின் திருவருள் பெற்றுத் திரும்பினன்.

பின்னும், கந்தபிரானுக்குரியவாகும் வெள்ளிக்கிழமை, கார்த்திகை, கந்த சஷ்டி என்னும் விரதங்களின் மேன்மை யும், பெரியோர் பலர் அவற்றை அநுட்டித்துப் பேறுபெற்ற வரலாறுகளும் விசிட்ட மிக்க வசிட்ட முனிவரால் அறிந்து தானும் அவ்வாறே அவற்றை அநுட்டித்துச் சிறப் பெய்தினன். மற்றும் இம் மன்னர் பெருந்தகை, பொன்னுல காளும் புரந்தரனவன் வலன் முதலிய அவுணர்களுக்கு ஆற்றாதெனக் தன்னைத் துணைவேண்டிய காலத்தில் வானுல கடைந்து அவுணர்களை வென்று வாகை மிலைந்தனன். அப் பொழுது, இந்திரன், தனக்குச் செய்த உதவிக்குக் கைம்மாறளிக்க விரும்பி, கற்பகத்தரு முதலிய சிலவற்றைத் தவிர்த்து யாது வேண்டினும் தருவதாகக் கூறினன். கூறலும், இம்மன்னன், முன்பு திருமாலால் பூசிக்கப் பெற்றதும், பின் திருமாலிடமிருந்து பெற்று இந்திரன் பூசித்து வருவதுமான தியாகேசர் திருவுருவைத் தருமாறு பரமசிவனுடைய திருக்குறிப்பின்படி வேண்டினன். இந் திரனை ஆன்மலாபப்பேறு கருதித் தான் வழிபட்டுவரும் அவ்வருட் குறியினைத் தருதற்கு மனமிலனாய், அதுபோலும் வேறு ஆறு திருவுருவங்களைத் தேவதச்சனைக் கொண்டு இயற்றி வைத்து, 'இவற்றுள் யாதுவேண்டினும் பெறுக' என மொழிந்தனன். முசுகுந்தன் இவ்வேழினுள் எதனைப் பெறுவதென்று தடுமாற்றமெய்தி, பின்பு திருமாலும் இந்திரனும் வழிபாடு செய்த அவ்வுருவையே திருவருட் பாங்கால் உணர்ந்து வேண்ட, புரந்தரன் வேறு செய்வதற் குரிய வழியிலனாய் அவ்வேழு படிவங்களையும் பெறுமாறு அளித்தனன். முசுகுந்த வேந்தனும் அவைகளைப் புவியின்கட் கொணர்ந்து, திருவாரூர், திருநாகைக்காரோணம், திருக்கா ரூயல், திருக்கோளிலி, திருமறைக்காடு, திருநள்ளாறு,

திருவாய்மூர் என்னும் ஏழு திருப்பதிகளிலும் முறையே ஓரோ வொன்றுகப் பிரதிட்டை செய்தனன்.

இங்ஙனம் ஏழு தியாகராச மூர்த்திகளும் எழுந்தருளப் பெற்ற இவ்வேழு திருப்பதிகளும் சத்த விடங்கத்தலம் என்று கூறப்படும். இதனை,

"சோர் திருவாரூர் தென்னகை நள்ளாறு
காரார் மறைக்காடு காருயல்—பேரான
ஒத்ததிரு வாய்மூர் உவந்தருக் கோளிலி
சத்த விடங்கத் தலம்"

என்னும் வெண்பாவானறிக.*

---

*இங்கே கூறிய வரலாறுகளைப் பின்வரும் பாடல்கள் சுருக்கமாக உணர்த்துவன :

"மிக்க வின்னது நின்றிட முன்னம்
வெள்ளி விண்டுவில் விண்டொடு காவில்
இக்கு வேலை யெரித்த நுதற்கண்
எம்பி ரானுமை யோடு மிருப்ப
அக்க ணத்தின் முசுக்கலை யொன்றங்
காதி மீதினும் ஆரியை மீதும்
தக்க வில்லுவ நல்லிலை சித்தத்
தையல் சிறலும் ஐயன் விலக்கி."

"கூவி ளத்தழை கொண்டெமை யிங்ஙன்
கோதில் பூசை குயிற்றிய பண்பால்
நீவ ளர்த்திட வேலை சுலாவும்
நீள்பு விக்கர சாகுதி யென்றே
மாவ ளக்கை யிடத்த னிசைப்ப
வைய கத்திடை வந்து பிறந்தே
காவ ளத்த வயக்கரு வூர்வாழ்
காமர் சேர்முசு குந்த னிடத்தின்."

இனி, முசுகுந்தனைப்பற்றி விண்டு புராணத்தில் ஓர் கதை கூறப்பெற்றுள்ளது. அது,

"யவன தேசத்ததிபனை காலயவனன் என்பான் ஒருவன் பல்கோடி மிலேச்சர்களுடனும், நால்வகைப் படையுடனும் புறப்பட்டுவந்து கண்ணபிரான் இருந்த மதுரா

"மேக வாகனன் ஒற்றர் படர்ந்தே
வென்றி வேலவன் மன்றல் விளம்ப
ஓகை யெய்தி யெழுந்தனி கத்தோ
டும்பர் நாத னுறுங்கிரி யுற்றான்
சீக ரம்செறி சாகர மண்ணிற்
சேரு மன்னவர் யாரு மடைந்தார்
மாக நேரிடை மாதர்கண் மைந்தர்
வாவி காவி லுலாவி மகிழ்ந்தார்."

"கூறி துநின்றிட வேறொரு நாள்முசு
குந்த னெனுந்தலைவன்
மாறுத லற்ற விசிட்ட மடைந்த
வசிட்டனை வந்துபணிந்
தாறு முடித்த வருட்கட னல்கிய
ஆறு முடிப்பெருமான்
வீறு புகழ்ப்பெறு விரத முரைத்தரு
ளென்று விளம்புதலும்."

"வெள்ளி யெனும்தினம் ஆரல தன்றியும்
வென்றி யுறுந்துலையாம்
ஒள்ளிய திங்களி லிருந்து வளர்ந்திட
வோங்குமுன் வைகல்முனை
எள்ளரி தாமறு நாளு மெழிற்பர
சேந்திய வேந்தல்தரும்
வள்ளல் மகிழ்ந்தருள் விரத மெனப்புகழ்
மாதவ னோதியரோ."

புரியை முற்றுகை யிட்டனன். அவன் படையெடுத்து வருதலை முன்னமே யறிந்த கண்ணன், துவாரகையை உண்டாக்கி, மதுரையிலுள்ளாரனைவரையும் அவன் வருதற்கு முன்பே அங்கே அனுப்பிவிட்டு, தான் மாத்திரம் மதுரையில் தனித்திருந்து, யவனன் மதுரையை முற்றிய பொழுது அஞ்சியோடுவான் போன்று கையிற் படைக்கல மின்றியே ஓடி ஓர் மலைமுழைஞ்சினுள் நுழைந்தனன். காலயவனனும் கண்ணனைப் பின்தொடர்ந்து சென்று குகையினுட்புக்கு, அங்கே துயின்று கொண்டிருந்த முசுகுந்தனைக் கண்டு, 'இவன்றன் கண்ணன்; பொய்த்துயில் புரிகின்றன்' என்று எண்ணிக் காலால் உதைத்தான்; உடனே முசுகுந்தன்

"அன்ன தியற்றலும் அன்னது தன்னி
லருத்தி பொருத்திமுடித்
துன்னரு மேன்மை யடைந்தவர் தம்மையு
மோதினன் ஒதுதலும்
இன்னலில் மன்னவ னப்படி பற்பக
லிப்புவி யிற்புரியா
ஒன்னலர் வந்து பணிந்திட வைய
முவந்து புரந்தனனே."

"மேவொரு நாள்தனின் மண்ணுல கத்தினும்
விண்ணுல கத்தணுகித்
தேவர் வணங்குறு கோவை வருத்து
திருக்கவ ணப்படைவென்
றேவில் பெரும்புகழ் எழு விடங்கரை
யொண்புவி மீதுகொணர்ந்
தேவரு மன்பொடு காண விருத்தி
யிருங்கதி யுற்றனனே."

(கந்தபுராணச் சுருக்கம், தேவகாண்டம் 12, 13, 14; தக்க காண்டம் 178, 179, 180, 181.)

தூக்கத்தினின்றெழுந்து அவனை நோக்கினன். அவ்வளவில் யவனன் விளிந்து சாம்பராயினன். அவ்வாறு அவன் விளிந்தமைக்குக் காரணம் யாதெனில், முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தியானவன் தேவாசுர யுத்தத்தில் தான் வானவர்க்குத் துணையாய் நின்று அவுணர்களை மடித்த காலையில் அமரர்கள் மகிழ்வுற்று 'நினக்கு என்ன வரம் வேண்டும்?' என்று வினவ, அவன், தான் போர்த்தொழிலால் நெடுநாள் உறக்கமின்றியிருந்தமையால் களைப்புற்று, 'யான் நெடுங்காலம் துயிலும்படி வரம்கொடுமின்' எனக் கேட்டனன். அன்னவரும் அப்படியே வரங்கொடுத்து 'நின்னைத் துயிலினின்' றெழுப்புவோன் யாவனுயினும் அவன் சாம்பராவன்' என்று கூறிவிடுத்தனர். இதுவே காலயவனன் மாண்டமைக்குக் காரணம் என்க. பின்பு, முசுகுந்தனைவன் கண்ணினைப் பார்த்து 'நீ யார்?' என்று வினவி, 'யான் யதுகுலத்து வசுதேவர் மைந்தன்' என்று அவன் கூறக்கேட்டு, 'இருபத்தெட்டாம் சதுர்யுகத்தில் துவாபரத்தின் முடிவில் யதுகுலத்திலே திருமால் அவதரித்தருளுவன்' என்று முன்பு விருத்த கார்க்கிய முனிவர் தனக்குச் சொல்லியிருப்பதை நினைவு கூர்ந்து, அவன் பகவனுகிய திருமாலே என்று தெளிந்து துதித்தனன். அப்பொழுது கண்ணபிரான் முசுகுந்த மன்னனை நோக்கி 'நீ விரும்பிய உத்தம லோகங்களையடைந்து, இப்பிய போகமெல்லாம் நுகர்ந்து, முடிவில் ஓர் பெருமை வாய்ந்த குலத்திலே பழம்பிறப்புணர்ச்சியுடையவனுய்த் தோன்றி முத்தியடைவாய்' என்று அருளிச் செய்தனன். அங்ஙனம் அருள்பெற்ற முசுகுந்தனும் குகையினின்றும் வெளிப்போந்து குறிய வடிவுடன் திரிகிற மனிதரைப் பார்த்து, கலியுகம் வந்துவிட்டதென்று தெரிந்து கொண்டு தவம்புரிதற் பொருட்டுக் கந்தமாதனம் என்னும் குன்றத்தை அடைந்தனன் என்பது.

முசுகுந்தன் என்பவன் பேராற்றலும் பெரும் புகழும் வாய்ந்த தென்னாட்டு மன்னர்களில் ஒருவன் என்பதும், அவன் பூர்வ புண்ணியத்தால் அளவுகடந்த சிவ பத்தியும், தவயோகசித்தியும் கைவரப் பெற்றவன் என்பதும் மேற் காட்டிய கதைகளினின்றும் வடித்தெடுக்கற்பாலவாய உண்மை களாம்.

இனி, இம்மன்னன் தேவர்கள் பொருட்டாக அவுணர் களோடு போர் புரிந்த செய்தி சில வேறுபாட்டுடன் சிலப்பதி காரம் முதலியவற்றினின்றும் அறியக் கிடக்கின்றது.

ஒரு காலத்தில் கலுழனனவன் விண்ணுலகத்தை யடைந்து அங்கே சேமத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த அமிழ் தத்தை எடுத்துச் சென்றனை, அதனை மீட்கக் கருதிய இந்திரன், யான் சென்று வருங்காறும் இந்நகரைக் காப்போர் யார் என நினைத்தலும், முசுகுந்த மன்னன் எழுந்து 'யான் பாதுகாத்தல் கடன்' என மொழிந்தான். புரந்தரன் அது கேட்டு மகிழ்ந்து 'இது நின்வழி நிற்பதாக' என ஓர் பூதத்தை நிறுத்திச் சென்றனன். அக்காலை அவுணர்கள் பெருந்திரளாகக் கூடிவந்து பொருது, போரில் ஆற்றாது நிலை கெட்டோடியவர்கள், பின்பு ஒருங்கு கூடிச் சூழ்ச்சி செய்து, இவனை வஞ்சத்தாலன்றி வெல்லுதல் அரிதெனத் துணிந்து, பேரிருட்கணை யொன்றை விடுத்தார்கள். அதனால் எங்கணும் இருள் சூழலும், முசுகுந்தன் செய்வதறியாது நெஞ்சம் திகைத்து நிற்புழி அப்பூதமானது ஓர் மந்திரத்தை யருள, அவன் அது பெற்று வஞ்சனையைக் கடிந்து அவுணர் படை யைக் கொன்று குவித்து நின்றனன். மீண்டு வந்த இந்திரன் நிகழ்ந்தவற்றையறிந்து, உற்றவிடத்து உதவி புரிந்த அப் பூதத்தினை அம்மன்னனுக்கே மெய்க்காவலாகுமாறு பணிக்க, அஃது ஆங்கு நின்றும் போந்து காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில்

மருவூர்ப்பாக்கம், பட்டினப்பாக்கம் என்னும் இரு பகுதி களுக்கும் இடையேயுள்ள நாளங்காடியில் (காலைக் கடைத் தெரு) இருந்து பலியுண்டு வருவதாயிற்று. இதனை,

> "கடுவிசை யவுணர் கண்கொண் டுண்டிக்
> கொடுவரி யூக்கத்துக் கோகர் காத்த
> தொடுகழன் மன்னர்க்குத் தொலைந்தன ராகி
> நெஞ்சிருள் கூர நிகர்த்துமேல் விட்ட
> வஞ்சம் பெயர்த்த மாபெரும் பூதம்
> திருந்துவே லண்ணற்குத் தேவ னேவ
> இருந்துபலி யுண்ணு மிடனுங் காண்கும்."

என்னும் சிலப்பதிகாரக் கடலாடு காதைப் பகுதியானும், அதற்கு அடியார்க்கு நல்லார் எழுதிய உரை, மேற்கோள்க ளானும் அறிக. மேற்கோளில்,

> "காவ லழித்துச் சேவல்கொண் டெழுந்த
> வேட்கை யமுதம் மீட்க வெழுவோன்"

என்று இந்திரன் பொன்னகரை விடுத்துச் சென்றதன் காரணம் குறிப்பிடப்பட்டுளது. சேவல் என்பது பறவையின் ஆணுக்கெல்லாம் பொதுப்பெயராயினும், தன் தாயின் அடிமைத்தனத்தைப் போக்குதற்குக் கருடனனவன் தேவ லோகம் புக்கு அமுதினை எடுத்துச் சென்றனன் என்று மகாபாரதம் முதலியவற்றிற் கூறப்படுதலால் சேவல் என் பதனைக் கலுழனென்றே கொள்ளல் வேண்டும். தன் தாய் மாற்றாளுக்கு அடிமையாயினள் என்பதை அறிந்தவளவில் ஆண் மகனய கலுழன் சிறிதும் பொறுக்கலாற்றானாய், உடனே எவ்வாற்றானும் தாயின் அடிமையைப் போக்குவ தென்று உறுதி செய்துகொண்டு, அதன் பொருட்டு நில வுலகில் எவராலும் அடைய வொண்ணாத தேவாமிர்த மாகிய மருந்தினைக் கொணர்ந்து தாயை மீட்டனன்; தாயின்

அடிமையைப் போக்கியவனே எஞ்ஞான்றும் கடவுளுடனிருந்து பணி செய்யும் பேற்றையும், அதனால் 'பெரிய திருவடி' என்னும் பெயரையும் எய்துதற்குரியனாயினான்.

இனி, புகார் நகரில் முற்கூறிய நாளங்காடிப் பூதமன்றி மற்றொரு பூதமும் உள்ளது. அது நான்கு தெருக்கள் கூடுமிடத்தில் உள்ளதாகலின் சதுக்கப்பூதம் எனப்படும். புகாரில் உள்ள ஐவகை மன்றங்களில் பூத சதுக்கமும் ஒன்று. அம் மன்றங்களைப் பற்றிய அரிய செய்திகளை இந்திரவிழ வூரெடுத்த காதையா னறியலாகும். இனி, முசுகுந்தன் துயரைப் போக்கியதான நாளங்காடிப் பூதமானது காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் இந்திரவிழாச் செய்யப்படாதொழியின் வெகுண்டு துன்பம் விளைவிக்கும் என்று கூறப்படுகின்றது. இதனை,

"வான்பதி தன்னுள்
கொடித்தேர்த் தானைக் கொற்றவன் றுயரம்
விடுத்த பூதம் விழாக்கோள் மறப்பின்
மடித்த செவ்வாய் வல்லெயி றிலங்க
இடிக்குரல் முழக்கத் திடும்பை செய்திடும்"

என்னும் மணிமேகலை விழாவறை காதையான் அறிக. முசுகுந்தன் தேவருலகத்தைப் பாதுகாத்த செய்தி,

"பொருது றைத்தலை புகுந்துமுசு குந்த னிமையோர்
புரம டங்கலும் அரண்செய்து புரந்த புகழும்"

என்று கலிங்கத்துப் பரணியிற் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. திருவாரூரில் தியாகேசப் பெருமான் முசுகுந்தனால்கொண்டு வரப்பட்ட செய்தியை,

"பூவசம் செய்துவிண் ணொடு புணர்பகை போக்கியவோர்
கோவசம் செய்வள ராரூர்த் தியாகர்"

என்று திருவாரூர் ஒருதுறைக்கோவை கூறுகின்றது.

6. சிபி

சந்திர குலத்திலே சிபி எனப் பெயரிய மன்னன் ஒருவன் உளனென்பது புராண இதிகாசங்களால் அறியப்படுகிறது. அவன் யயாதியின் மக்களுள் ஒருவனுகிய அணுவின் வழியில் வந்த உசீநரன் புதல்வனுவான். சிபி, சூரிய குலத்தவனென்றும், சோழர்களின் முன்னோனென்றும் சங்கத்துச் சான்றோராய நல்லிசைப் புலவர்களாலும், இடைக்காலத்தே தோன்றிய சயங்கொண்டார், சேக்கிழார், கம்பர், ஒட்டக் கூத்தர் முதலிய புலவர் பெருமக்களாலும் பலவிடங்களிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகலின், சூரியகுலத்துச் சிபியும் வேறு சந்திரகுலத்துச் சிபியும் வேறென்றே கொள்ளுதல் வேண்டும். பல அரசர்கள் ஒரே பெயர் தரித்திருப்பதைப் புராணங்களிற் காணலாகும்.

சங்க இலக்கியங்களில் சோழர் குல முன்னோரின் மாட்சியை விளக்க நேர்ந்துழி யெல்லாம் சிபி எனப் பெயரிய மன்னன் ஓர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகின்றன். இவ் வேந்தர் பெருமானைக் குறித்து மகா பாரதத்தில் கூறப் பட்டிருக்கும் வரலாற்றின் சுருக்கம் பின் வருவது :

தரும புத்திரர் பேரறிவாளரான பாட்டனரைப் (பீஷ்மர்) பார்த்து அடைக்கலம் புகுந்த உயிரைப் பாதுகாத்தலினால் உளதாம் பயனை வினவ, பீஷ்மர் கூறுகின்றார் : தருமநந்தன! சரணாகத தருமத்தின் மேன்மையைக் குறித்து முன்பு நிகழ்ந்ததொரு சரித்திரத்தை நினக்குக் கூறுவேன் கேட்பாயாக : காண்டற்கினிய வனப்புவாய்ந்த ஓர் புறவானது ஓர் பருந்தினால் கவரப்படுமெல்லையில் சிபி எனப்படும் மன்னர்

பிரானைச் சரண் புகுந்தது. அம் மன்னன் தன் மடியில் அச்சத்துடன் வந்து வீழ்ந்த அப் புறாவினைக்கண்டு தேற்றி 'நீ சிறிதும் அஞ்சற்க; உலகினைக் காதுகாத்தற்கென்றே அமைந்துள்ள என்பால் அணுகிய நின்னைப் பற்றுதற் பொருட்டு எவனும் மனதில் நினைத்தற்கும் வல்லவனல்லன்; நின்னைக் காப்பது பொருட்டாக இத்தேன் ஆட்சியையும் என் உயிரையும் விட்டுவிடவேண்டு மென்றாலும் அங்ஙனமே செய்வேன்; நீ கவலையுறல் வேண்டா' என்று கூறினன். அவ்வளவில் அப்புறாவினைத் தூரத்திவந்த பருந்தானது அவ் வேந்தனைப் பார்த்து 'அரசே! இப்புறாவானது எனக்கு உணவாகத் தெய்வத்தால் ஏற்படுத்தப் பட்டது; இதனைப் பிடிப்பதற்காக யான் விடாது தொடர்ந்து பெரிதும் வருந்திப் பற்றுவான் ஆயினேன்; இப்பொழுது நீ இதனைக் காப்ப தென்பது சிறிதும் தக்கதன்று. இதன் இறைச்சி குருதி கொழுப்பு முதலிய அனைத்தும் என் உணவிற்கு அமைந் தவை; நானோ இப்போது கொடிய பசியாலும், நீர் வேட்கை யாலும் வருந்துகின்றேன்; இனிச் சிறிதும் ஆற்றியிருக்க வொண்ணாது; ஆகலின் இதனை விட்டுவிடுக; மேலும், நின் நாட்டில் வாழும் மக்களைப் புரப்பதே நின் கடமையாகும்; வானிலே பறக்கும் பறவைக்கு நீ தலைவன் அல்லை; வானத்தி லும் நின் ஆற்றலைச் செலுத்துவதென்பது விரும்பத் தக்க தன்று; நினக்குரிய பொருளைக் கவர்வோர் திறத்திலே நின் ஆண்மையைக் காண்பிப்பதே முறையாகும்; அன்றியும், இப்புறாவின்றிறத்தில் அறத்தினைக் கருதுகின்ற நீ பசியால் வருந்துகின்ற என்னைமட்டும் புறக்கணித்திடுதல் பொருந் தாமோ?' என்று இங்ஙனம்கூறி முறையிட்டது. அதனைக் கேட்டு வியப்புற்ற வேந்து முனியாகிய சிபி, பருந்தை நோக்கி, 'அடைக்கலம் புகுந்த இதனை யான் ஒருபொழுதும் கைவிடு தல் செய்யேன்; நீ நின்பசி யடங்கவேண்டில் காட்டெருமை,

பன்றி முதலியவற்றின் இறைச்சியில் எதையேனும் ஏற்றுக் கொள்வாயாக' என்றனன். என்னலும் பருந்து 'யான் வேறு எதனையும் தின்பதில்லை; எனக்கு நெடுங்காலமாகக் கடவுளால் ஏற்படுத்தப் பெற்றிருக்கும் உணவு இதுதான்; பருந்துகள் புறுக்களை உண்ணுவதே எக்காலத்தும் உள்ள இயற்கை என்பதனையறியாயோ? ஒருக்கால் நினக்குப் புறுவின்பால் அத்துணை அன்பிருக்குமாயின் நின் தசையினை அப்புறுவின் அளவு நிறுத்து இப்பொழுதே கொடுப்பாயாக' என்று கூறிற்று. அது கேட்டதும் மன்னன் பெருமகிழ்ச்சியுற்று 'நீ இங்ஙனம் கூறியதே எனக்குப் புரிந்த பேருதவியாகும்; நீ விரும்பிய வாறு இப்பொழுதே செய்வேன்' என்று சொல்லித் தன் தசைகளை அரிந்து துலையில் வைத்து நிறுக்கலானன். அப்பொழுது அந்தப்புர மகளிர், அமைச்சர், பணியாளர் முதலிய யாவரும் ஓடிவந்து கதறுவாராயினர். அரசனே எதற்கும் கலியாதவனுய்த் தன்னுடைய கைகளினும், தடைகளினும், விலாப்புறங்களிலும் உள்ள தசைகளையெல்லாம் அரிந்தரிந்து தராசில் நிரப்பினன்; நிரப்பியும் அவை புறுவின் நிறைக்கு ஒத்திருக்கவில்லை. அதுகண்ட, அருளின் பிறந்தகமாயுள்ள அம் மன்னன் தானே துலையில் ஏறுவானுயினன். அப்பொழுது இந்திரன் முதலிய இமையவர் யாவரும் அங்கு வந்து சூழ்ந்துகொண்டு பாராட்டினர்கள்; தேவ துந்துபிகள் முழங்கின; கற்பகமலர் மழை பொழிந்தன. அரச விருடியாகிய சிபி இத்தகைய சிறந்த புண்ணியத்தால் அப்பொழுதே வானவூர்தியில் ஏறி, என்றும் அழிவில்லாததான துறக்கத்தை யடைந்தனன். தருமதந்தன! 'நீயும் இப்பெற்றியவான சிறந்த அறங்களைச் செய்யக்கடவை; அன்புள்ளோரையும் அடுத்தோரையும் காப்பாற்றி, எல்லா உயிர்களிடத்தும் இரக்கம் வைத்திருப்பவன் வீட்டுலக இன்பத்தைப் பெற்று விளங்குவன்; பெரியோர்களால் ஆசரிக்கப்பட்டு

வந்த நல்லொழுக்கத்தை யுடையவன் எதைத்தான் அடைய மாட்டான்? சிபி என்னும் வேந்தன் தன் செய்கையால் மூவுலகத்தாரும் கொண்டாடும் புகழையும், உயர் கதியையும் எய்தினன்' என்று கூறி, அவன்போல் சரண்புகுந்த உயிரைப் பாதுகாக்கும் எவனும் அத்தகைய பேற்றினை நிச்சயமாகப் பெறுவன் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.*

இம் மன்னனைச் சோதித்தற்பொருட்டு இந்திரன் பருந்தாகவும், அக்கினி புறாவாகவும் இங்ஙனம் வந்தனர் என்றும் கதைகள் வழங்கா நிற்கும். இவ்வரசனது வரலாற்றிலிருந்து இவன் பேரருள் வாய்ந்தவனென்பதும், அடைக்கலங் காத்தலாகிய சீரிய அறத்தைக் கடைப்பிடித்தவனென்பதும் வெளியாகின்றன. இராம சரித்திரம் முழுதும் இவ்வறத்தினையே எவற்றினும் சிறப்பாக விளக்கலுறுகின்றது. விபீடணன் அடைக்கலத்தைக் கூறும் பகுதியில் இதனை நன்கு காணலாகும். அவ்விடத்தில் இராமபிரான் இச் சிபி வேந்தனை எடுத்துக் காட்டாகக் கொண்டு இவ்வறத்தினை வற்புறுத்துரைப்பதாகக் கம்பர் கூறும் பாட்டு இது :

"பிறந்தநாட் டொடங்கி யாரும் தலைபுக்க பெரியோன் பெற்றி
மறந்தநா ளுண்டோ வென்னைச் சரணென வாழ்கின் றனைத்
துறந்தநாட் கின்று வந்து துன்னினன் சூழ்ச்சியாலே
இறந்தநா ளன்றே வென்று மிருந்தநா ளாவதென்றான்"

இனி, சோழர் சிபியின் வழியில் வந்தமையால் செம்பியர் எனப்பட்டனரென்று சிலர் கூறுவர்; சிபி என்பதிலிருந்து சைப்பியர் என்னும் சொல் உண்டாகி, அது செம்பியர் எனத் திரிந்தது என்பது அன்னோர் கருத்து. இங்ஙனம் தாம்

---

*ஸ்ரீமத் M. V. இராமானுஜாச்சாரியார் அவர்கள் பதிப்பித்த வியாசபாரத மொழிபெயர்ப்புக் காண்க.

வேண்டியவாறு திரிபிலக்கணம் கூறுவது நன்றன்று; சிபியே செம்பியன் என்று கூறப்படுகிறான்:

"புள்ளுறு புன்கண் ஊர்த்த வெள்வேற்
சினங்கெழு தானைச் செம்பியன் மருக" —புறம்

என்பது காண்க.

இனி, பண்டைத் தண்டமிழ்ப் புலவர் பலரும் இவ்வரலாற்றினையெடுத்துப் பாராட்டுதலைப் பின்வரும் மேற்கோள்களான் அறிக:

ஒரு புலவர், ஓர் சோழனை விளிக்குமிடத்து 'புவியில் வாழ்வோருடைய வருத்தம் தீரும்படி ஞாயிற்றின் வெம்மையைத் தாங்கிக்கொண்டு காற்றையுண்டு வானிலே திரியும் முனிவரும் வியக்குமாறு புறவின் வருத்தத்திற்கு அஞ்சித் துலாம் புகுந்தோனது வழியில் வந்தோனே' என்கின்றனர். அது,

"நிலமிசை வாழ்நர லமரல் தீரத்
தெறுகதிர்க் கனலி வெம்மை தாங்கிக்
காலுண வாகச் சுடரொடு கொட்கும்
அவிர்சடை முனிவரும் மருளக் கொடுஞ்சிறைக்
கூருகிர்ப் பருந்தி னேறுகுறித் தொரீஇத்
தன்னகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்
தபுதி யஞ்சித் தீரை புக்க
வரையா வீகை யுரவோன் மருக" —புறம்

என்பது.

"புறவு நிறைபுக்குப் பொன்னுலக மேத்தக்
குறைவி லுடம்பரிந்த கொற்றவன்"

என்று சிலப்பதிகாரத்திலும்,

"உடல் கலக்கற வரிந்துதசை யிட்டு மொருவன்
ஒருதுலைப் புறவொ டொக்கநிறை புக்க புகழும்"

என்று கலிங்கத்துப் பரணியிலும்,

"உலகறியக், காக்குஞ் சிறுபுறவுக் காக்கத் துளிகூர்ந்து
தூக்குந் துலைபுக்க தூயோனும்"

என்று விக்கிரம சோழனுலாவிலும், இங்ஙனமே ஏனையுலாக்களிலும் இவன் தான் புரிந்த செயற்கருஞ் செயல் பற்றிப் பாராட்டப்படுகின்றான்.

"துலையிற் புறவி னிறையளித்த சோழ னருமைச் சோணாடு"

என்று சேக்கிழார் கூறுகின்றார். இராமபிரான் குல மேன்மையைக் கௌசிக முனிவர் வாக்கினில் வைத்துக் கம்பர் கூறும் அழகிய பாட்டு இங்கு நோக்கற்பாலது. அது,

"இன்னுயிர்க்கு மின்னுயிரா யிருநிலங்காத் தாரென்று
பொன்னுயிர்க்குங் கழலவரை யாம்போலும் புகழ்கிற்பாம்
மின்னுயிர்க்கு நெடுவேலா யிவர்குலத்தோன் மேற்பறவை
மன்னுயிர்க்குத் தன்னுயிரை மாறுக வழங்கினனால்"

என்பது.

---

7. காந்தன்

இவன் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்த ஓர் சோழ மன்னன்; அகத்திய முனிவர்பால் மிக்க பத்திமையுடை யோன். இவன் வேண்டுகோளுக்கிரங்கியே அகத்தியர் தமது கமண்டலத்திலிருந்த காவிரியை நதிவடிவாக நிலத்திற் பெருகச் செய்து சோழநாட்டை வளமுறச் செய்தனர் என்ப. இதனை,

> "செங்கதிர்ச் செல்வன் திருக்குலம் விளக்கும்
> கஞ்ச வேட்கையிற் காந்தமன் வேண்ட
> அமர முனிவன் அகத்தியன் றனது
> கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப் பாவை"

என்னும் மணிமேகலைப் பதிகத்தான் அறிக. அகத்தியர் மேருவிலிருந்து தென்னாட்டிற்கு வரும்பொழுது, கங்கையா றுழைச் சென்று காவிரியாரை வாங்கிக்கொண்டு வந்தா ரென்று தொல்காப்பியப் பாயிர வுரையில் நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார். அவர் இமயத்தினின்றும் தெற்கில் வருங்கால், திருக்கைலையில் இருந்த காவிரியைச் சிவபெருமான்பாற் பெற்றுக் கமண்டலத்திலே தரித்துக்கொண்டு வந்து கொங்கு நாட்டிற் றங்கியிருக்கும்பொழுது, சிகாழிப்பதியிலே தவ மியற்றிய தேவேந்திரன் வேண்டுகோட்கிரங்கி விநாயகப் பெருமானவர் காக்கை யுருவெடுத்து அகத்தியரது கமண் டலத்தைக் கவிழ்த்துக் காவிரியைப் பெருகச் செய்தன ரென்று கந்தபுராணம் கூறுகின்றது. இங்ஙனம் சில வேறு பாடுகள் காணப்படினும் காவிரி அகத்தியர் கமண்டலத்தி னின்றும் போந்ததென்பது பொதுவாக ஒத்துக்கொள்ளப் படுகின்றது.

இனி, காந்தன் எனப் பெயரிய இம்மன்னன், அரசர் குலத்தை வேரறுத்தலையே தனக்கு விரதமாகக் கொண்ட

பரசுராமன் தன்மீது போர் குறித்து வருதலைத் தர்க்கா தேவியால் அறிந்து, அவ்வம்மையின் கட்டளைப்படி, தனக் குக் கணிகை வயிற்றுப் பிறந்தவனுகிய காந்தன் என்பானை யழைத்து 'நினக்கு அரசாளும் உரிமையின்மையால் பரசு ராமன் நின்பால் அணுகான்; நான் அகத்திய முனிவன் அருள்பெற்று மீண்டு வருமளவும், நீ இப்பட்டினத்தை நின் பெயராற் காகந்தி என்று பெயரிட்டுப் பாதுகாத்திருப்பா யாக' என்று சொல்லி, அங்கு நின்றும் வேற்றுருக்கொண்டு சென்று சிலநாள் வேறிடத்திருந்தனன் என்று மணிமேகலை 22-வது காதையால் அறியப்படுகின்றது.*

"காவிரிப் புனல் கொணர்ந்த வவனும்"

எனக் கலிங்கத்துப் பரணியிலும்,

---

*"மன்மருங் கறுத்த மழுவா ணெடியோன்
தன்முன் ரோன்றல் தகாதொழி நீயெனக்
கன்னி யேவலிற் காந்த மன்னவன்
இங்நகர் காப்போர் யாரென நினைஇ
நாவலந் தண்பொழில் நண்ணூர் நடுக்குறக்
காவற் கணிகை தனக்காங் காதலன்
இகழ்ந்தோர் காயினு மெஞ்சுத லில்லோன்
ககந்த ஞமெனக் காதலிற் கூஉய்
அரசா ளுரிமை நின்பா லின்மையின்
பரசு ராமன்நின் பால்வந் தணுகான்
அமர முனிவ னகத்தியன் றனது
துயர்நீங்கு இளவியின் யான்ரோன் றளவும்
ககந்தன் காத்தல் காகந்தி யென்றே
இயைந்த நாமம் இப்பதிக்கிட் டீங்கு
உள்வரிக் கொண்டவ் வரவோன் பெயர்நாள்"

சோ. 3

"மேக்குயரக், கொள்ளுங் குடகக் குவடே டறுத்திழியத்
தள்ளும் திரைப்பொன்னி தந்தோனும்"

என விக்கிரமசோழனுலாவிலும் குறிக்கப் பெற்றவன் இம் மன்னனே யாதல் வேண்டும்.

---

8. தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்

இம் மன்னனது பெயரின் பொருள் வானத்தில் அசைந்துகொண்டிருந்த பகைவரது மதிலை யழித்த வீரவளை யணிந்த தோளையுடைய சோழன் என்பதாகும். இவனால் அழிக்கப்பெற்ற அரண் மூன்றென்பது சிலப்பதிகாரத்தால் வெளியாகின்றது. சோழர் குலத்தாரது வீரத்திற்கு இவ் வேந்தன் ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றான். சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடுகின்ற ஓர் புலவர்,

"சார்தல், ஒன்னு ருட்குந் துன்னருங் கடுந்திறல்
தூங்கெயி லெறிந்தநின் னுங்களோர் நினைப்பின்
அடுதல் நின்புகழு மன்றே" —புறம்

என்று கூறுதல் காண்க. இவன் அகத்திய முனிவருடைய கட்டளையால் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் முதன் முதல் இந்திரனுக்கு விழாச் செய்தனன் என்பது,

"உலகந் திரியா வோங்குயர் விழுச்சீர்ப்
பலர்புகழ் மூதூர்ப் பண்புமேம் படீஇய
ஒங்குயர் மலயத் தருந்தவ னுரைப்பத்
தூங்கெயி லெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன்

விண்ணவர் தலைவனை வணங்கி முன்னின்று
மண்ணகத் தென்றன் வான்பதி தன்னுள்
மேலோர் விழைய விழாக்கோ ளெடுத்த
நாலேழ் நாளினும் நன்கினி துறைகென
அமரர் தலைவன் ஆங்கது நேர்ந்தது''

என்னும் மணிமேகலை விழாவறை காதையால் விளங்குகிறது. இம்மன்னன் வானத்தில் அசைந்துகொண்டிருந்த மதிலை அழித்த செய்தியானது,

''ஒன்னர், ஒங்கெயிற் கதவம் உருமுச்சுவல் சொறியும்
தூங்கெயி லெறிந்த தொடிவிளங்கு தடக்கை
நாடா நல்லிசை நற்றேர்ச் செம்பியன்''

எனச் சிறுபாணாற்றுப்படையிலும்,

''வீங்குதோட் செம்பியன் சீற்றம் விறல்விசும்பிற்
றூங்கு மெயிலுந் தொலைத்தலால்''

எனப் பழமொழியிலும்,

'தூங்கெயின் மூன்றெறிந்த சோழன்கா ணம்மானை''

எனச் சிலப்பதிகாரத்தும்,

''தேங்கு தூங்கெயி லெறிந்த வவனும்''

எனப் பரணியிலும்,

''கூடார்தம், தூங்கு மெயிலெறிந்த சோழனும்''

என உலாவிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் சோழர் குலத்து முன்னோன் புரிந்த செய்தி பின்னோர் பலர்க்கும் ஏற்றிக் கூறப்படுவதிலிருந்து இச்செயல் எவ்வளவு அருமையுடையதாகக் கருதப்பட்டதென்பது விளங்கும்.

——

9. கரிகாலன்*

இம் மன்னனுடைய வரலாற்றை அறிதற்குக் கருவியாக இருப்பன பொருநராற்றுப்படை, பட்டினப்பாலை, அகநானூறு, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பழமொழி முதலியனவாகும். அவற்றுனறியப்படும் இவன் வரலாற்றின் சுருக்கம் : இவ்வேந்தன் உருவப்பஃறேர் இளஞ்சேட் சென்னியின் புதல்வன் ; நாங்கூர் வேளிடை மகட் கொண்டோன் ; இரும் பிடர்த்தலையாரை அம்மானுகவுடையவன் ; இவன் மகள் ஆதி மந்தி என்பாள் ; இவன் இளமைப் பருவத்துப் பிறராற் சுடப்பட்டு உயிருய்ந்தனன் ; அப்பொழுது கால் கரிந்தமையால் கரிகாலன் எனப் பெயரெய்தினன் ; கருவூரிலிருக்கையில் கழுமலம் என்னும் ஊரிலிருந்த யானையாற் கொண்டு வரப்பட்டு அரசாட்சிக்குரியனுய், பின் பகைவராற் சிறைப் படுத்தப்பெற்று மதிலைக் கடந்து பகைவர் சேனையை வென்று மீண்டு முறையாலே அரசுரிமையெய்தி, உறையூரிற் கோயிலும் மதிலும் முதலியன அமைத்து அதனை அரசிருக்கையாகக் கொண்டனன் ; காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையும் தலைநகராக்கி வீற்றிருந்தனன் ; தன்னிடம் வழக்குக் கொணர்ந்த முதியோர்கள் தன்னை நோக்கி ' இளைஞனுகிய இவன் உரை முடிவுகாணுன் ' எனக் கருதியதனைக் குறிப்பாலுணர்ந்து, தான் நரைமுடித்து முதுமைக்கோலந் தாங்கிவந்து அம்முதியோர் உவக்கும்படி அவர்கள் சொற்கொண்டே முறை செய்தனன் ; வெண்ணிப்பறந்தலையில் பதினெரு வேளிரொடு இரு பெரு வேந்தர் அழியப் பொருதனன் ; வாகைப்பறந்

*இவ்வரசனைப்பற்றி, திருவையாற்று அரசர் கல்லூரித் தமிழ் ஆசிரியர் ஆக இருந்த காலஞ்சென்ற L. உலகநாதப் பிள்ளையவர்களால் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் என்னும் பெயருடன் ஓர் நூல் எழுதப் பெற்றுளது.

தலையில் ஒன்பது மன்னரை ஒரு பகலில் வென்றனன்; ஒரு கால் இமயமலை வரையிற் சென்று வடநாட்டரசர் பலரை வென்று திரைபெற்று, மேலும் வடக்கே செல்லாவாறு அம் மலை குறுக்கிட்டுத் தடுத்தமையின் அதனைச் செண்டாலாடித் தத் திரித்து அதன் தலையிலே தனது புலிக்கொடியை நிறுத்தி மீண்டனன்; காடு கெடுத்து நாடாக்கி நீர்நிலைகளைப் பெருக்கி நாட்டை வளம்படுத்தினன்; வாணிகத் துறையை மேம்படுத்தினன்; கைத்தொழில்களைப் பேணி வளர்த் தனன்; பட்டினப்பாலை பாடிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்ண னார்க்குப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசில் அளித்து அப் பாட்டினைப் பெற்றனன் என்பது.

இனி இவனது பிறப்பினைக்குறித்து ஓர் கதை கூறுவர். அது, இவன் தாய் கருவுயிர்த்தற்கு வருந்துகையில் ஓர் அறி ஞர் வந்து 'இன்னும் ஒரு நாழிகை கழித்துக் குழந்தை பிறப் பின் பெரு நலம் உண்டாகும்' என்று கூறக்கேட்டு, அவளும் அந் நற்பொழுது வருங்காறும் கால்கள் மேலாக நின்று பின் குழவியை ஈன்றனள் என்பது. இவன்மீது முடத்தாமக் கண்ணியார் பாடிய பொருநராற்றுப்படையில் "தாய்வயிற் றிருந்து தாயமெய்திப் பிறந்து" என்பதற்கு 'தான் பிறக் கின்ற காலத்துப் பிறவாதே நல்ல முகூர்த்தம் வருமளவும் தாயுடைய வயிற்றிலேயிருந்து பிறக்கையினாலே அரச வுரிமை யைப் பெற்றுப் பிறந்தென்றார்' என உரையாளர் கூறுவது காண்க. கோச்செங்கட் சோழர் இங்ஙனம் பிறந்தனரென்பது திருத்தொண்டர் புராணத்தால் அறியலாவது. சேவ்வந்திப் புராணம் பராந்தகன் மகனாகிய (ஒரு) கரிகாலனுக்கு இச் செய்தியை உரிமையாக்குகின்றது. இவ்வாறாய கதைகளில் ஒன்றை யுட்கொண்டே நச்சினார்க்கினியரும் இங்ஙனம் பொருள் கூறினாராவர். ஆனால் தாய் வயிற்றிலிருந்து

பிறக்கு முன்னரே தந்தை விண்ணுலகெய்தினன் ஆகலின் அப்பொழுதே அரசுரிமை யெய்திப் பிறந்தனன் என்று கூறுவது ஏற்புடைத்தாகத் தோன்றுகிறது.

> "கழுமலத் தியாத்த களிறுங் கருவூர்
> விழுமியோன் மேற்சென் றதனுல்—விழுமிய
> வேண்டினும் வேண்டா விடினும் உறற்பால
> தீண்டா விடுத லரிது"

என்னும் பழமொழி வெண்பாவாலும், 'கழுமலமென்னும் ஊரின் கண்ணே பிணித்து நின்ற களிறும், கருவூரின் கண்ணே யிருந்த கரிகால் வளவன் கடிது இளையனுயினும் அவன் சிறப்புடையனுதலால் அவன் மேற் சென்று தன்மிசை யெடுத்துக்கொண்டு அரசிற் குரிமை செய்தது' என்னும் அதன் உரைப் பகுதியாலும், இவன் இளைஞனுயிருந்த பொழுது தனது நாட்டிலன்றி வேறிடத்திற் சார்ந்து வதிந்து வந்தனனென்பதும், அப்பொழுது சோணுட்டிலே அரசுரிமை பற்றிக் குழப்பம் ஏற்பட அமைச்சர் முதலாயினர் அக்கால வழக்கப்படி. யானையை விடுத்து அரசனைத் தேடுமாறு துணிந்து கழுமலம் என்னும் ஊரிலிருந்த பட்டத்து யானையைக் கட்டவிழ்த்து விட்டனரென்பதும், அக்களிறு கருவூரையடைந்து ஆங்கிருந்த கரிகாலனைத் தன் முதுகின்மேல் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு வந்து அவனை அரசிற்குரியனுக்கிற்று என்பதும் பெறப்படுகின்றன. உறையூர் மண்மாரி பெய்து அழிந்தகாலை பரணந்தகன் மகனுகிய கரிகாலனை அமைச்சர்கள் இங்ஙனமே யானையை விடுத்துக் கொணர்ந்தனரென்று செவ்வந்திப் புராணம் கூறுகின்றது. ஒருவனுடைய இயைபுடைய வரலாறு பெயரொற்றுமையால் உண்மை யுணராமாட்டாது மற்றொருவனுக் குரியதாக்கிக் கூறப்பட்டிருக்கலாம் என்று கருதுவது இழுக்காகாது. யானை சென்று

அரசுக்குரியானை எடுத்து வருவதென்பது சிறிது தெய்வத் தன்மை கலந்த செய்திபோற் றோன்றுகிறது.

இனி, இவன் அரசாளத் தொடங்கியபொழுது முன்பே இந்நாட்டினைத் தாம் கைப்பற்றி ஆளக் கருதியிருந்த பிறர் சிலர் இவனுடன் பகைமை கொண்டு கரவால் இவனைப் பற்றிச் சிறைப்படுத்திவிட்டனர் என்பதும், மிக்க இளம் பருவத்தினனாகிய இவன் அச்சிறையகத்தே சிலகாலம் இருந்து வளர்ந்து செவ்வி நோக்கிச் சிறைக்கோட்ட மதிலை இடித்து வெளிப்போந்து எதிர்ந்த பகைவரைக் கொன்று, சென்று அரசு கட்டிலேறினன் என்பதும் பட்டினப்பாலை முதலியவற்றாற் பெறப்படுகின்றது.

"கொடுவரிக் குருளை கூட்டுள் வளர்ந்தாங்குப்
பிறர்பிணியகத் திருந்து பீடுகாழ் முற்றி
அருங்கரை கவியக் குத்திக் குழிகொன்று
பெருங்கை யானை பிடிபுக் காங்கு
நுண்ணிதி னுணர நாடி நண்ணார்
செறிவுடைத் திண்காப் பேறி வாள்கழித்து
உருகெழு தாயம் ஊழி னெய்தி"

என்று பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது. புலிக்குட்டி கூட்டிலே அடையுண்டிருந்து வளர்ந்தாற்போலப் பகைவரது காவலிடத்தே யிருந்து வலியும் பெருமையும் முற்றி, தனது கூரிய அறிவாலே இதுவே செயற்பாலது என ஆராய்ந்து, ஓர் மதவேழமானது தன்னை அகப்படச் செய்த குழியினைக் கோட்டினாற் கரைகள் இடியும்படி தூர்த்துவிட்டுப் பெண் யானையின் பக்கல் சென்றாற்போல அப்பகைவருடைய மதிலைக் கடந்து, வாளாற் பகைவரைக் கொன்று, உட்குப் பொருந்திய தன் அரசுரிமையை முறையாலே பெற்றனன் என்பது இதன் பொருள்.

இவ்வாண்டகை சிறையைக் கடந்து வெளியேறுவன் என்பது உணர்ந்த வன்கண்மையுடைய பகைவர் இவனைக் கோறல் கருதிச் சிறைப்பீன்கண் தீக்கொளுத்தினர் எனவும், இவன் அத்தீயினை அஞ்சாது மிதித்து வெளிப்போந்தனன் எனவும், அதனால் இவனது கால் கரிந்தமையின் இவனது வீரத்தைப் பாராட்டி யாவரும் கரிகால் எனவே இவனுக்குப் பெயர் கூறிவந்தனரெனவும் கருதப்படுகிறது. பொருநராற்றுப் படையின் ஈற்றிலே காணப்படும்,

"முச்சக் கரமும் அளப்பதற்கு நீட்டியகால்
இச்சக் கரமே யளந்ததால்—செய்ச்செய்
அரிகால்மேற் றேன்றெரூக்கு மாப்புனனீர் நாடன்
கரிகாலன் காணெநப் புற்று"

என்னும் வெண்பாவிலே காலில் நெருப்புற்றமை கிளந்தோதப் பெற்றது. நச்சினர்க்கினியரும் 'கண்ணுற் கண்ணிக் கரிகால் வளவன்' என்னும் பொருநராற்றுப்படையடிக்குப் பொருள் கூறுமிடத்தே "முச்சக்கரமும் என்னுங் கவியானே கரிகாலாதல் உணர்க" என்றனர்.

"சுடப்பட் டுயிருய்ந்த சோழன் மகனும்
பிடர்த்தலைப் பேரானைப் பெற்றுக்—கடைக்கால்
செயிறு செங்கோல் செலீஇயினன் இல்லை
உயிருடையா ரெய்தா வினை"

என்னும் பழமொழி வெண்பாவாலும், அதன் உரையாலும் இவன் தீயாற் சுடப்பட்டு உய்ந்தமையும், இரும்பிடர்த்தலையார் என்பவர் இவனுக்கு அம்மானதலும், இவன் செங்கோலோச்சுதற்கு அவர் துணையாயிருந்தமையும் பெறப்படுகின்றன. இவ்வரலாற்றுண்மை யுணராத சிலர் கரிகாலன் என்பதனை வடசொற்றொடராகக் கொண்டு 'யானைப்படைக்

குக் காலன் போன்றவன்' என்று தாம் வேண்டியவாறு பொருளுரைத்தனர். கரிகால்வளவன் முதலிய தொடர்களில் கால் என்றே இருத்தலையும் அவர் நோக்கிற்றிலர். அகநானூற்றிலே பல பாட்டுக்களில் 'கரிகால் என்றே இவன் கூறப்படுகின்றன்; இவன் தன் நாட்டை வளமைப்படுத்திய பெருமை நோக்கி, கரிகால்வளவன், கரிகாற் பெருவளத்தான், திருமாவளவன் எனப் பின்பு வழங்கப்பெற்றனதல் வேண்டும். பெருவீரனாகிய இவ்வேந்தன் பெயரை இவன் வழியிலே பின் வந்தார் சிலர் தரித்துக்கொள்ளுதல் இயல்பாகலின் அன்னாரை நோக்கி இப்பெயர்க்கு வேறு காரணங் கூறவேண்டுவதும் இன்று. பராந்தகன் மகனாகிய கரிகாலனே யானை எடுத்துச் செல்லும் பொழுது அவன் தாய் அவனது உள்ளங்காலிலே கரிக்கோடு கீறினள் எனச் செவ்வந்திப் புராணம் கூறுவது கரிகாலன் என்னும் பெயரை வைத்துக் கற்பித்ததென்றே தோன்றுகிறது.

இனி,

> "உரைமுடிவு காணு னிளமையோ னென்ற
> நரைமூது மக்க ளுவப்ப—நரைமுடித்துச்
> சொல்லான் முறைசெய்தான் சோழன் குலவிச்சை
> கல்லாமற் பாகம் படும்"

என்னும் பழமொழிச் செய்யுளாலும், 'தம்முள் மறுதலையாயினர் இருவர் தமக்கு முறைமை செய்யவேண்டி வந்து சில சொன்னல் அச்சொல்லின் முடிவுகண்டே ஆராய்ந்து முறை செய்ய அறிவு நிரம்பாத இளமைப் பருவத்தானென்று இகழ்ந்த நரைமூத மக்கள் உவக்கும் வகை நரை முடித்து வந்து, முறைவேண்டி வந்த இருதிறத்தாரும் சொல்லிய சொற்கொண்டே ஆராய்ந்தறிந்து முறை செய்தான் கரிகாற் பெருவளத்தானென்னுஞ் சோழன்; ஆகலால் தத்தம்

குலத்துக்குத் தக்க விச்சைகள் கற்பதற்கு முன்னே செம்பாக முளவாம்' என்னும் அதன் பழைய உரையாலும் இம் மன்னன் இளமையில் முதுமைக்கோலம் பூண்டு முறை செய் தமை பெறப்படுகின்றது. இச்செய்தி மணிமேகலையுள்ளும்,

" இளமை நாணி முதுமை யெய்தி
உரைமுடிவு காட்டிய வுரவோன் "

எனத் தண்டமிழ் ஆசானுகிய சாத்தனாரால் சோழர் குலத்தா ரின் நீதியை அறிவுறுத்தற்கு எடுத்துக் காட்டப்பெற்றது. இஃதும், முன் குறித்துப் போந்த சிறையைக்கடந்த செய்தியும் இவ்வரசன் மிக இளையனுயிருந்தபொழுதே யாவரும் வியக்கும் படியான உயர் நீதியும் பெருவீரமும் உடையனுயிருந் தமையைத் தெரிவிக்கும் சிறந்த சான்றுகளாம்.

இவன் நாங்கூர் வேளிடை மகட் கொண்டான் என் பதும், இவன் தந்தையாகிய உருவப்பஃறேர் இளஞ் சேட் சென்னி அழுந்தூர் வேளிடை மகட் கொண்டான் என்பதும்,

" மன்னர் பாங்கிற் பின்னே ராகுப "

என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திர வுரைக்கண் நச்சினர்க் கினியர் உரைத்தலாற் பெறப்படுகின்றன. அங்கு அது செவியாறற் செய்தியாகவே அவராற் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இளஞ்சேட் சென்னி அழுந்தூர் வேளிடை மகட் கொண் டான் என்பதிலிருந்து அவள் வயிற்றுப் பிறந்தோனே கரிகாலன் எனத் துணிதல் இயலாது. என்னை ? அரசர்க்கு மனைவியர் பலர் உளராகலின் என்க.

இனி, இவ்வேந்தனது வீரத்தைச் சிறப்பித்து, பொருந ராற்றுப்படையானது, இவன், முருகன் போலும் சீற்றமும் உட்கும் பொருந்தியவனென்றும், கூற்றுவனைக் காட்டிலும் மிக்க வலியுடையனென்றும், தன் வலியறியாத பகைவர்

பின்பு வலியறிந்து ஏவல் கேட்பனவும் ஏவல் செய்யாத பகைவர் தேயம் கவற்சி பெருகவும் இளஞாயிறு கடலின் மேலே கதிர்களைப் பரப்பி விசும்பிடைச் சென்றாற்போலப் பிறந்து தவழ்தல் கற்ற நாள் தொடங்கித் தோள் வலியாலே பகைவென்று நாடுகாத்தவன் என்றும், சிங்கக் குட்டியானது பாலுண்டல் கைவிடாத இளம் பருவத்தே முதல் வேட்டையிற் களிற்றினைக் கொன்றாற் போலச் சேரனும் பாண்டியனும் ஒரு களத்தே படும்படி வெண்ணி என்னும் ஊரிலே தாக்கியவன் என்றும் கூறுகின்றது. இதிலிருந்து இவனது கன்னிப்போர் வெண்ணிப்போர் என்பது பெறப்படுகின்றது. இவன் மலையை அகழ்க்குவன், கடலைத் தூர்க்குவன், வானை வீழ்க்குவன், வளியை மாற்றுவன் என உலகம் மீக்கூறும்படித் தான் கருதிய போர்த்தறைகளை யெல்லாம் பொருது முடித்தானென்று பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது.

இவன் வெண்ணிப்பறந்தலையில் சேரமான் பெருஞ் சேரலாதனோடு பொருது அவனை வென்றான் என்பதும், சேரலாதன் அப்போரிலே தனக்குண்டாகிய புறப்புண்ணிற்கு நாணி வடக்கிருந்தான் என்பதும், 55-ம் அகப் பாட்டு 65, 66-ம் புறப்பாட்டுக்கள் ஆகியவற்றாலும், அப் போரின்கண் சேரனோடு பாண்டியனொருவனும் தோல்வியுற்றான் என்பது,

> “ இருபெரு வேந்தரும் ஒருகளத் தவிய
> வெண்ணித் தாக்கிய வெருவரு நோன்தாட்
> கண்ணார் கண்ணிக் கரிகால் வளவன் ”

என்னும் பொருநராற்றுப் அடிகளாலும், அவ்வேந்தர்களோடு வேளிர் பதினெருவர் தோற்றனர் என்பது, 246-ம் அகப் பாட்டில்,

" காய்சின மொய்ம்பிற் பெரும்பெயர்க் கரிகால்
ஆர்கலி நறவின் வெண்ணி வாயில்
பதினெரு வேளிரொடு வேந்தர் சாய
மொய்வலி யறுத்த ஞான்றைத்
தொய்யா வழுந்தூ ரார்ப்பினும் பெரிதே "

என்று கூறப்படுதலாலும் பெறப்படுகின்றன.

வாகைப் பறந்தலை என்னுமிடத்தில் இவனுடன் போர் குறித்து வந்த ஒன்பது மன்னர்கள் இவனெதிரிற் செல்லவும் அஞ்சினராய் ஒரு பகலிலே தங்கள் குடைகளைப் போட்டு ஓடினர் என்பது, 125-ம் அகப்பாட்டில்,

" பெருவளக் கரிகால் முன்னிலைச் செல்லார்
சூடா வாகைப் பறந்தலை யாடுபெற
ஒன்பது குடையும் நன்பக லொழித்த
பீடின் மன்னர் போல
ஓடுவை மன்னெல் வாடைநீ யெமக்கே "

என்று கூறப்படுதலாற் போதருகின்றது. தென்னவனும், ஓளியர், அருவாளர், வடவர், குடவர், பொதுவர், இருங் கோவேள் என்பாரும் இவனால் வெல்லப்பட்டு ஓடுங்கினர் என்று பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது. இங்ஙனம் தமிழ் நாட்டிலும் தமிழ் நாட்டை யடுத்த இடங்களிலுமிருந்த அரசர்களையும் குறுநில மன்னர்களையும் வென்று அடிப் படுத்திய கரிகாலன் போர் விருப்பங்கொண்டு வட நாட்டிற்குச் சென்றான். தமிழகத்திலே தன்னுடன் பொருவாரைப் பெறாத திருமாவளவன் போரிலே பெருவிருப்புடையனாகலின் வடதிசையிற் பகைவரைப் பெறலாமெனக் கருதி, வாளும் குடையும் வீரமுரசும் நாட்கொண்டு, இத் திசையிலாயினும் நான் பகைவரைப் பெறவேண்டுமெனத் தெய்வத்தை வணங்கி அத்திசை நோக்கிச் சென்றான் என்றும், அங்ஙனம்

செல்லுகையில் இமயமலை குறுக்கிட்டுத் தடுத்தமையின் 'என் நசை யொழிய இது தடுத்தது' என முனிந்து அதன் பிடரிடத்தே தனது புலியைப் பொறித்து மீண்டான்என்றும், மீளுகையில், பகை நண்பு இலனுகிய வச்சிர நாட்டரசன் ஓர் முத்துப் பந்தரைத் திறையாகத் தந்தனன், பகைவனுகிய மகத நாட்டரசன் பொருது தோற்றுப் பட்டி மண்டபமொன்றைத் தந்தனன், நட்பாளனுகிய அவந்தி வேந்தன் ஓர் வாயில் தோரணத்தை உவந்தளித்தனன் என்றும், அவ்வேந்தர்களின் முன்னேர் புரிந்த உதவிக்குக் கைம்மாருக மயனுல் நிருமித்துக் கொடுக்கப்பட்ட அப்பந்தர் முதலியன வளவர் பெருமானுற் புகார் நகரின்கண் கொணர்ந்து வைக்கப்பட்டன என்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. இமயமலையிற் புலி பொறித்தலாகிய செய்தி "இலங்குவேற் கரிகாற் பெருவளத் தோன் வன்றிறற்புலி யிமயமால் வரைமேல் வைக்கவேகு வோன்" எனப் பெரிய புராணத்திலும் கூறப்பெற்றுளது. கரிகாலன் இமயமலையைச் செண்டால் அடித்துத்திரித்தனன் என்றும், அச்செண்டு கச்சிப்பதியிலே காமகோட்டம் காவல் பூண்டிருந்த சாத்தனர் என்னும் தெய்வத்தால் அளிக்கப்பட்ட தென்றும்,

"செண்டு கொண்டுகரி காலனெரு காலி லிமயச்
சிமய மால்வரை திரித்தருளி மீள வதனைப்
பண்டு நின்றபடி நிற்கவிது வென்று முதுகிற்
பாய்புலிப் பொறிகுறித்தது மறித்த பொழுதே"

—கலிங்கத்துப்பரணி

"கச்சி வளைக்கைச்சி காமகோட் டங்காவன்
மெச்சி யினிதிருக்கு மெய்ச்சாத்தன்—கைச்செண்டு
கம்பக் களிற்றுக் கரிகாற் பெருவளத்தான்
செம்பொற் கிரிதிரித்த செண்டு"

என்னும் செய்யுட்களாற் பெறப்படுகின்றது. அடியார்க்கு நல்லாரும் இவ்விரு செய்யுட்களையும் மேற்கோளாகக்காட்டி, 'சாத்தனதருளால் தான் பெற்ற செண்டினாலே அதனை அடித்துத் திரித்தனன்' என உரை கூறினர். இமயமலையைச் செண்டால் அடித்ததென்னும் செய்தி இத்தகையதென நம்மால் அறியக்கூடவில்லை. இதுபோல்வதொரு செய்தி திருவிளையாடற் புராணத்திலும் கேட்கப்படுகின்றது. அஃது உக்கிர குமார பாண்டியர் மேருவைச் செண்டால் அடித்தார் என்பது. கரிகாலன் இலங்கை மீதும் படையெடுத்துச் சென்று அந்நாட்டு மன்னனை வென்று சிங்களக் குடிகள் பலவற்றைச் சிறைப்படுத்து மீண்டனன் என்று மகா வமிசம் என்னும் இலங்கைச் சரித்திரத்தால் அறியப்படுகின்றது.

இனி, இவ்வேந்தர் பெருமானது வள்ளன்மையை, இவன், பட்டினப்பாலை பாடிய உருத்திரங் கண்ணனார்க்குப் பதினாறு நூறுயிரம் பைம்பொன் பரிந்தளித்தமையே புலப் படுத்தா நிற்கும். இவன் இன்ன பரிசில் அளித்ததனை,

> "தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர்பொன்
> பத்தொ டாறுநூ றாயிரம் பெறப்
> பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டதும்"

என்று கலிங்கத்துப்பரணி கூறுகின்றது. இங்ஙனம் நீதியினும் வீரத்தினும் வண்மையினும் மேன்மையுற்று விளங்கிய மன்னர் பெருமானாகிய கரிகாலன் தனது நாட்டை வளம் படுத்துவதிற் கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்தானுவன். நாட்டை வளம்படுத்துதலாவது வேளாண்மை, வாணிகம், கைத் தொழில், என்பவற்றால் நாட்டின் செல்வத்தைப் பெருக்குத லாகும். இவற்றுள்ளும் வேளாண்மையே முதலாகக் கருதப் படற்பாலது.

"தள்ளா விளையுளுந் தக்காருந் தாழ்விலாச்
செல்வருஞ் சேர்வது நாடு"

என்று தெய்வப் புலவர் நாட்டிலக்கணம் கூறினமையும் நோக்குக. வேளாண்மை செழிப்புறவேண்டுமேல் காடு கரம்புகளைத் திருத்தி விளை நிலங்களாக்குதலும், ஆறு குளம் ஏரிகளை அமைத்தலும், உழு தொழில் செய்வாரைப் போதிய வளவு குடியமைத்துப் பாதுகாத்தலும் செயற்பாலனவாம். கரிகாலனால் இவை செய்யப்பட்டனவென்பது,

"காடுகொன்று நாடாக்கிக்
குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கி
... ...
கோயிலொடு குடிநிறீஇ"

என்னும் பட்டினப்பாலை யடிகளாற் பெறப்படுகின்றது. மற்று, இவன் தன்னாட்டில் வெள்ளப்பாழ் உண்டாகாமலும் நாட்டின் எம்மருங்கும் நீர்ப்பாய்ச்சல் உளதாகவும் காவிரியின் கரையை உயர்த்திக் கட்டினன் எனவும் தெரிகின்றது. காவிரிக்குக் கரைகட்டிய இச்செய்தி,

"சென்னிப் புலியே றிருத்திக் கிரிதிரித்துப்
பொன்னிக் கரைகண்ட பூபதியும்"

என விக்கிரமசோழன் உலாவிற் கூறப்பெற்றுளது. தத்தம் ஆட்களுடன் போந்து காவிரிக்குக் கரை கட்டவேண்டித் தன் கீழடங்கிய அரசர் பலர்க்குக் கரிகாலன் கட்டளையிட்டனன் என்றும், அப்பொழுது தெலுங்கு நாட்டையாண்ட மூன்று கண்களையுடைய அரசனொருவன் அவன் பணியை மதித்துக் கரைகட்ட வாராது செருக்குற்றிருக்க, கரிகாலன் அவனது உருவைப் படத்தில் எழுதிவரச்செய்து படத்திலுள்ள அவனது நெற்றிக் கண்ணையழிக்க உடனே அவன் தனது நெற்றிவிழியை இழந்து தருக்கடங்கினன் என்றும்,

"மண்கொண்ட பொன்னிக் கரைகட்ட வாராதாற்
கண்கொண்ட சென்னி கரிகாலன்"

என்னும் குலோத்துங்கன் உலாவாலும்,

"தொழுது மன்னரே கரைசெய் பொன்னியிற்
றெரடர வந்திலா முகரி யைப்படத்
தெழுது கென்றுகண் டிதுமி கைக்கணென்
றிங்க ழிக்கவே யங்க ழிந்ததும்"

என்னும் கலிங்கத்துப் பரணியாலும் விளங்குகின்றது.

காவிரியின் கிளை நதிகளாகிய வெட்டாறு, அரிசிலாறு முதலியன இவனால் வெட்டப்பட்டன என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர். இங்ஙனமாகக் காவிரியின் நீர் எஞ்ஞான்றும் வற்றாது பாய்ந்து வளஞ் செய்தலின், சோணாட்டிலே நெல்லை யறுத்துச் சூட்டை மலையாக அடுக்கி நாடோறும் கடாவிட்டு மேரு வென்னும்படி நிரட்டின நெற்பொலி நெருங்கத் தெற்றின சேர் (நெற்கூடு) களிலே இடமின்றிக் கிடக்கும்படி வேலி நிலம் ஆயிரக்கலமாகிய செந்நெல் விளைவுடையதாயிற்று.

"கூனிக் குயத்தின் வாய்நெல் லரிந்து
சூடு கோடாகப் பிறக்கி நாடொறுங்
குன்றெனக் குவைஇய குன்றுக் குப்பை
கடுந்தெற்று மூடையி னிடக்கெடக் கிடக்கும்
சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி
ஆயிரம் விளையுட் டாகக்
காவிரி புரக்கு நாடுகிழ வோனே"—பொருநாறு

"எரியும் ஏற்றத்தி னலும் பிறநாட்டு
வாரி சுரக்கும் வளனெல்லாம்—தேரின்
அரிகாலின் கீழுகூடும் அந்நெல்லே சாலும்
கரிகாலன் காவிரிசூழ் நாடு—மெடி இறுதிவெண்பா

என்பன காண்க.

இனி இவ்வேந்தனுல் வாணிகம் எவ்வளவு மேன்மை யடைந்திருந்த தென்பது காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் ஏற்று மதி இறக்குமதி முதலியன குறித்துப் பட்டினப்பாலையும் சிலப்பதிகாரமும் கூறுவனவற்றுல் அறியலாகும். புகார் நகரின் மருவூர்ப்பாக்கத்து நடுவிடத்தும், கடலோரத்திலும்,

"நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியும்
காலின் வந்த கருங்கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடல் முத்தும் குணகடற் றுகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத் துணவும் காழகத் தாக்கமும்"

சீனம் முதலிய இடங்களினின்றும் வந்த கருப்பூரம் பனிநீர் குங்குமம் முதலிய அரிய பொருள்களும், மற்றும் பெருமை யுடைய பல பொருள்களும் நிலத்தின் முதுகு நெளியும்படி திரண்டு பொருந்தியிருக்கும் என்றும்; கடலோரத்தில் பண்டசாலையினின்றும் கடலில் ஏற்றுதற்காகவும் கடலி னின்றும் பண்டசாலையில் இறக்குதற்காகவும் சரக்குகளின் பொதிகள் சோழனுடைய புலி முத்திரையிடப்பட்டு வரம் பின்றி மலைபோலத் திரண்டு கிடக்கும் என்றும்; அப்பொதி களின் அளவு முதலியவற்றிற்கு ஏற்றபடி ஆயக்கணக்கர்கள் இரவு பகல் ஓயாது சுங்கம் கொள்வார்கள் என்றும் பட்டினப்பாலை கூறுகின்றது. கூலம் விற்கும் மறுகுகளில் இன்ன சரக்கு ஈண்டு உளதென்று அறிவிக்கும் அடையாள மாகக் கொடியேடுத்திருத்தலும், கப்பல்கள் திசைமயங்கிச் செல்லாது அழைக்கும் கலங்கரை விளக்கம் (Light-house) கடலோரத்தில் நிறுவப்பட்டிருத்தலும் போல்வன சிலப்பதிகாரத்திலும், புகார் நகரின் வணிகர்களும், வேறு

பல தேயங்களினின்றும் அங்கு வந்த பலமொழி பேசும் வணிகர்களும் கலந்து இனிதுறைதலும், அங்கே வாணிகஞ் செய்வோர் பிறர் பொருளையும் தம் பொருளையும் ஒப்ப நாடித் தாம் கொள்ளுஞ் சரக்கைக் கொடுக்கும் பொருட்கு மிகையாகக் கொள்ளாமலும், கொடுக்குஞ் சரக்கை வாங்கும் பொருட்குக் குறையக் கொடாமலும் இலாபத்தை வெளிப் படையாகச் சொல்லிக் கொடுத்து நல்ல வாணிகம் நடாத்து தலும் பட்டினப்பாலையிலும் கூறியிருத்தலினின்று அற்றை நாள் அங்கு நடைபெற்ற வாணிகத்தின் நாகரிக முறையும், அறந்திறம்பாமையும் புலனாகின்றன.

இனி, காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில்,

"பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி நூலினும்
கட்டு நுண்வினைக் காருக (மாக்களும்)
கஞ்ச காரரும் செம்புசெய் குநரும்
மரங்கொல் தச்சரும் கருங்கைக் கொல்லரும்
கண்ணுள் வினைஞரும் மண்ணீட் டாளரும்
பொன்செய் கொல்லரும் நன்கலந் தருநரும்
துன்ன காரரும் தோலின் நுன்னரும்
கிழியினும் கிடையினும் தொழில்பல பெருக்கிப்
பழுதில் செய்வினைப் பால்கெழு மாக்களும்"

முதலாயினோர் மறுவின்றி விளங்கினர் எனச் சிலப்பதி காரம் கூறுதலினின்று பல்வகையான கைத்தொழில்களின் பெருக்கம் புலனாகின்றது.

இனி, திருமாவளவனுற் பல நகரங்கள் சிறந்த முறை யில் நிருமிக்கப்பட்டனவாகும் என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன.

"பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை போக்கிக்
கோயிலொடு குடிநீ இ

வாயிலொடு புழையமைத்து
ஞாயில்தொறும் புதைநிறீஇ ”

என அவன் உறையூரைப் புதுப்பித்த செய்தி பட்டினப்பாலையிற் சுருங்கக் கூறப்பெற்றுளது.காவிரிப்பூம் பட்டினமும் கரிகாலனால் நன்கு திருத்தி யமைக்கப்பட்டிருக்கவே வேண்டும்.

காவிரியின் வடகரையில், கடலையடுத்திருந்த இப்பட்டினம் மருவூர்ப்பாக்கம் பட்டினப்பாக்கம் என இரு கூறாயிருந்தது. இவற்றுள், கடலோரத்திலிருந்த மருவூர்ப்பாக்கத்திலே கலங்கரை விளக்கமும், பண்டசாலைகளும், சுங்கச்சாவடிகளும், கண்ணைக்கவரும் அழகுடைய யவனர் இருக்கைகளும், மற்றும் வேறு பல தேயங்களினின்றும் வாணிகப் பொருட்டால் வந்தவர்களின் இருப்பிடங்களும், வண்ணம் சுண்ணம் சாந்தம் பூ புகை விரை என்பன விற்போர் இடங்களும், சந்தனம் அகில் பட்டு பவளம் முத்து பொன் என்பனவும் பொற்பணிகளும் விற்கும் மறுகுகளும், பட்டுச்சாலியர், வெண்கலக்கன்னார், செம்பு கொட்டிகள், தச்சர், கொல்லர், சித்திரகாரிகள், சிற்பாசாரிகள், உருக்குத் தட்டார், இரத்தினப்பணித்தட்டார், தையற்காரர், கிழியானும் கிடையானும் பூ வாடாமாலை பொய்க்கொண்டை முதலியன செய்வோர், குழலினும் யாழினும் இசைபாடும் பாணர் முதலாயினோர் இருப்பிடங்களும் இருந்தன ; பட்டினப்பாக்கத்திலே அரசவீதியும், தேரோடும் வீதியும், ஆவணவீதியும், வணிகர் மறையோர் காணியாளர், மருத்துவர், சோதிடர் என்பாரின் தனித்தனி மறுகுகளும், சூதர், மாகதர், நாழிகைக் கணக்கர், கூத்தர், குயிலுவர், கணிகையர் முதலாயினாரின் வேற்றுமை தெரிந்த இருப்பிடங்களும் இருந்தன ; மகத வினைஞரும் மராட்டக் கம்மரும் அவந்திக் கொல்லரும் யவனத்தச்சரும் தண்டமிழ்வினைஞர் தம்

மொடுங் கூடி இயற்றிய மண்டபம் முதலியவற்றையுடைய அரசன் கோயில் நடுவண் இருக்க, அதனைச் சூழ்ந்து கடும்பரிகடவுநர், களிற்றின் பாகர், நெடுந்தேர் ஊருநர், கடுங்கண்மறவர் என்பார் பரவியிருக்கும் இருப்பிடங்கள் இருந்தன ; தேவ கோட்டங்களும், அம்பலங்களும், பொதியில்களும், கலைக்கழகங்களும், வெள்ளிடைமன்றம், இலஞ்சிமன்றம், நெடுங்கல்மன்றம், பூதசதுக்கம், பாவை மன்றம் என்னும் மன்றங்களும், இலவந்திகை, உய்யானம், சம்பாதிவனம், கவேரவனம், உவவனம் என்னும் பூஞ்சோலைகளும் அங்கே விளங்கின ; அரசன் அரண்மனையை யடுத்த எந்திரவாவியையுடைய இலவந்திகை என்னும் சோலையின் மதிற்புறத்தினின்றும் காவிரிக்குப் புதுப்புனலாடப் போம் பெருவழி இருமருங்கும் நிழன் மரச்சோலை சூழ்ந்திருந்தது ; மருவூர்ப்பாக்கத்திற்கும் பட்டினப்பாக்கத்திற்கும் இடையே நிரைபடச்செறிந்த சோலை மரங்களின் கால்களே தூணாகக் கட்டப்பட்ட கடைகளையுடைய நாளங்காடி (காலைக் கடைத்தெரு) ஒன்று இருந்தது என, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பட்டினப்பாலைகளால் அறியப்படுதலினின்று புகார்நகரின் அமைப்பும் சிறப்பும் ஒருவாறு புலனாகும்.

இனி, காஞ்சிமா நகரமும் கரிகால் வேந்தனால் நன்கு திருத்தியமைக்கப்பட்டதென்று,

> "என்று மூள்ளவிந் நகர்கலி யுகத்தி லிலங்கு வேற்கரி
> காற்பெரு வளத்தோன்
> வன்றி றற்புலி யிமையமால் வரைமேல் வைக்க வேகுவோன்
> றனக்கிதன் வளமை
> சென்று வேடன்முன் கண்டுரை செய்யத் திருந்து காதலான்
> குட்பட வகுத்துக்
> குன்று போலுமா மதில்புடை போக்கிக் குடியிருத்தின
> கொள்கையின் விளங்கும் "

என்னும் பேரியபுராணச் செய்யுளால் அறியப்படுகின்றது. கச்சி நாற்காத அளவினதென்பதும், மலைபோல் உயர்ந்த மதில் சூழ்ந்ததென்பதும் இச்செய்யுளால் விளங்குகின்றன. அஃது அகழியாலும் மதிலாலும் சூழப்பட்டிருந்ததென மணிமேகலையும் கூறுகின்றது. மற்றும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தின் பல்வேறு வீதிகளும், பற்பல தொழில் செய்வார் இருப்பிடங்களும் சிலப்பதிகாரத்திற் கூறப்பட்டிருத்தல் போன்றே காஞ்சியின் வீதிகளும், குடியிருப்புக்களும் மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்விரு காப்பிய ஆசிரியர்களும் இத் தலைநகரங்களை நேரிற் பார்த்திருத்தல் ஒருதலையாகலின் இவைகளைப்பற்றி அவர்கள் கூறுவதிற் சிறிதும் பிறழ்ச்சி யிருக்கக் காரணமில்லை. இரண்டிலும் காணப்படும் இவ்வொற்றுமையானது இவ்விரு நகரங்களையும் கரிகாலன் திருத்தியமைத்தனன் என்பதனையே வலியுறுத்துகின்றது. இன்னும், கரிகாலனே தொண்டைமண்டலத்தை இருபத்து நான்கு கோட்டங்களாகப் பகுத்தனன் என்றும், பலவிடங்களிலுள்ள உழுதொழில் புரியும் வேளாளரை அங்கே குடியேற்றினன் என்றும், கச்சியிற் காமகோட்டத் திருப்பணி செய்தனன் என்றும் கூறுகின்றனர். இக்கூற்று கட்கும் சிற்சில ஆதாரவுகள் உள்ளன.

> "நாடெங்குஞ் சோழன்முனந் தெரிந்தே யேற்று
> நற்குடி நாற்பத்தெண்ணா யிரம்"

எனச் சேக்கிழார் புராணத்துக் கூறியிருப்பது கரிகாலன் வேளாளரைக் குடியேற்றியதையே குறிப்பதாகல் வேண்டும். இங்ஙனம் தொண்டை நாட்டைச் சீர்படுத்திய சோழன் கரிகாலன் அந்நாட்டினைத் தொண்டைமான் இளந்திரையன் தனக்குப் பிரதிநிதியாக இருந்து ஆண்டு வரும்படி செய்தனன் என்று கருதுவது பொருத்தமாகத் தோன்றுகிறது.

இனி, சோணாட்டிலுள்ள அழுந்தூர், இடையாறு, கழார் என்னும் பதிகளை இவனோடு இயைபு படுத்தி அகநானூற்றிலே பரணர், நக்கீரர் முதலிய நல்லிசைப் புலவர்கள் பாராட்டியிருத்தலின் இவனுல் அப்பதிகள் சிறப்பெய்தி யிருக்கவேண்டுமென்று கருதலாகும். இங்ஙனமாக உறையூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம், காஞ்சி என்னும் நகரங்களையும், பல ஊர்களையும் திருத்தமுறப் புதுக்கிய வளவர் பெருமான் பல கோயில்கள் எடுப்பித்தும், திருவிழாக்கள் செய்வித்தும், கல்விக்கழகங்கள் நிறுவியும், நீதிமன்றங்கள் ஏற்படுத்தியும், கிராம சபை (பஞ்சாயத்து)கள் தோற்றுவித்தும் பலவாற்றானும் நாட்டிற்கு நலஞ் செய்தனன் என்று கருத ஏதுக்கள் உண்டு. இவை பின் கூறப்படும் வேறு சில சோழர்க்கும் பொதுவாவன ஆகலின், இந்நூலின் இறுதியிற் கூறப்படும். இவனது ஆட்சிக் காலத்திலே ஒவ்வோராண்டிலும் இளவேனிற் பருவத்தில் இருபத்தெட்டு நாள் நடைபெற்ற பெரிய திருவிழா இந்திரவிழாவாகும் என்றும், புதுப்புனல் விழா இவனுல் மிக்க சிறப்புடன் கொண்டாடப்பெற்றதென்றும் இங்கே கூறுதல் அமையும். இவன் புனல்விழாக் கொண்டாடிய சிறப்பு,

> " விண்பொரு பெரும்புகழ்க் கரிகால் வளவன்
> தண்பதங் கொள்ளுந் தலைநாட் போல "

எனச் சிலப்பதிகாரத்துக் கடலாடு காதையில் உவமையாகக் கூறப்பட்டிருப்பதனுல் வெளியாகும்.

இனி, புதுப்புனல் விழவோடும் இவனோடும் இயைபுடைய மற்றொரு வரலாறும் ஈண்டே அறியற்பாலது. அது, கரிகால் வளவனுக்கு ஆதிமந்தி எனப் பெயரிய புதல்வியொருத்தி இருந்தனள்; இவள் நல்லிசைப் புலமை வாய்ந்தவள்; கற்பிற் சிறந்தவள்; இவள் கணவன் சோ

மன்னனுகிய ஆட்டனத்தி என்பான். இவ்விருவரும் சோணாட்டிலுள்ள கழார் முன்றுறையில், புதுப்புனல் விழாவிற்குச் சென்று கரிகாலன் காண நீரில் விளையாடுகையில், காவிரியானது அத்தியை வவ்விச்சென்றது. ஆதிமந்தி தன் காதலனைக் காணப்பெருது வருந்தி, காவிரி வழியே ஓடிக் கடல் மருங்கெய்தி கூவி அரற்றி, பின்பு மருதி யென்பாளால் அவனைக் கண்டு தழுவிக்கொண்டு போந்தனள் என்பது. இச்செய்தி, சோணாட்டிற் பிறந்த பத்தினிப் பெண்டிர் சிலருடைய பெருமைகளை எடுத்துக் காட்டி, அங்கே பிறந்த யானும் ஓர் பத்தினியாயின் இவ்வரசரோடு இந்நகரையும் ஒழிப்பேன் என்று கண்ணகி வஞ்சினஞ் கூறுமிடத்தில் இளங்கோவடிகளால் உரைக்கப்பட்டுளது.

"மன்னன் கரிகால் வளவன்மகள் வஞ்சிக்கோன்
றன்னைப் புனல்கொள்ளத் தான்புனலின் பின்சென்று
கன்னவி ரூளாயோ வென்னக் கடல்வந்து
முன்னிறுத்திக் காட்ட வவனைத் தழீஇக்கொண்டு
பொன்னங் கொடிபோலப் போதந்தாள்"

—சிலப்பதிகாரம், வஞ்சினமாலை

என்பது காண்க. ஆதிமந்தியின் கணவன் பெயர் ஆட்டனத்தி என்றும் அத்தி என்றும் அகப்பாட்டுகளிற் கூறப் பெற்றுளது.*

---

* "ஆட்டனத்தி நலனயந் துரைஇத்
தாழிருங் கதுப்பிற் காவிரி வவ்வலின்
மாதிரந் துழைஇ மதிமருண் டலந்த
ஆதி மந்தி காதலற் காட்டிப்
படுகடல் புக்க பாடல்சால் சிறப்பின்
மருதி யன்ன மாண்புகழ் பெறீஇயர்"

—அகம், 222

இனி, இவ்வேந்தர் பெருமான் வேதங்கூறும் வேள்வி பலவுஞ் செய்து முடித்தவனென்பது 244-ம் புறப்பாட்டால் விளங்குகிறது. இவன் தமிழ்ப்புலமை சான்று தமிழைப் பொன்னேபோற் பேர்த்தி வளர்த்தவனென்பது நல்லிசைப் புலவருள் கருங்குழலாதனர், வெண்ணிக்குயத்தியார் என் போர் புறத்திலும், பரணர், நக்கீரர், மாமூலர் என்போர் அகத்திலும் இவ்வரசனைப் புகழ்ந்து பாடியதுடன், முடத் தாமக் கண்ணியார் பொருநராற்றுப்படையும், கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனர் பட்டினப்பாலையும் இவன்மீது பாடி யிருத்தலானும், உருத்திரங்கண்ணனர்க்கு இவன் பதினாறு நூறுயிரம் பொன் பரிந்தளித்தமையானும் பெறப்படும். இவனைப் பாடியவருள் வெண்ணிக்குயத்தியார் பெண்பாலரா யிருத்தலும்,இவன் மகள் ஆதிமந்தி நல்லிசைப் புலமைவாய்ந் திருத்தலும் மகளிர் கல்வியிற் சிறந்து விளங்குவதில் இம் மன்னனுக்கிருந்த ஆர்வத்தைப் புலப்படுத்தும். கற்பிற் சிறந்த மனைவியர் பலர் இவனுக்கிருந்திருக்க வேண்டுமென்பது,

> " தூவியற் கொள்கைத் துகளறு மகளிரொடு
> வேத வேள்வித் தொழின்முடித் தனையும்
> அறிந்தோன் மன்ற அறிவுடை யாளன் "

என்று புறப்பாட்டிற் கூறியிருத்தலான் அறியலாகும். இவனுக்கு ஆதிமந்தி என்னும் புதல்வியை யன்றி, கிள்ளி வளவன், நலங்கிள்ளி, மாவளத்தான் என்னும் புதல்வர்

> " மலிபுனல் பொருத மருதோங்கு படப்பை
> ஒலிகதிர்க் கழனிக் கழாஅர் முன்றுறைக்
> கலிகொள் சுற்றமொடு கரிகால்காண
> ... ...
> புனனயந் தாடும் அத்தி யணிநயந்து
> காவிரி கொண்டொளித் தாங்கு " —அகம், 376

மூவர் இருந்தனர். இவனுக்கு அம்மானுகிய இரும்பிடர்த் தலையாரும் நல்லிசைப் புலவர்; புதல்வரும் புதல்வியும் புலமை சான்றவர். எனவே, இவன் குடும்பமும் சுற்றமு மெல்லாம் தெண்டிரை யமிழ்து மொவ்வாத் தீஞ்சுவை கெழீஇய செவ்வித் தண்டமிழ் இன்பமாருத்தகையன என்பது போதரும். வீரம், வண்மை, நீதி, குடிக்கிதிறன், ஆட்சி வன்மை முதலியவற்றுக்கெல்லாம் எடுத்துக்காட்டாகும் பெருமையுடைய கரிகாற் பெருவளத்தான் என்னும் இவ் வேந்தர் பெருமான் புவியிலே தன் பருவுடலோடு விளங்கிய காலம் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி யென்பது பல வாற்றானும் வலியுறுகின்றது.

---

10. கிள்ளிவளவன்

இவன் கரிகாலனை யடுத்துக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்தானுகத் தெரிதலானும், இவன் தம்பியாகிய நலங் கிள்ளிக்கு வழங்கும் சேட் சென்னி என்னும் பெயர் பாட்டன் பெயராக இருத்தல் கூடுமாகலானும் இவ்வரசன் கரிகால் வளவன் மகனென்று கருதப்படுகின்றன். நலங்கிள்ளி, மாவளத்தான் என்னும் இருவரும் இவன் தம்பியர் என்பது பின் காட்டப்பெறும். புகாரில் இருந்தவனுக மணிமேகலையிற் கூறப்படுகின்ற சோழ மன்னன் இவனே. அக்காப்பியத்தி லிருந்து இவனுக்கு நெடுமுடிக்கிள்ளி, மாவண்கிள்ளி, வடி வேற்கிள்ளி என்னும் பெயர்களும் வழங்கினவென்பதும், இவனது தேவியாகிய சீர்த்தி என்பாள் மாவலி வமிசத்திற் பிறந்தவள் என்பதும், இவள் வயிற்றுப் பிறந்தோன் உதய குமரன் என்பதும் அறியப்படுகின்றன. இவன் நாக நாட் டரசனுகிய வளைவணன் என்பானது மகளாகிய பீலிவளையை

மணந்து ஓர் மகனைப் பெற்ற செய்தியும் அதிலிருந்து தெரி கிறது.

பல புலவர்கள் இவனைப்பாடிய புறப்பாட்டுக்களிலிருந்து இவன் மிக்க வீரமும், வண்மையும் உடையவனென்றும், புலவர்கள் தன்னை நெருங்கிக்கூறும் அறிவுறாஅக்களைச் செவி மடுத்து அந்நெறி யொழுகுதலால் தன் குறைகளைப் போக்கி வந்தனன் என்றும் தெரிகிறது.

ஆலத்தூர்கிழார் என்னும் புலவர் இவன்பாற் பரிசில் பெற்றுச் செல்லும்பொழுது, 'எம்மை நினைத்து வருவீரோ' என இவன் வினவா நிற்புழி, அவர், 'பாணர்க்குக் காவில் லாத உள்ளத்துடன் இனிய மொழி கூறி அமலைக்கொழுஞ் சோறு அளித்து அகலாச் செல்வம் முழுதுஞ் செய்தருளிய எம் வேந்தனுகிய வளவன் வாழ்வானுக என்று காலையந்தியும் மாலையந்தியும் நினது பெருமை பொருந்திய தாளைப் பாடே னுயின் ஆதித்தன் தோன்றுதலறியான்; யானே எளியேன்; இவ்வுலகின்கண் சான்றோர் செய்த நல்வினையுண்டாயின், இமயமலையிலே திரண்டு கொண்டல்கள் சொரிந்த மழைத் துளியினும் பலகாலம் வாழ்வாயாக' என்று கூறினர். இவ் வரசன் சேரனது கருவூரை ஒருகால் முற்றுகையிட்டிருந் தான். சேரனே இவனெடு எதிர்த்து மலையும் ஆற்றலின்றி மதிலையடைத்துக்கொண்டு உள்ளிருந்தனன். அடைமதிற் பட்டிருக்கும் நகரத்து மக்கள் எய்தும் இன்னல் அளவிடற் கரியதன்றே? அதனை யறிந்தார் அருண்மிக்க புலவராகிய இவ்வாலத்தூர்கிழார்; உடனே வளவனிடத்துச்சென்று, அவனை நோக்கி, 'அரசே, காக்கள்தோறும் காவன் மரங்களை வெட்டும் ஓசை தன் ஊரிலே தனது கோயிற்கண் சென்று ஒலிக்கவும் அவ்விடத்து மானமின்றி இனிதாகவிருந்த வேந்த னுடன் இவ்விடத்து நின் முரசு ஒலிக்க நீ பொருதாயென்பது

கேட்டார் நாணுந் தன்மையுடையது; நீ அவனைக் கொல்வாயாயினும் கொல்லாது ஒழிவாயாயினும் அவற்றுல் நினக்குண்டாகும் உயர்ச்சியை யாம் கூறவேண்டுவதின்று; நீயே எண்ணியறிவாய்' என்னுங் கருத்துள்ள ஓர் பாட்டினைக் கூறினர். அதனைக் கேட்டு வளவனும் போரொழிந்து மீண்டனன்.

வெள்ளைக்குடி நாகனுர் என்னும் புலவர் இவ்வரசனைப் பாடிய செவியறிவுறூஉ உயர்ந்த கருத்துக்கள் பலவுடையது. 'பெரும, தமிழ் நாட்டிற்குரிய முரசு முழங்குதானையையுடைய மூவேந்தருள்ளும் அரசென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது நின்னுடைய அரசே; ஞாயிறு நான்கு திக்கினும் தோன்றினும், வெள்ளிமீன் தென்றிசைக்கட் செல்லினும் அழகிய காவிரி இடையறுது நீர் பெருகிவந்து பல கால்களால் ஊட்டுதலின் தொகுதி கொண்ட வேற்படையின் தோற்றம் போலக் கரும்பின் வெளிய பூக்கள் அசையும் நாடென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது நின்னுடைய நாடே; அத்தகைய நாடு கெழு செல்வத்தையுடைய பீடுகெழு வேந்தே, நினக்குரியன சில சொல்வேன்; என் வார்த்தைகளைக் கேட்பாயாக; அறக்கடவுளே ஆட்சி புரிவது போல் செங்கோலால் ஆராயும் ஆராய்ச்சியையும், முறை கேட்க வேண்டுங் காலத்து எளிய செவ்வியையும் உடையோர் மழை வேண்டுங் காலத்து அதனைப் பெற்றேராவர்; வானை முட்டிய நினது பரந்த வெண்கொற்றக் குடையானது வெயிலை மறைத்தற்குக் கொண்டதோ எனின், அன்று; அது, வருத்தமுற்ற குடியை நிழல் செய்தல் காரணத்தாற் கொள்ளப்பட்டது; போர்க்களத்திலே வருகின்ற மாற்றூர் படையை எதிர் நின்று பொறுத்து அது சரிந்து மீளும் புறக்கொடைகண்டு ஆரவாரித்து நின் படைவீரர் தரும் வெற்றியும் கலப்பை நிலத்தின்கண் உழுத சாலிடத்து விளைந்த நெல்லினது பயனே;

மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும் இயற்கையல்லன செயற்கையிற் ரேன்றினும் இவ்வுலகம் காவலரைப் பழித்துரைக்கும்; அதனை அறிந்தாயாயின், நீயும் நொதுமலாளரது உறுதியில்லாத மொழியைக்கொள்ளாது உழுவார் குடியைப் பாதுகாத்து அதனுல் ஏனைக்குடிகளையும் புரப்பாயாயின் நின் பகைவர் நின் அடியைப் போற்றுவாராவர்' என்னும் பொருள் கள் அதிற் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்பாட்டினைக்கேட்ட கிள்ளி வளவன் அப்புலவரால் இறுக்கப்படாதிருந்த அவருடைய நிலவரி முழுதையும் விடுவித்துவிட்டான்.

ஆவூர் மூலங்கிழார் என்னும் புலவர்,

" நீ, உடன்று நோக்கும் வாயெரி சவழ
நீ, நயந்து நோக்கும் வாய்பொன் பூப்ப
செஞ்ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும்
வெண்டிங்களுள் வெயில் வேண்டினும்
வேண்டியது விளக்கும் ஆற்றல "

என்று பாடுவாராயினர்.

மாரோகத்து நப்பசலையார் என்னும் புலவர், ' நீ, தன்னை யடைந்த புறவின் பொருட்டுத் துலைபுக்க செம்பியன் மரபினுள்ளாயாதலால் இரந்தோர்க்கீதல் நினக்கு இயல்பாவதன்றிப் புகழ் அன்று ; வானத்திலே தூங்கெயிலை யழித்த நின் முன்னோரை நினைப்பின் ஈண்டுள்ள பகைவரைக் கொல்லுதலும் நினக்குப் புகழ் அன்று ; சோழரது உறந்தை அவையத்து அறம் நின்று நிலைபெற்றதாதலால் முறைமை செய்தலும் நினக்குப் புகழ் அன்று ' என்று கூறினர்.

மணிமேகலையிலுள்ள ஓர் வரலாறு முறை செய்தலில் இவனுக்கிருந்த உயர்ந்த கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறது. இவன் மைந்தனுகிய உதய குமரன் பௌத்த சமயத்தைச்

சார்ந்து துறவு பூண்டிருந்த மணிமேகலை என்னும் தவ மகளைக் காதலித்து அவளைக் கைப்பற்றுவான் இரவிற் சென்ற பொழுது ஓர் விஞ்சையனால் வெட்டுண்டிறந்தனன். இச் செய்தி அந்நகரத்திருந்த முனிவர்களால் இவனுக்கு அறி விக்கப்பட்டது. இதனைக் கேட்டவும் இவ்வளவன், தன் அமைச்சனும் படைத்தலைவனுமாகிய சோழிய வேளதியை நோக்கி, 'மாதவர் நோன்பும் மடவார் கற்பும் காவலன் காவல் இன்றெனில் இன்றாகும்; தன் மகனைப் புவியிலே கிடத்தி அவன்மீது தேர்க்காலைச் செலுத்தி முறை செய்த அரசர் பிரான் வழியில் ஒரு தீவினையாளன் பிறந்தானென்பதை மற்றை அரசர்கள் கேட்குமுன்னம் அவனைப் புறங்காடடை விக்க' என்று கூறினன். தன் மகன் இறந்ததற்குச் சிறிதும் துயருறாது இவன் கூறிய இம்மொழிகள் முறையினை முட்டா மற் செலுத்தும் பண்பு இம் மரபினர்க்கு இயல்பாதலைக் காட்டுகின்றன. எனினும், குற்றமற்றவளாகிய மணி மேகலையை இவன் சிறைப்படுத்தியதும், இவனது தேவி வஞ்சத்தால் அவளைத் துன்புறுத்தத் தொடங்கியதும் இவர் கட்கு இழுக்கே. கதாநாயகியான மணிமேகலை இராசமா தேவிக்குப் பௌத்த சமய உண்மைகளை அறிவுறுத்தனளாகக் கூறக்கருதிய சாத்தனர் அதற்கொரு வாயிலாகக் கதையை இங்ஙனம் அமைத்துக்கொண்டனர் எனலுமாம்.

புறப்பாட்டிற் காணப்படுகின்ற ஒரு செய்தி இம் மன்னற்குப் பெரிய மறுவினையுண்டாக்குவ தென்பதில் ஐயமில்லை. அச்செய்தியாவது, வரையாத வள்ளன்மையால் உலக முள்ளளவும் அழியாத புகழினைப் படைத்த கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனும், திருக்கோவலூரை அரசிருக்கை யாக வுடையவனுமாகிய மலையமான் திருமுடிக்காரியின் மிக இளமையுடைய மக்களைப் பற்றிக் கொணர்ந்து யானைக்காலில்

இடறுவிக்கத் துணிந்தமையே யாகும். இவன் அங்ஙனம் செற்றங் கொண்டமைக்குக் காரணம் இதுவாகுமென்று கருதப்படுகிறது ; கிள்ளிவளவன் புகாரிலிருந்து அரசாண்ட பொழுது நெடுங்கிள்ளி என்னும் சோழமன்னன் உறையூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆண்டுவந்தனன். கிள்ளிவளவனுக்கும் நெடுங்கிள்ளிக்கும் பகைமை மூண்டது. கிள்ளிவளவன் தம்பியும் இளவரசனுமாகிய நலங்கிள்ளி நெடுங்கிள்ளியுடன் பல இடங்களிற் பொருது, முடிவில், காரியாறு என்னுமிடத்தில் நடந்த போரிலே அவனைக்கொன்றனன். அப்பொழுது நெடுங்கிள்ளிக்குத் துணையாக அங்கு வந்தெதிர்த்த சேரபாண்டிய மன்னர்களும் நலங்கிள்ளியால் முறியடிக்கப்பட்டனர். காரியாற்றில் இவை நிகழ்ந்தமை, நெடுங்கிள்ளியானவன் காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி என வழங்கப்படுதலானும்,

" வஞ்சியி னிருந்து வஞ்சி குடி
... ...
தலைத்தார்ச் சேனையொடு மலைத்துத் தலைவந்தோர்
சிலைக்கயல் நெடுங்கொடி செருவேற் றடக்கை
ஆர்புனை தெரியல் இளங்கோன் றன்னொ
காரியாற்றுக் கொண்ட காவல் வெண்குடை
வலிகெழு தடக்கை மாவண் கிள்ளி "

எனக் கிள்ளிவளவன் மணிமேகலையிற் கூறப்படுதலானும் புலனாகின்றது. இங்ஙனம் நெடுங்கிள்ளியை வென்ற பின்பு உறையூரும் கிள்ளிவளவற்கும் நலங்கிள்ளிக்கும் உரியதாயிற்று. அதனைற்றன்,

" பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை யோனே "

எனக் கிள்ளிவளவனும்,

" உறந்தை யோனே குரிசில் "

என நலங்கிள்ளியும் புறப்பாட்டுக்களிற் கூறப்படுகின்றனன். இது நிற்க.—திருமுடிக்காரியான்வன பெருவள்ளலாக விளங்கியதன்றி, ஒப்பற்ற வீரனுகவும் திகழ்ந்தான். அதனுல் மூவேந்தர்கள் தமக்குள்ளே போர் தொடுத்தகாலையில் கரிக்குப் பெரும்பொருள் கொடுத்து அவனைத் தங்கட்குப் படைத்துணையாகும்படி தனித்தனி வேண்டுவர். காரியும் தளர்ந்தவர் பக்கல் துணையாகச்சென்று பொருது, தான்பெற்ற பொருளனைத்தையும் பரிசிலர்க்கு வழங்கிவிடுவான். இதனை,

" வீயாத் திருவின் விறல்கெழு தானை
மூவரு ளொருவன் றுப்பா கியரென
எத்தினர் தருஉக் கூழே நுங்குடி
வாழ்த்தினர் வரூஉம் இரவல ரதுவே "

—புறம், 122

என்பதனுல் அறியலாகும். இச்செயல் காரிக்கே யன்றி அவன் குடியிற் பிறந்தார் பிறர்க்கும் இயல்பாயிருந்தது. காரியானவன் நெடுங்கிள்ளிக்குத் துணைபுரிந்தமையாலோ, அவன் மக்களுளொருவன் நெடுங்கிள்ளியின் மகனுக்கு அரசு நிலையிட முனைந்தமையாலோ கிள்ளிவளவனுக்கு மலையமான் மக்களிடத்துத் தகுதியில்லாத சீற்றமுண்டாயது. இக்கொடுஞ் செயல் நிகழ்வுழி அங்கு வந்திருந்த கோவூர்கிழார் என்னும் புலவர் கண்டு பதைபதைத்து இரங்கி, அரசனை நோக்கி 'நீதான், ஓர் புருவின் அல்லலன்றியும் பிறவுயிர்களுக்குற்ற துன்பத்தையும் தீர்த்தற்கு உயிர்க்கொடை பூண்ட சோழன் மரபினுள்ளாய்; இவர் தாம், அறிவால் உழுதுண்ணும் கற்றோரது வறுமைத் துன்பத்திற்கு அஞ்சித் தம் முடைய பொருளைப் பகுத்துண்ணும் தண்ணிய அருளையுடையாரது மரபினுள்ளார்; இவர் இப்பொழுது களிற்றைக்

கண்ட வியப்பால், முன்பு வெருவியழுத அழுகையை மறந் திருக்கின்ற சிறு பிள்ளைகள்; இம்மன்றினை வெருண்டு நோக்கி முன்பு அறியாத புதியதோர் வருத்தத்தையும் உடையர்; இதனைக் கேட்டனையாயின் நீ விரும்பியதைச் செய்க' என்னும் பொருளமைந்த ஓர் பாட்டினைக் கூறினர். இதனைக்கேட்ட கிள்ளிவளவன் தன் குற்றத்திற்கு நாணி, அப்பிள்ளைகளைக் கொல்லாது விடுத்தனன். வளவன் முதலிற் செய்யத்துணிந்த காரியம்பற்றி அவனை எத்துணையும் எள்ளு தல் பொருந்துமேனும், பின்பு சான்றோர் சொற்கேட்டு அதனைச் செய்யாதொழிந்தமை கருதி அவனைப் பாராட்டவே வேண்டும்.

இனி, கிள்ளிவளவன் தான் கருவூரை முற்றுகையிட்டுச் சேரனை வென்றதும், தன் தம்பியால் நெடுங்கிள்ளியையும், சேர பாண்டியர்களையும் வென்றதுமன்றி, தான் மதுரையிற் சென்று பழையன் மாறன் என்பானை வென்றானென்று ஓர் அகப்பாட்டினால் தெரிகிறது. இவன் கூடல் மறுகிலே பழையன்மாறனை வென்றபொழுது கோதைமார்பன் என்பான் பேருவகையுற்றனன் என்றும் அப்பாட்டுக் கூறுகிறது.

இனி, இவனுக்குச் சிறுகுடிகிழான் பண்ணன் என்பான் சிறந்த நட்பாளனாயிருந்தான். பண்ணன் மீது இவ்வரசர் பெருந்தகை பாடிய செய்யுளொன்று புறநானூற்றில் உள்ளது. அச் செய்யுளிலிருந்து பண்ணனுடைய ஈகைத் தன்மையும், அவன்பால் வளவன் பூண்ட நட்பின் பான்மையும், வளவனது கவிபாடுந்திறனும் நன்கு விளங்கும். அச்செய்யுள்,

"யான்வாழு நாளும் பண்ணன் வாழிய
பாணர் காண்கிவன் கடும்பின திடும்பை
யாணர்ப் பழுமரம் புள்ளிமிர்ந் தன்ன
ஊணெலி யரவக் தானுங் கேட்கும்

பொய்யா வெழிலி பெய்விடம் நோக்கி
முட்டை கொண்டு வற்புலஞ் சேரும்
சிறுநுண் ணெறும்பின் சில்லொழுக் கேய்ப்பச்
சோறுடைக் கையர் வீற்றுவீற் றியங்கும்
இருங்கிளைச் சிறுஅர்க் காண்டுங் கண்டும்
மற்று மற்றும் வினவுதுந் தெற்றெனப்
பசிப்பிணி மருத்துவ னில்லம்
அணித்தே சேய்த்தோ கூறுமி னெமக்கே ”

என்பது பண்ணனிடத்திற் பரிசில் பெற்று மீண்டு வருகின்ற பாணனொருவன் அவன்பாற் பரிசிற்பெறுதற்குச் சுற்றத்துடன் வந்துகொண்டிருக்கிற பாணரை வழியிற் கண்டு, அவன் வினவியதனைக் கேட்டு, தன் பக்கப்பாணரை நோக்கிக் கூறியதாகப் பண்ணனது ஒப்பற்ற ஈகை புலப்படப் பாடப் பெற்றது இப்பாட்டு. இதன் பொருள்: ‘பழுத்த மரத்தின் கண்ணே புள்ளினம் ஒலித்தாற்போன்ற ஊணுண்டாகிய ஆரவாரத்தானுங் கேட்கும்; மழை பெய்யுங் காலத்தை நோக்கித் தம் முட்டைகளைக் கொண்டு மேட்டு நிலத்தை யடையும் சிற்றெறும்பின் ஒழுக்குப்போலச் சோற்றுத் திரளையைக் கையிலுடையராய் வெவ்வேறு வரிசையாகச் செல்கின்ற பெரிய சுற்றத்தோடுங் கூடிய பிள்ளைகளையும் காண்கின்றோம்; அங்ஙனம் கேட்டும் கண்டும், எம் பசி வருத்தத்தால், பசி நோய் தீர்க்கும் மருத்துவனது மனை அணிமையிலுள்ளதோ செய்மையினுள்ளதோ கூறுங்கள் எனப் பின்னும் பின்னும் விரைந்து வினவுகின்றேம் என்று இப்பாணன் கூறுகின்றான்; பாணரே இப்பரிசிலனது சுற்றத்தின் வறுமையைக் காண்பீராக; இங்ஙனம் என் வறுமையும் தீர்த்து இவன் வறுமையும் தீர்க்கவிருக்கின்ற பண்ணன் யான் உயிர் வாழு நாளையும் பெற்று வாழ்வானாக’ என்பது.

இதிலுள்ள உவமை நயம் முதலிய அழகுகள் கற்றோர் நெஞ்சைப் பிணிக்குந் தன்மையன.

இனி காவிரிப்பூம் பட்டினம் இவன் காலத்திலேயே கடலாற் கோள்ளப்பட்டதென்றும், இவன் வேறிடத்தை யடைந்தானென்றும் மணிமேகலை கூறுகிறது. இவன் அடைந்த வேறிடம் உறையூரோ காஞ்சிநகரோ தெரியவில்லை. புகார் கடல்கோட்பட்டபின் மாதவி மகளாகிய மணிமேகலை காஞ்சிப் பதியை அடைந்தபொழுது அங்நகரத்தில் தொடுகழற்கிள்ளி யென்னும் சோழனெருவனும் அவனுக்குத் தம்பியாகத் தூணைபிளங்கிள்ளி யென்பானும் இருந்தாராக அக்காப்பியம் கூறுகிறது. அன்னூர் கிள்ளிவளவனும் அவன் தம்பியுமாயின் அவர்கள் காஞ்சியை அடைந்தாராவர்.

இவ்வேந்தன் முடிவில், சேர நாட்டிலுள்ளதாகிய குள முற்றம் என்னும் இடத்தில் நடந்த போரில் உயிர் துறந்தானவன். அதனால் இவன் பெயர், சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் எனப் பின்பு வழங்குவதாயிற்று. இவனைப் பாடிய புலவர்கள், புறத்தில், ஆலத்தூர் கிழார், வெள்ளைக்குடி நாகனார், மாரோகத்து நப்பசலையார், ஆவூர் மூலங்கிழார், கோவூர்கிழார், இடைக்காடனார், ஆடுதுறை மாசாத்தனார், ஐயூர் முடவனார், நல்லிறையனார், எருக்காட் டூர்த் தாயங்கண்ணனார் என்போரும், அகத்தில், நக்கீரரும் ஆவர். இவருள் நப்பசலையார் பெண்பாலாயிருத்தல் வேண்டும். இவர்களில், இவ்வரசன் துஞ்சியபின்னரும் இருந்து பிரிவாற்றாது வருந்திப் பாடியவர்கள் மாரோகத்து நப்பசலையாரும், ஆடுதுறை மாசாத்தனாரும், ஐயூர் முடவனாரும் ஆவர். இன்னோர் இரங்கிக் கூறியவை நெஞ்சை உருக்குந்தன்மையன. நப்பசலையார், 'பொன்னியன்ற மாலையினையும், நெருங்கிய போரின்கண் எதிர்நின்று வெல்

லும் படையினையும், திண்ணிய தேரினையுமுடைய வளவனைக் கொண்ட கூற்று, தன் மனத்துளே கறுவுகொண்டதாயினும், எய்தி நின்று கையோடு மெய் தீண்டி வருத்திற்றுயினும் அதற்குப் பிழைத்தல் இல்லை; அது, பாடுவார்போலத் தோன்றி நின்று கையாற்றொழுது வாழ்த்தி இரந்து உயிர் கொண்டதாகல் வேண்டும்' என்றும்; மாசாத்தனர், 'ஈர மில்லாத கூற்றமே, நீ மிகவும் அறிவிலியாகின்றாய்; வாட் போரில் வல்ல வீரரும் யானையும் குதிரையும் போர்க்களத்தில் மாய எதிர்நின்று கொன்று நாடோறும் நினது பசியைத் தீர்த்தற்கு ஊட்டிய வசையற்ற வலிமையையுடைய வளவனை நீ கொண்டாயாயின் இனி நின் பசியைப் போக்குவோர் யார் சொல்வாயாக; விரகு இல்லாமையால் மேல் விழுந்து பயன் படும் விதையைக் குத்தியுண்டாய்; நினக்கு யான் கூறிய இவ்வார்த்தை பிறழாத மெய்யாதலை இன்னமும் காண்பை' என்றும் கையறு நிலையாகக் கூறினர்.

முடவனோ, சுற்றத்தார் இறங்கிக் கூறும் ஆனந்தப் பையுள் என்னும் துறையில் வைத்து, 'கலம் வளையும் வேட்கோவே, கலம் வளையும் வேட்கோவே, இருள் ஓரிடத்தே செறிந்து நின்றாற் போலத் திரண்ட புகை வானின்கட் சென்று பொருந்தும் சூளையையுடைய மூதூரிற் கலம் வளையும் வேட்கோவே, நிலமுழுதும் பரப்பிய பெரிய தாளையினையும், புலவர் புகழ்ந்த பொய்யாத நல்ல புகழினையும் உடைய செம்பியர் மருமகனாகிய வளவன் தேவருலகத்தை அடைந்தானாகலான், அத்தன்மையுடையோனைக் கவிக்கும் இடமகன்ற தாழியை* நீ வனைய விரும்பினையாயின் பெரிய நிலவட்டம் திகிரியாக

---

* பழைய காலத்தில் இறந்தவர் உடலைத் தாழியாற்கவித்து அடக்கம் செய்தல் வழக்கம்; இது முதுமக்கட்டாழி எனப்படும்.

மேருமலை மண்ணுக நினக்கு வினைய இயலுமோ ; இயலாமையின் எத்தன்மையை யாகுவை ; நீ இரக்கத்தக்காய் என்று கூறினர். இங்ஙனம், கிள்ளிவளவன் துஞ்சியபின் பாடிய இச்செய்யுட்களிலிருந்து, நல்லிசைப் புலவர்கட்கு அவன் மேல் எத்துணை அன்பிருந்ததென்பது நன்கு புலனுகின்றது.

---

11. நலங்கிள்ளி

இவன் கிள்ளிவளவனுக்குத் தம்பி யென்பது 'சிலைக் கயல் நெடுங்கொடி ஆர்புனைதெரியல் இளங்கோன் றன்னுல் காரியாற்றுக்கொண்ட மாவண் கிள்ளி' எனக் கிள்ளிவளவன் மணிமேகலையிற் கூறப்படுவதால் அறியலாவது. இவன் தம்பி மாவளத்தான் என்பது 43-ம் புறப்பாட்டின் கீழுள்ள பாடினுர் பாடப்பட்டோரைக் குறிக்கும் தொடரில், 'சோழன் நலங்கிள்ளி தம்பி மாவளத்தானும்' என்றிருப்பதாற் பெறப்படுகின்றது. இவன் (நலங்கிள்ளி) சேட்சென்னி, புட்பகை, தேர்வண் கிள்ளி என்னும் பெயர்களானும் கூறப்படுவன். இவன் ஆவூரிலும் உறையூரிலும் முற்றுகையிட்டு நெடுங் கிள்ளியை வென்றதனேடு, அவனைக் காரியாறு என்னுமிடத் திற் பொருது கொன்றுன். அவ்விடத்திற்றனே சேர பாண்டியர்களையும் வென்று அவர்கள் கொடியைக் கைப்பற்றினன். இவன் பாண்டி நாட்டிலுள்ள ஏழு அரண்களை வென்று கைப் பற்றி, அவற்றின்கண் தனது புலிக்கொடியை நாட்டினன் என்று 33-ம் புறப்பாட்டினுல் தெரிகிறது. இவன் அளவிடற்கரிய தனது தானையுடன் வலமாகப் புறப்பட்டு முன் பாண்டியனையும், பின் சேரனையும் வென்று அவ்வளவில் அமையானுய் வடநாட்டரசர்களையும் வென்று வலியழித்து மீள்வன் எனப் புலவர்கள் இவனைப் பாராட்டியுள்ளார்கள்.

" தலையோர் நுங்கின் றீஞ்சேறு மிசைய
இடையோர் பழத்தின் பைங்கனி மாந்தக்
கடையோர், விடுவாய்ப் பிசிரொடு சுடுகிழங்கு நுகர
நிலமலர் வையத்து வலமுறை வளைஇ
வேந்துபீ டழித்த ஏந்துவேற் றானையொடு "

என ஆலத்தூர்கிழார் இவனது படைப்பெருமையையும், வெற்றித் திறத்தையும் அழகாகப் புனைந்துரைத்தனர். 'முன் செல்லும் தூசிப்படையோர் பனையின் நுங்கினை உண்ண, இடையே செல்வோர் அதன் பழத்தினை நுகர, பின் செல்வோர் பனையின் சுட்ட கிழங்கினை உண்ண இங்ஙனம் உலகத்து வலமுறையாகச் சூழ்ந்து மாற்றரசரை வலிகெடுத்த சேனையோடு' என்பது இதன் பொருள். இக்கருத்தே கோவூர்கிழாரால் வேறு வகையாகக் கூறப்பெற்றுளது. அவர், 'கீழ்கடல் பின்னதாக மேல்கடலின் வெள்ளிய அலை நின் குதிரையின் குளம்பை யலைப்ப வலமாக முறையே வருதலுமுண்டாமென்று வடநாட்டுள்ள அரசுகள் கலங்கி நெஞ்சிலே அவலம் மிகத் துயிலாத கண்களையுடையவாயின' என்றனர்.

இங்ஙனம் ஒப்பற்ற வீரனாகிய இம்மன்னன் புலவர்களை நன்கு மதித்து, அவர்கள் கூறும் அறிவுரைகளைக் கேட்டு அவ்வாறொழுகி வந்தனன் என்று தெரிகிறது. இவன் உறையூரை முற்றுகை யிட்டிருந்தபொழுது, கோவூர்கிழார் என்னுஞ் சான்றோர் ஓர் பாட்டியற்றிக் கூறி, இவனையும் இவன் பகைவனாகிய நெடுங்கிள்ளியையும் சந்து செய்வித்தார். அவ்வரிய செய்யுள்,

" இரும்பனை வெண்டோடு மலைந்தோ னல்லன்
கருஞ்சினை வேம்பின் றெரியலோ னல்லன்
நின்ன கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே, நின்னொடு
பொருவோன் கண்ணியும் ஆர்மிடைந் தன்றே

ஒருவீர் தோற்பினுந் தோற்பதுங் குடியே
இருவீர் வேற லியற்கையு மன்றே, அதனுல்
குடிப்பொரு ளன்று நுஞ்செய்தி கொடித்தேர்
நும்மோ ரன்ன வேந்தர்க்கு
மெய்ம்மலி யுவகை செய்யுமிவ் விகலே"

என்பது. 'பெரிய பனையின் தோட்டினைச் சூடினனல்லன்; கரிய கொம்பினையுடைய வேம்பினது மாலையை உடையோனல்லன்; நினது கண்ணியும் ஆத்தியாற் கட்டப்பட்டது; நின்னுடன் போர் செய்வானது கண்ணியும் ஆத்தியாற் கட்டப்பட்டது; ஆதலால் நும்முள் ஒருவீர் தோற்பினும் தோற்பது நும் குடியன்றே? இருவீரும் வெல்லுதல் இயல்பு மன்று; ஆதலால் நுமது செய்கை நும் குடிக்குத் தக்கதன்று; இம்மாறுபாடு நும்மைப் போலும் தேர்வேந்தர்க்கு உடம்பு பூரிக்கும் உவகையைச் செய்யும்; இது தவிர்தலே நுமக்குத் தக்கது' என்பது அதன் பொருளாகும்.

இவ்வரசனை உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனர் பாடிய முதுமொழிக்காஞ்சி என்னும் துறையமைந்த செய்யுட்கள் படித்தறிந்து இன்புறற்பாலன. 'நாறு இதழ்களையுடைய தாமரை மலரின் நிழைபோல் ஏற்றத்தாழ்வில்லாத சிறந்த குடியிற்பிறந்து வீற்றிருந்தோர்களை எண்ணுமிடத்துப் புகழும் பாட்டும் உடையோர் சிலர்; தாமரையின் இலையை யொப்பப் பயன்படாது மாய்ந்தோர் பலர்; புலவரால் பாடப் படும் புகழுடையோர் தாம் செய்யும் நல்வினையை முடித்து, விசும்பிலே பாகனற் செலுத்தப்படாத விமானத்தைப் பொருந்துவர் என்று அறிவுடையோர் கூறுவர்; எந்தையே, நலங்கிள்ளி, தேய்தலுண்மையும் பெருகலுண்மையும் மாய்தலுண்மையும் பிறத்தலுண்மையும் கல்வி முகத்தால் அறியாதவரும் அறியும்படி காட்டித் திங்களாகிய தெய்வம் இயங்குகின்ற உலகத்தில் ஒன்றில் வல்லராயினும் அல்லராயினும்

வறுமையால் வருந்தி வந்தோர்க்கு அருள் புரிவாயாக' என்றும்; 'தீயோரை ஒறுத்தலும் நல்லோர்க்கு அருள் பண்ணுதலுமாகிய முறைமையின் மடிந்திராது, நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும் இல்லையென்போர்க்கு இனமாகா தொழிக; விழுவின்கண் ஆடும் கூத்தரது வேறுபட்ட கோலம்போல முறைமுறையே தோன்றி இயங்கி இறந்து போகின்ற இவ்வுலகத்தில் நின்சுற்றம் மகிழ்ச்சியிடத்ததாக; நீ பாதுகாத்த பொருள் புகழிடத்ததாக' என்றும்; பிறவாறும் அவற்றிற் கூறப்பட்டுள்ளன. முன்பு போர் செய்து வெற்றி கொள்ளுதலையே பொருளாகக் கொண்டிருந்த இம்மன்னன் முதுகண்ணன் சாத்தனாரால் அறிவுறுத்தப் பெற்று அறஞ் செய்தலை மேற்கொண்டனனவன்.

இனி, இவ்வேந்தன் கவிதை யியற்றும் வளமுடைய சிறந்த புலவனாகவும் விளங்கினனென இவன் பாடிய இரண்டு அழகிய செய்யுட்கள் புறநானூற்றில் உள்ளமையால் அறியப்படுகிறது. அவ்விரண்டு செய்யுட்களில் ஒன்று மாற்றரசை நோக்கி வஞ்சினங் கூறுவதாக வுள்ளது. அதிலே, 'மெல்ல வந்து என் நல்லடி பொருந்தி ஈயவேண்டுமென்று இரப்பாயின் அவர்க்கு என் அரசாட்சி கொடுத்தலோ எளிது; இனிய உயிரேயாயினும் கொடுப்பேன்; ஆற்றலுடையோரது வலியைப் போற்றாது என் உள்ளத்தை யிகழ்ந்த அறிவில்லாதோன், துயில்கின்ற புலியை யிடறிய குருடன்போல உய்ந்து போதலோ அரிது; மூங்கிலைத் தின்னும் யானையின் காலில் அகப்பட்ட நீண்ட மூங்கின் முளையை யொப்ப அவ்விடத்து வருந்தும்படி மேற்சென்று பொருகிலேனாயின், குற்றமற்ற நெஞ்சத்தாற் காதல்கொள்ளாத பொது மகளிரது பொருந்தாத முயக்கத்தால் என் மாலை துவள்வதாக' என்று கூறியிருப்பது கிள்ளியின் பெருமித வுணர்ச்சியையும், உளத்

தூய்மையையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. மற்றொரு செய்யுள் 'தம் குடியின் முதியோர்களைக் கூற்றம் கொண்டுபோக, ஊழினுலே தம்பால் வந்த, முன்னோரின் வெற்றியாலுண்டாகிய அரசுரிமையைப் பெற்றேமாயின் இத்தலைமையைப் பெற்றேமெனக் கொண்டு தம் குடிமக்களை இறைவேண்டியிரக்கும் ஆண்மையில்லாத உள்ளஞ்சிறியோன் பெறின், அவ்வரசுரிமை அவனுக்குத் தாங்க வொண்ணுதாம்படி மிகவும் கனத்தது; மனவெழுச்சியும் முயற்சியுமுடைய சீரியோன் பெறுவனாயின், வெண்குடையும் முரசுமுடைய அரசாட்சியைப் பொருந்திய செல்வம் தாழ்ந்த நீரையுடைய வற்றிய குளத்திடத்துச் சிறிய நெட்டியின் உலர்ந்த சுள்ளி போலப் பெரிதும் நொய்தாகும்' என்னும் பொருளுடையது. இதிலிருந்து அவனுடைய உள்ளமிகுதியும், குடிகளைப் புரக்குங் கொள்கையும் நன்கு வெளிப்படுகின்றன.

இவ்வரசனைப் பாடிய புலவர்கள் உறையூர்முதுகண்ணன் சாத்தனர், கோவூர்கிழார், ஆலத்தூர்கிழார் என்போர். இவருள், இவன் துஞ்சியபின் இருந்து இரங்கிப் பாடியவர் ஆலத்தூர் கிழார். கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரன் என்னும் புலவராற் பாடப்பட்ட இலவந்திப் பள்ளித் துஞ்சிய நலங்கிள்ளிசேட்சென்னி யென்பான் இம்மன்னனேயாயின் இவன் இலவந்திப்பள்ளி என்னுமிடத்தில் உயிர்துறந்தானவன்: மதுரைக் குமரனாரும் இவனைப் பாடினாராவர்.

---

12. தித்தன்

இவ்வரசன் உறையூரிலிருந்தவன். இவன் மகன் போர்வைக்கோப் பெருநற்கிள்ளி என்பான்.

"இழையணி பணைத்தோள் ஐயை தந்தை
மழைவளந் தரூஉ மாவண் டித்தன்"

என அகத்திலே பாணரால் இவன் பாராட்டப்படுவதிலிருந்து இம்மன்னன் பெருங் கொடையாளி என்பதும், கற்பிற சிறந்த ஐயை என்பாள் இவனுக்குப் புதல்வி என்பதும் வெளியாகின்றன.

" தித்தன் பிண்ட நெல்லின் உறந்தை "
" நொச்சி வேலித் தித்தன் உறந்தை
கன்முதிர் புறங்காட் டன்ன "
" பலநல்ல புலனணியும்
சிர்சான்ற விழுச்சிறப்பிற்
சிறுகண் யானைப் பெறலருந் தித்தன்
உறந்தை "

எனப் புறநானூற்றிலும் முறையே பாணரும் நக்கீரரும் உறந்தையை இவனுக்குரிமைப் படுத்துரைப்பது முதலிய வற்றால் இவன் உறையூரைச் சிறந்த மதிலாணும் காட்டாணும் உடையதாகச் செய்து பகைவென்று குடிகளை நன்கு புறந்தந்து புகழ்சிறந்து விளங்கினன் எனப் புலனாகின்றது. வடுக அரசனாகிய கட்டி என்பவன் ஒருகால் இத்தித்தனுடன் போர் செய்யக் கருதி வடநாட்டில் அரசுபுரிந்த பாணன் என்னும் வீரனுடன்சேர்ந்து உறையூரையடைந்து ஓர் புறத்தில் இருக்கையில் அவனது நாளவைக்கண் ஒலிக்கப்பெறும் கிணையோசை கேட்டு அச்சமுற்றுப் பொராது ஓடினன். இது,

" வலிமிகு முன்பிற் பாணனெடு மலிதார்த்
தித்தன் வெளியன் உறந்தை நாளவைப்
பாடின் றெண்கிணைப் பாடுகேட் டஞ்சிப்
போரடு தானைக் கட்டி
பொராஅ தோடிய வார்ப்பினும் பெரிதே "

என அகப்பாட்டிற் கூறப்படுகின்றது. இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த இவ்வேந்தன் தன் மைந்தனாகிய போர்வைக்கோப்

பெருநற்கிள்ளியுடன் எக்காரணத்தாலோ பகைமைகொண்டிருந்தான். அவன் தன்போலும் தாளாண்மையும் வீரமும் இலனுய் மடிந்திருந்தமையால் வெறுப்புற்று அவனைத் தனது நாட்டினின்றும் ஓட்டிவிட்டனன்போலும்? எனினும், தந்தையால் நாடிழந்தோடி வறுமையாற் புல்லரிசிக் கூழ் உண்டிருந்த பெருநற்கிள்ளி பின்பு மிக்க வலிமையும் போர்த் திறலும் வாய்ந்தவனுயினன்; முக்காவலூட்டு ஆமூர் மல்லன் என்பானெடு மற்போர் பொருது அவனைக் கொன்று புகழ் பெற்றனன். இச்செய்திகள் சாத்தந்தையாரும் பெருங்கோழி நாய்கன் மகள் நக்கண்ணையாரும் போர்வைக் கோப்பெருநற்கிள்ளியின்மீது அருமையாகப் பாடியுள்ள புறப்பாட்டுக்களால் வெளிப்படுகின்றன.

இனி, தித்தன் என்னும் இச்செம்பியர் குரிசில் சிறந்த புலவனுகவும் திகழ்ந்தனன் என்பது இவன் பாடிய பாட்டொன்று அகநானூற்றில் இருப்பதனல் அறியப்படும். இவன் தித்தன் வெளியன் எனவும் வீரைவெளியன் தித்தன் எனவும் கூறப்படுவன். இவனது காலம் காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளியின் காலத்திற்கு முற்பட்டதாகுமென்று கருதப்படுகிறது. இவனைப் புகழ்ந்து பாடினேர் பரணரும் நக்கீரருமாவர்.

---

13. பெருங்கிள்ளி

இவ்வரசன் உறையூரில் இருந்தவன்; செங்குட்டுவன் என்னும் சேரர் பெருமானுக்கு அம்மான் மகன். இவன், சோழன் கிள்ளிவளவனுக்கும் நலங்கிள்ளிக்கும் பகைவனுயிருந்த நெடுங்கிள்ளியின் மைந்தன் என்றும், இவனே இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி எனப் பின்பு வழங்கப் பெற்றனனென் என்றும் கருதுவர் திருவாளர் மு. இராக

வையங்கார் அவர்கள்.* 125, 174-ம் புறப்பாட்டுக்களே நெடுங்கிள்ளியின் வரலாற்றோடு இயைய வைத்து நோக்குமிடத்து, அங்ஙனம் கருதுவது பொருத்தமாகவே தோன்றுகிறது. இவன் பெயர் பெருநற்கிள்ளியெனவும் வழங்கும். இவன் ஆண்டில் இளையனுப்பட்டமெய்திய பொழுது சோணாட்டிலிருந்த இவனுடைய ஞாதியரசர் பலர் கூடி. இவனுக்கு மாறுகக் கலகம் விளைப்பாராயினர். அதனால், இவன், தனக்குத் துணைவனுகவிருந்த மலையமானது முள்ளூர் மலையில் ஓடி ஒளிக்கும்படி நேர்ந்தது. அப்பொழுது மலையமான் திருமுடிக்காரியின் மகனும், சோழற்குப் படைத் தலைவனுகவிருந்து சிறப்புப்பெற்றவனுமாகிய சோழியவேளுகி திருக்கண்ணன் என்பான் இவனைப் பாதுகாத்து இவன் குடை நிலைபெறும்படி செய்தான். இச்செய்தி, திருக்கண்ணனை மாறுகத்து ஈப்பசலையார் பாடிய புறப்பாட்டால் இனிது விளங்குகிறது. அதில்,

> "அரசிழந் திருந்த வல்லற் காலை
> முரசெழுந் திரங்கு முற்றமொடு கரைபொரு
> திரங்குபுன னெரிதரு மிகுபெருங் காவிரி
> மல்லல் நன்னாட் டல்லல் தீர
> ... ...
> எள்ளறு சிறப்பின் முள்ளூர் மீமிசை
> அருவழி யிருந்த பெருவிறல் வளவன்
> மதிமருள் வெண்குடை காட்டி அக்குடை
> புதுமையின் நிறுத்த புகழ்மேம் படுஉ"

என்று திருக்கண்ணன் பாராட்டப்படுகின்றன்.

இங்ஙனம் இளையனுகிய பெருங்கிள்ளிக்கு நேர்ந்த இடுக்கணைக் கேள்வியுற்றன் வீரருள் வீரனுகிய சேரன்

*சேரன் செங்குட்டுவன் பக்கம் 102, 103.

செங்குட்டுவன்; உடனே சோணாட்டின்மீது படையெடுத்துச் சென்று, தன் மைத்துனற்குப் பகைவராயிருந்த சோழர் ஒன்பதின்மரை ஒரு பகற்போழுதில் உறையூரின் தெற்கு வாயிற் புறத்ததாகிய நேரிவாயில் என்னும் இடத்திற் பொருது வீழ்த்தி, அவனது ஆணை இனிது நடக்குமாறு செய்தனன். இச்செய்தி,

> "மைத்துன வளவன் கிள்ளியொடு பொருந்தா
> ஒத்த பண்பினர் ஒன்பது மன்னர்
> இளவரசு பொறுஅர் ஏவல் கேளார்
> வளநா டழிக்கு மாண்பின ராதலின்
> ஒன்பது குடையும் ஒருபக லொழித்தவன்
> பொன்புனை திகிரி யொருவழிப் படுத்தோய்"

எனச் சிலப்பதிகார நீர்ப்படைக்காதையிலும்,

> "ஆர்புனை தெரிய லொன்பது மன்னரை
> நேரி வாயில் நிலைச்செரு வென்று"

என நடுகற்காதையிலும் செங்குட்டுவனை நோக்கி மாடலன் கூறுங் கூற்றாக இளங்கோவடிகள் உரைத்தலால் நன்கு புலனாகின்றது. பதிற்றுப்பத்தின் ஐந்தாம் பத்துப் பதிகத்திலும்,

> "ஆரச் செருவிற் சோழர்குடிக் குரியோர்
> ஒன்பதின்மர் வீழ வாயிற்புறத் திறுத்து"

என இது குறிக்கப்பெற்றுளது. இவன் உறையூரின் கண்ணை கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுத்து விழாச் செய்தனன் என்பது "அது கேட்டுச் சோழன் பெருங்கிள்ளிகோழியகத்து எத்திறத்தானும் வந்தருமிவளோர் பத்தினிக் கடவுளாகுமென நங்கைக்குப் பத்தினிக் கோட்டமுஞ் சமைத்து நித்தல் விழாவணி நிகழ்வித்தோனே" என்னும் சிலப்பதிகார உரைபெறு கட்டுரையாற் பெறப்படும்.

இனி, இவன் மலையனைத் துணையாகக்கொண்டு சேரமான் மாந்தரஞ்சேர லிரும்பொறையுடன் பொருதுவென்றான் என்பது " பருத்திப் பெண்டின் பனுவ லன்ன " என்னும் புறப்பாட்டினாலும், சேரமான் மாவெண்கோவும், பாண்டியன் கானப்பேர்தந்த உக்கிரப் பெருவழுதியும் இவனுக்கு நட்பாளர் என்பது ஔவையார் பாடிய "நாகத் தன்னபாகார் மண்டிலம்" என்னும் புறப்பாட்டினாலும் பெறப்படுகின்றன. இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி என இவனுக்கு வழங்கும் பெயரானே இவன் அவ்வேள்வி புரிந்தனன் என்பதும் பெற்றாம். இவனைப் பாடிய புலவர்கள் பாண்டரங்கண்ணனார், ஔவையார், உலோச்சனார் என்போர்.

---

14. நல்லுத்தரன்

இவனது வரலாறொன்றும் தெரிந்திலதேனும், இவன் பாடிய ஓர் அழகிய புறப்பாட்டிலிருந்து இவன் விரிந்த உள்ளமுடையாருடன் நட்புச் செய்தலில் மிக்க விருப்பமுடையன் என்பதும், செய்யுளியற்றுவதில் வல்லன் என்பதும் புலனாகின்றன. அச்செய்யுள்,

" விளைபதச் சீறிடம் நோக்கி வளைகதிர்
வல்சி கொண்டளை மல்க வைக்கும்
எலிமுயன் றனைய ராகி உடையதம்
வளன்வலி யுறுக்கும் உளமி லாளரொடு
இயைந்த கேண்மை இல்லா கியரோ
கடுங்கட் கேழல் இடம்பட வீழ்ந்தென
அன்றவண் உண்ணா தாகி வழிநாள்
பெருமலை விடரகம் புலம்பவேட் டெழுந்து
இருங்களிற் றொருத்தல் நல்வலம் படுக்கும்

புலிபசித் தன்ன மெலிவில் உள்ளத்து
உரனுடை யாளர் கேண்மையோடு
இயைந்த வைகல் உளவா கியரோ ”

என்பது. ‘ விளைந்த செவ்வியை யுடைய சிறிய இடத்தை நோக்கி வளைந்த கதிராகிய உணவைக் கொண்டுபோய் வளையில் வைக்கும் எலிபோலும் சிறு முயற்சியினராகித் தம் செல்வத்தை இறுகப்பிடிக்கும் உள்ள மிகுதியில்லாருடன் பொருந்திய நட்பு எனக்கு இல்லையாகுக; தறுகண்மையுடைய பன்றியேறு இடைப்பக்கத்தே வீழ்ந்ததாகலின் அதனை உண்ணுதல் புல்லிதென்று கருதி அன்று அதனை யுண்ணுதிருந்து அடுத்தநாள் மலைமுழையினின்றும் புறப்பட்டுச்சென்று பெரிய ஆண் யானையை வலப்பக்கத்தே வீழச்செய்து உண்ணும் புலி பசித்தாற்போலும் மெலிவில்லாத உள்ளமுடைய உரவோர் நட்புடன் பொருந்திய நாட்கள் உளவாகுக ’ என்பது அதன் பொழிப்பு. கற்றறிந்தாரேத்தும் கலித்தொகையில் முல்லைக் கலி பாடினனென் இவனென்றல் இவ்வரசனது புலமையின் பெருமையை யாரால் அளவிட்டுரைக்கலாகும் ?

இனி, குராப்பள்ளித்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், குராப் பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன், செருப்பாழி யெறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி, நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னி, முடித்தலைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி, வேற்பஃறடக்கைப் பெரு விறற்கிள்ளி முதலிய சோழ மன்னர்கள் சங்க இலக்கியங் களிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றனரேனும் அவர்களைப்பற்றி மிகுதி யாக அறியலாவன இல்லை. சிறப்புடைய இரு சோழ வேந் தரின் வரலாறுகளே இனி இப்பகுதியில் வெளியிடற் குரிய வாகும்.

———

15. கோப்பெருஞ் சோழர்

இவர், பண்டொரு காலத்தில் ஒரு கோழியானது யானை யொன்றைப் போரில்வென்ற இடமாதலின் 'கோழி' எனப் பெயர் பெற்றதும், தொன்று தொட்டுச் சோழ மன்னர்கள் வீற்றிருந்து அரசாளப் பெற்ற தலைநகரங்களுள்ளே மிக்க பழமைபொருந்தியதும், அறங்கள் நிலைபெற்ற அவைக் களத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்ததும் 'ஊரெனப்படுவ துறையூர்' என ஆன்றோர் பலராலும் சிறப்பித்தோதப் பெறுவதும் ஆகிய உறந்தையம்பதியில் இருந்தவர்; கல்விக் கடலின் எல்லை கண்டவர்; தீஞ்சுவை கொழுமிய செந்தமிழ்ப் பாக்கள் பாடுவதிற் சிறப்புமிக்கவர்; அறத்தின் நுட்பங்களை யெல்லாம் அறிந்து தாம் அவ்வாறொழுகுவதோடு, யாவரும் அறம்புரிந்து மேன்மையுற வேண்டுமென்னும் பெரு விருப் பினர்; புலவர் பெருமக்களிடத்துத் தாம் வைத்துள்ள அன் பாலும் மதிப்பாலும் அவர்களுடைய அன்பையெல்லாம் கொள்ளைகொண்டவர்; அவ்வாற்றால் தோலா நல்லிசை மேலோராகிய பிசிராந்தையார், பொத்தியார் என்னும் தண் டமிழ்ப் புலவர்கள் தமக்கு ஆருயிர் நண்பர்களாக அமையப் பெற்றவர்.

பிசிராந்தையார் என்பவர் பாண்டிநாட்டில் பிசிர் என் னும் ஊரிலிருந்த ஒரு புலவர். அவரது பெயரிலிருந்து அவரை ஆதன் என்பானுக்குத் தந்தையார் என்றாவது, ஒரு ஆதன் றந்தையின் வழியில் வந்து அப்பெயரிடப் பெற்றவர் என்றாவது கொள்ளுதல் தகும். ஆதன்றந்தை ஆந்தையென மருவுமாறு தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டுளது. பிசிராந்தை யார் தமது வாழ்நாளி னிறுதிக் கூற்றில் தமக்கு நரையில்லாத தன் காரணத்தை வினவிய சான்றோர்க்குத் தாம் விடை

யிறுத்தலாகப் பாடியுள்ள பாட்டிலிருந்து அவரது களங்க மற்ற உயரிய வாழ்க்கை நிலை புலப்படும். அது,

" யாண்டு பலவாக நரையில வாகுதல்
யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்
மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரம்பினர்
யான்கண் டனையரென் னிளையரும் வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கு மதன்றலை
ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே "

என்பது. தம் மனைவி மக்கள் அறிவிலும் குணத்திலும் மாட்சியுடையராதலும், ஏவலாளர் தாம் கருதியதைக் கருதிய வாறே செய்து முடித்தலும், தம் நாட்டரசன் முறை வழு வாது குடிகளைப் பாதுகாத்தலும், தம்மூரின்கண் சான்றோர் பலரிருத்தலும் தமக்கு ஆண்டுகள் பல சென்றும் நரையில்லா திருத்தற்குக் காரணம் எனக் கூறிய அவரது உயரிய மனநிலை நமது புகழ்ச்சிக்கண் எங்ஙனம் அடங்குவதாகும்? இப் பெற்றியராய பாண்டிநாட்டுப் பிசிராந்தையார்க்கும் சோழ நாட்டுக் கோப்பெருஞ்சோழர்க்கும் செப்புதற்கரிய நட்பொன் றுளதாகி வளர்ந்து வருவதாயிற்று. ஆனால் அவர்கள் ஒரு பொழுதும் ஒருவரை யொருவர் நேரிற் கண்டவரல்லர். ஒருவர் ஒருவருடைய குணங்களைக் கேள்வியுற்ற மாத்திரை யானே அவர்கள் பால் அடங்கியிருந்த உழுவலன்பு வெளிப் பட்டு அவ்விருவரையும் ஒத்த வுணர்ச்சியுடைய நட்பின ராக்கிவிட்டது. அவர்கள் ஒருவரொருவரைப்பற்றிப் பேசாத நாளும், நினையாத நாழிகையும் இருந்திருத்தல் சாலாது. பிசிராந்தையார் ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் தமதாருயிர் நண்பனை நினைந்து காதல் கைமிக்கு அன்னச்சேவல் ஒன்றை

விளித்துப் பாடுகின்ற பாட்டு அந்தட்பினையும் பெட்பினையும் திட்பமுறக் காட்டும். அது,

"அன்னச் சேவல்! அன்னச் சேவல்!
ஆடுகொள் வென்றி யடுபோர் வண்ணல்
நாடுதலே யளிக்கு மொண்முகம் போலக்
கோடுகூடு மதிய முகிழ்நிலா விளங்கும்
மையல் மாலையாம் கையறு பினையக்
குமரியம் பெருந்துறை யயிரை மாந்தி
வடமலைப் பெயர்குவை யாயின் இடையது
சோழநன் னாட்டுப் படினே கோழி
உயர்நிலை மாடத்துக் குறும்பறை யசைஇ
வாயில் விடாது கோயில் புக்கெம்
பெருங்கோக் கிள்ளி கேட்க இரும்பிசி
ராந்தை யடியுறை யெனினே மாண்டநின்
இன்புறு பேடை யணியத்தன்
அன்புறு நன்கலம் நல்குவன் நினக்கே"

என்பது. 'அன்னச் சேவலே! அன்னச் சேவலே!! எம் அண்ணல் தன் நாட்டினைத் தலையளி செய்யும் முகம்போல மதியம் விளங்கும் மாலைப்பொழுதின்கண் யாம் செயலற்று வருந்தாநிற்கின்றேம்; நீதான் குமரியாற்றின் பெருந் துறையில் அயிரையை மேய்ந்து வடதிசைக் கண்ணதாகிய இமய மலைக்குச் செல்குதியாயின், இரண்டிற்கும் இடையிலுள்ள தாகிய சோழநாட்டை அடைந்தவிடத்து, உறையூரின்கண் உயர்ந்து தோன்றும் மாடத்திடத்தே நின் பெடையோடு தங்கி, வாயில் காவலர்க்கு உணர்த்திவிடாதே. தடையின்றிக் கோயிலிற் புகுந்து, எம் பெருங்கோவாகிய கிள்ளி கேட்க 'யான் பிசிராந்தையின் அடியுறை' என்று சொல்வையாயின் நின் இன்புறும் பேடை அணியத் தன் விருப்பமுள்ள அணிகலத்தை நினக்குத் தருவன்' என்பது இதன் பொழிப்பு.

இவ்வாருகிய உத்தம நட்பினால் விளையும் இன்பத்தைப் பார்க்கிலும் இவ்வுலகத்துச் சிறந்த இன்பம் யாதுளது? தலையாயார் தம்முட்செய்த நட்புக் கரும்பை நுனியிலிருந்து தின்ருற் போலவும், பேரறிவாளர்கள் இயற்றிய நூல்களின் நயம் அவற்றிற் பயிலுந்தோறும் வெளிப்பட்டு இன்பம் விளைத்தல் போலவும் மேன்மேல் வளர்ந்து இன்பம் பயப்பதாமெனக் கூறுவர் ஆன்ருேர். துறக்க வின்பமும் இதற்கு நிகராகாது எனில் இதன் பெருமையை வேறு கூறுதல் என்? கோப் பெருஞ் சோழரும் பிசிராந்தையாரும் காண்டலின்றியும் இங்ஙனமாக ஈண்டிய நட்பின் பயன்துய்த்து வருங்காலத்தில் நிகழ்வதொரு செய்தி நெஞ்சினையுருக்குந் தன்மையது.

இவ்வரசர்பெருந்தகைக்கு இரண்டுமக்கள் உளராயினர்.

"மகனுரைக்கும் தந்தை நலத்தை"

என்றும்,

"தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவர்
எச்சத்தாற் காணப் படும்"

என்றும் ஆன்ருேர் கூறும் பொதுநீதிக்கு விலக்காக ஒரோவழித் தகவிலார்க்கு நன் மக்களும், தகவுடையார்க்குத் தீய மக்களும் உண்டாகின்றனர். கோப்பெருஞ் சோழரின் மக்களும் பாற்கடலில் தோன்றிய ஆலாலம்போலும் கொடிய பண்பினராயிருந்தனர். அன்பிற்கே நிலைக்களமாகிய தம் அருமைத் தந்தையுடன் போர்செய்யவும் எழுந்தனரென்ருல் அன்னவரின் தீய பண்பை என்னென்று எடுத்துரைப்பது? கொடியவர்களான மக்கள் போர் குறித்து வருதலைக் கோப் பெருஞ்சோழர் கண்டார்; சினங்கொண்டார்; தாமும் போர் செய்தற்கு அக்கொடியாற்மேற் சென்ருர். அப்பொழுது அங்கிருந்து அந் நிகழ்ச்சியைப் பார்த்துக்கொண் டிருந்த

புல்லாற்றூர் எயிற்றியனார் என்னும் புலவர்க்கு ஓர் நல்லெண்ணம் உண்டாயிற்று. அஃது அவருக்கு இயற்கையுமாகும். அருஞ்சீர்த்திப் பெருஞ்சோழரைப் போர் செய்யாது தடுக்க வேண்டுமென்பதே அவரது எண்ணம். பெருங்கோவைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறுவாராயினர் :

'அமரின்கட் பகைவரை அடுதல்செய்த வென்றியையும், வலிய முயற்சியையும், நில முழுதும் நிழல்செய்யும் வெண் கொற்றக் குடையினையும் உடையவேந்தே, நின்னுடன் போர் செய்தற்கு வந்த இருவரையும் பார்க்குமிடத்து அவர்கள் நின் பகை வேந்தர்கள் அல்லர் ; நீயும் அவர்க்குப் பகைவன் அல்லை ; தோன்றலே, நீ இவ்வுலகத்துப் பரந்த புகழை யெய்தித் தேவருலகத்தை யடைந்தபொழுது நின்னால் ஒழிக்கப் பட்ட அரசாட்சி யுரிமை அவர்க்குரியது ; அதனையும் நீயே அறிவை ; புகழை விரும்புவோனே, நின்னுடன் போர்செய் தற் கெழுந்த சூழ்ச்சியற்ற அறிவினையுடைய நின் புதல்வர் தோற்பின் நின் பெரிய செல்வத்தை அவருக்கன்றி யாவர்க் குக் கொடுப்பாய் ? நீ அவருக்குத் தோற்பின் நின்னியகமும் பகைவர் உவக்கும்படியாக இவ்வுலகத்தே பழியை நிறுத்து வாய் ; ஆதலால் நினது மறன் ஒழிவதாக ; விண்ணோர்கள் விருப்புடன் நின்னை விருந்தாக எதிர்கொள்ளுமாறு நல்வினை செய்தல்வேண்டும் ; அதற்கு விரைந்து எழுக ; நின் உள்ளம் வாழ்வதாக.'

இவ்வாறாக நல்லிசைப்புலவரால் தெருட்டப்பெற்றபின், பெருங்கோவின் உள்ளத்திற் பொங்கியெழுந்த சினம் 'இடு நீற்றூற் பையவிந்த நாகம்போல்' அடங்கிவிட்டது. எனினும் மானம் என்பது அரசர்க்கு உயிரினுஞ் சிறந்ததாதலின் அவர் பின் உயிர்வாழ ஒருப்பட்டிலர்.

" மான மழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே "

"மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்"

என்பன ஆன்றோரின் முதுமொழிகளல்லவா? தம் மக்களால் தமது குலத்திற்கும் தமக்கும் பழியுண்டாதலையுன்னி உயிர் துறக்கத் துணிந்தார் பெருஞ்சோழர். தற்கொலை செய்து கொள்வதில் பழியில்லாததொரு வழியை முற்காலத்தவர் கைக்கொண்டிருந்தனர். அதுதான் வடக்கிருத்தல் என்பது. வடக்கிருத்தல் என்றால் யாதேனும் இன்றியமையாக் காரணம்பற்றி உயிர் துறக்கத் துணிந்தவர் ஆற்றிடைக் குறை போலும் தூயதொரு தனியிடத்தையெய்தி, வடக்குநோக்கி யிருந்து, உணவு முதலியன துறந்து, கடவுட் சிந்தையுடன் உயிர்விடுதலாம். பெருங்கோவும் அங்ஙனமே வடக்கிருத்தலை மேற்கொள்வாராயினர். வடக்கிருக்குங்கால் உலகத்தார்க்கு அறத்தின் மேன்மையைத் தாம் தெளிந்தவாறு அறிவுறுத்திச் செல்லவேண்டுமென்று அவர்க்கு விருப்பமுளதாயிற்று. தாம் உயிர் துறக்கும்பொழுதும் உலகத்தார்க்கு உதவிசெய்வதே உயர்ந்தோரின் நோக்கமென்பதற்கு இஃதொரு சான்றும். தாம் அறிவுறுத்தக் கருதியதனை நாம் என்றும் போற்றுவதொரு செந்தமிழ்ச் செய்யுளாகப் பாடித்தந்தனர் நம் புலிக்கராசாகிய கவிக்கராசர். அது,

"செய்குவங் கொல்லோ நல்வினை யெனவே
ஐய மறுஅர் கசமுண்டு காட்சி
நீங்கா நெஞ்சத்துத் துணிவில் லோரே
யானை வேட்டுவன் ஆனையும் பெறுமே
குறும்பூழ் வேட்டுவன் வறுங்கையும் வருமே
அதனால், உயர்ந்த வேட்டத் துயர்ந்திசி னோர்க்குச்
செய்வினை மருங்கி னெய்த லுண்டெனில்
தொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சியுங் கூடும்

தொய்யா வுலகத்து நுகர்ச்சி யில்லெனின்
மாறிப் பிறப்பி னின்மையுங் கூடும்
மாறிப் பிறவா ராயினும் இமயத்துக்
கோடுயர்ந் தன்ன தம்மிசை நட்டுத்
தீதில் யாக்கையொடு மாய்தல் தவத்தலையே" —புறம்

என்பது. இதன்பொருள் : 'அழுக்கு நிறைந்த தெளிவில்லாத உள்ளத்தினையுடையோர் அறத்தினைச் செய்வோமோ செய்யாதிருப்போமோ என்று கருதி ஐயம் நீங்காதவராகின்றனர்; யானை வேட்டைக்குச் செல்வோன் யானையையும் எளிதாகப் பெறுவன்; காடை வேட்டைக்குச் செல்வோன் அது பெறுமல் வெறுங்கையுடனும் திரும்புவன். அதனால், உயர்ந்த விருப்பத்தையுடைய உயர்ந்தோர்க்குத் தாம் செய்த நல்வினைப் பகுதியால் அதனை நுகர்தல் உண்டெனின், அவர் இருவினையும் செய்யாத உம்பருலகத்தின்கண் இன்பமனுபவித்தலும் கூடும்; அவ்வுலகத்து நுகர்ச்சியில்லையாயின், மாறிப் பிறக்கும் பிறப்பு இல்லையாகவும் கூடும்; மாறிப்பிறத்தலென்பதே இல்லையென்று சொல்வாருளராயின் இமயமலையின் சிகரம் ஓங்கினாற்போன்ற தமது புகழை நிலைபெறுத்தி வசையில்லாத உடம்போடு கூடி நின்று இறத்தல் மிகவும் பெருமையுடையது; அதனால், எவ்வாற்றானும் நல்வினை செய்தல் அழகிது' என்பது.

இங்ஙனம் அறிவுறுத்தருளி, அங்கே குழுமியிருந்த சான்றோர்களைப் பார்த்து 'என் நண்பன் பிசிராந்தை இப்பொழுது வருவன்' என்று பெருஞ்சோழர் கூறினர். சான்றோர்களோ அவர் வாரார் என்றனர். அது கேட்டதும் பெருங்கோவானவர் 'என் உயிரைப் பாதுகாக்கும் நண்பன் பாண்டி நாட்டுள்ளும் சேய்மையிலுள்ளதாகிய பிசிர் என்னும் ஊரிடத்தான் என்று சொல்லுவர்; எனினும், நாம் செல்வம்

உடைய காலத்து அவன் வாரா திருப்பினும் யாம் தன்புறங் காலத்து வாரா திருப்பானல்லன்' என்றனர். சான்றோர் கட்கோ ஐயந் தீர்ந்தபாடில்லை. கோப்பெருஞ் சோழர் பின்னரும் கூறுகின்றார்: "நிறைந்த அறிவினையுடையீர்! 'அவன் நின்னைக் கேள்வியுற்றிருப்பதல்லது சிறிதுபொழுதும் கண்டதில்லை; பல ஆண்டுகள் தவறுது பழகிப்போந்த உரிமையுடையாராயினும் நீ கூறியவாறு வழுவுதலின்றி யொழுகுதல் அரிதேயாகும்' என்று கருதி ஐயுறுதொழிவீராக; அவன் என்றும் என்னைப் புறக்கணித்தவனல்லன்; இனியகுணங்களையுடையன்; பிணித்த நட்பினையுடையன்; புகழை யழிக்கும் பொய்ம்மையை விரும்பான்; தன் பெயரைப் பிறர்க்குச் சொல்லும்பொழுது 'என் பெயர் கோப்பெருஞ்சோழன்' என்று என் பெயரையே தன் பெயராகச்சொல்லும் அன்பின் உரிமையையும் உடையன்; அதன்மேலும் இப்படி யான் துயர முறுங்காலத்து ஆண்டு நில்லான்; இப்பொழுதே வருவன்; அவனுக்கு இடமொழித்து வைப்பீராக" என்றனர்.

இங்ஙனங்கூறிக் கோப்பெருஞ்சோழர் வடக்கிருக்கவே, பிசிராந்தையாரும் அவர் கூறியாங்கு அப்பொழுது அவண் வந்து சேர்ந்தனர். பிசிராந்தையார் போன்றே பெருங்கோவுக்கு ஆருயிர் நண்பரும், உறையூரிலிருந்தவரும் ஆகிய பொத்தியார் என்னும் புலவர் அதனைக் கண்டார்; அளவிடமுடியாத வியப்பினையும், அடக்கவொண்ணாத துயரத்தினையும் உடையராயினர். அப்பொழுது அவர் கூறியது,

"நினைக்குங் காலை மருட்கை யுடைத்தே
எனைப்பெருஞ் சிறப்பினை மலைந்தது துணிதல்
அதனினு மருட்கை யுடைத்தே பிறனுட்டுத்
தோற்றஞ் சான்ற சான்றோன் போற்றி

இசைமர பாக நட்புக் கந்தாக
இனையதோர் காலை யீங்கு வருதல்
வருவனென்ற கோனது பெருமையும்
அதுபழு தின்றி வந்தவ னறிவும்
வியத்தொறும் வியத்தொறும் வியப்பிற் றன்றே
அதனுல், தன்கோ லியங்காத் தேயத் துறைவற்
சான்றோ னெஞ்சுறப் பெற்ற தொன்றிசை
அன்னோ யிழந்த விவ்வுலகம்
என்ன வதுகொல் அளியது தானே ”

—புறம்

என்பது.

இதன் பொருள் : ‘இவ்வரசன் எத்துணையும் பெரிய சிறப்புக்களுடன் கூடியும் அவற்றையெல்லாம் கைவிட்டு இவ் விடத்தே இப்படி வரத்துணிதல் நினைக்குமிடத்து வியப்பினை யுடையது ; வேற்று வேந்தனது நாட்டின்கண் விளக்க மமைந்த சான்றோன் புகழ் மேம்பாடாக, நட்பே பற்றுக் கோடாக இன்னதோர் இன்னுக்காலத்து வழுவின்றி இவ் விடத்து வருதல் அதனினும் வியப்பையுடையது ; இவ்வாறு வருவனென்று துணிந்துசொல்லிய வேந்தனது பெருமையும், அவன் சொல்லிய சொற் பழுதின்றுக வந்தவனது அறிவும் வியக்குந்தோறும் வியக்குந்தோறும் வியப்பு எல்லை கடந் தளது ; ஆதலால், தன் செங்கோல் செல்லாத தேயத்துறை யும் சான்றோனது நெஞ்சைத் தன்னிடத்தே உரித்தாகப் பெற்ற பழைய புகழையுடைய அத்தன்மையுள்ள பெரி யோனை யிழந்த இத்தேயம் என்ன துன்பமுறுங் கொல்லோ ! இதுதான் இரங்கத் தக்கது !’ என்பது.

இங்ஙனம் பொத்தியார் வியந்தும் கையற்றும் கூறுமாறு சென்ற பிசிராந்தையாரும் வடக்கிருந்தனர்.* மற்றும் வடக்கிருந்தார் பலராவர். என்னே அன்பின் தகைமை! அன்பென்பது பல உடம்பிலுள்ள உயிர்களே ஒன்றுக பிணிக்குந் தன்மையாற்றுன் அதற்கு நார் என்று பெயர் உண்டாயிற்றுதல்வேண்டும். இங்ஙனம் பெருங்கோவுடன் ஒருங்கே வடக்கிருந்தார் பலராகவும், அவர்க்கு உயிர் நண்பராகிய பொத்தியார் மாத்திரம் உடன் வடக்கிருந்தாரல்லர். அதற்குக் காரணம் அவர் மனைவி கருவுற்றிருந்தமையால் கோப்பெருஞ் சோழர் அவரைத் தடுத்து 'நினக்கு மகன் பிறந்தபின் வருக' என்று கூறிய மொழியை மறுக்கலாற்றுமையே யாகும். எனவே அவர் உடனுயிர் துறவாமைக்கும் நண்பன் சொல்லை மறுக்கலாற்றுத அவரது நட்புரிமையே காரணமாயிற்றென்பது தெளிவு. பிசிராந்தையாரும், பெருங்கோவும் வடக்கிருந்தமை கண்டு முறையே கண்ணகனர், கருவூர்ப் பெருஞ் சதுக்கத்துப் பூதநாதனர் என்னும் புலவர்கள் இரங்கிப் பாடியுள்ளார்கள். கண்ணகனர் பாடியது,

"பொன்னுந் துகிரு முத்து மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபடச் சேய வாயினுந் தொடைபுணர்ந்து
அருவிலை நன்கல மமைக்குங் காலை

---

*" புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா வுணர்ச்சிதான்
நட்பாங் கிழமை தரும் "

என்னும் குறளுரையில் 'கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் பிசிராந்தையார்க்கும்போல உணர்ச்சி யொப்பின் அதுவே உடனுயிர் நீங்கும் உரிமைத்தாய நட்பினைப் பயக்கு மென்பதாம்' எனப் பரிமேலழகர் உரைத்தலும் காண்க.

ஒருவழித் தோன்றியாங் கென்றுஞ் சான்றோர்
சான்றோர் பால ராப
சாலார் சாலார் பாலரா குபவே ” —புறம்

என்னும் அழகிய பாட்டாகும். ‘பொன்னும் பவளமும், முத்தும் மணியும், நிலம், கடல், மலை என்பவற்றில் ஒன்றுக்கொன்று நெடிய சேய்மையிலிருப்பினும், அரிய விலையினையுடைய நல்ல அணிகலன்களைச் செய்யும்பொழுது அவை ஓரிடத்துத் தோன்றினாற் போல எப்பொழுதும் சான்றோர் சான்றோர் பக்கத்தினராவர்’ என்பது இதன் பொருளாம்.

பொத்தியார் என்னும் புலவர் தம் நண்பன் சொல்லை மறுது சென்று உறையூரைக் கண்டபொழுதும் பின்பொருகால் அரசனது நடுகல்லைக் கண்டபொழுதும் இரங்கிப்பாடிய பாட்டுக்கள்நெஞ்சினையுருக்குந்தன்மையன. ‘செங்கோலினன், திண்ணிய அன்பினன், மகளிர்க்கு மெவ்லியன், வீரர்க்கு வீரன், உயர்ந்தோர்க்குப் புகலிடம்; அவனை அத்தன்மையனென்று கருதாது கூற்றம் உயிர் கொண்டுபோயிற்று; ஆதலால் வாய்மையுடைய புலவர்களே, நம் துன்புற்ற சுற்றத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டு அக் கூற்றத்தை வைவோம் வாரீர்’ என்று கூறுகின்றார். இவ்வாறு தம் ஆருயிர் நண்பனைப் பிரிந்து ஒருநாளும் பொறுத்திருக்கலாற்றாத பொத்தியாரும், தமக்கு மகன் பிறந்த பின்னரும் வாளா அமைந்திருப்பரோ? மகனும் பிறந்தான்; அவருஞ் சென்றார்; சென்று நடுகல்லைக் கண்டு அவர், ‘நிழலைக் காட்டியும் நின்னைப் பிரியாதுறையும் நின் விருப்பமுள்ள மனைவி வயிற்று மகன் பிறந்தபின் வா’ எனச்சொல்லி ‘என்னை இங்கு நின்றும் போக்கிய அன்பிலாதவனே, நின்னோடு என்னிடையுள்ள நட்பினை நீ எண்ணுகிருப்பாயல்லை; புகழை விரும்புவோனே, எனக்கு நீ குறித்துள்ள இடம் யாது? சொல்வாயாக’ என்றனர். கோப்

பெருஞ்சோழரோ கல்லாகியும் அவர்க்கு இடங்கொடுத்தனர். அவரும் 'இன்னுயிர் விரும்புங் கிழமைத் தொன்னட்புடையோர் தம்முழைச் செலின், அவர் நடுகல் ஆகியக் கண்ணும் இடங்கொடுத் தளிப்பர்' என்று அதனை வியந்து கூறி, வடக்கிருப்பாராயினர். இவ்வரசரைப் பாடிய புலவர்கள் பிசிராந்தையார், எயிற்றியனூர், பொத்தியார், பூதநாதனூர் என்போர்.

---

16. கோச்செங்கட் சோழர்

சோழர் குலமென்னும் பாலாழியிற் றோன்றி அறனும் மறனும் ஆற்றலுங் குன்றாது தனிச் செங்கோலால் நடாத்தித் தம் புகழ் நிறுவிய மன்னர்களில், சைவ நன்மக்களது உள்ளத்தை முழுமணிப் பீடமாகக்கொண்டு வீற்றிருத்தற்குரியோருள் முதன்மையுற்றிருப்போர் கோச்செங்கட் சோழர் என்பார். அப்பெரியாரது சரிதம் சைவர்கட்கு எய்ப்பினில் வைப்பாகக் கிடைத்திருக்கும் ஞான பண்டாரமாகிய பெரிய புராணமென்னும் திருத்தொண்டர் புராணத் திருமுறையகத்தே மிளிர்கின்றது. அதன் சுருக்கம் பின்வருமாறு:

'புற வொன்றின் பொருட்டாகத் தலையேறியும் முறை புரிந்த சோழ மன்னர்க்குத் தொன்றுதொட்டு உரிமைவாய்ந்ததாகிய சோணாட்டின்கண்ணே அலையால் மணி கொழிக்கும் அழகிய காவிரியாற்றின் கரையில் சந்திர தீர்த்தத்தின் பக்கத்தே பல தருக்களும் நிறைந்த குளிர் பூஞ்சோலை ஒன்றுளது. அப்பூங்காவின்கண் வெண்ணாவல் மரத்தின் கீழே தேவ தேவராகிய சிவபெருமான் சிவலிங்கமென்னும் திருவருளுருத் தாங்கி எழுந்தருளியிருந்தனர். பழம் பிறப்பில் மேலாயதவத்தினைச் செய்ததொரு வெள்ளானை அவ்வருளுருவைக்கண்டு அன்புமேலிட்டுக்கையால் நீரினைமுகந்துவந்து ஆட்

டியும், பூங்கொத்துக்களைப்பறித்துச் சாத்தியும் நீலகண்டராகிய பெருமானைநித்தலும்வழிபாடுசெய்தொழுகாநின்றது. அதனால் திரு ஆனைக்கா என்னும் பெயரும் அத்தலத்திற்கு உளதாகி நிலவுகின்றது. இங்ஙனம்,இவ்வாறாக, ஞானமுடையதொரு சிலந்தியானது நம்பரது செம்பொற்றிருமுடிமேல்சருகு முதலியன் உதிராவண்ணம் மேல் விதானம் என்னும்மாறு வாய் நூலால் வலையொன்று செறியப் புரிந்தது. அருமையாக இழைத்த அச்சிலம்பிவலையினைக் கண்டது ஆண்டவரை வழிபடச் சென்ற அவ்வானை ; கண்டதும் ஈதிங்கிருப்பதும் அநுசிதமா மென்று அதனைச் சிதைத்தது. சிலந்தியோ முன்போல் மீண்டும் பந்தர் இழைத்தது. பிற்றைநாள் அதனையும் ஆனையழித்தது. பார்த்தது சிலந்தி ; சினம் மூண்டது ; 'எம் பெருமான் திருமேனியிற் சருகு விழாமல் யான் வருந்தியிழைந்த நூலின் பந்தரை இவ்வானை அழிப்பதோ' என வெம்பிக் கொதித்தெழுந்து யானையின் துதிக்கையுட் புகுந்து கடித்தது. கடிக்கவே யானையானது அதனைப் பொறுக்கலாற்றாது நிலத்திலே கையை மோதிக் குலைந்து வீழ்ந்தது. கையிற் புகுந்த சிலந்தியும் உயிர் துறந்தது. அருமறைப் பொருளாகும் ஐயனும் அம் மதயானைக்கும் தகுமாறு வரமளித்து, சிலந்தியானது சோழர் குலத்துதித்து உலகு புரந்தளிக்க அருள் புரிந்தனர். அக்காலத்தே சோழ குலத்தரசனும் சுபதேவன் என்பவன் தன் பெருந்தேவியாகிய கமலவதியுடன் தில்லைத் திருப்பதியை அடைந்து திருச்சிற்றம்பலத்தே திரு நிருத்தம் புரியும் சேவடியை வணங்கித் திருப்படியின் கீழ் வழிபாடு செய்துவந்தனன். தேவி கமலவதியும் இறைவரை வழிபட்டு மகப்பேறு கருதி வரம் வேண்டினள். பெருமானும் திருவுள்ளஞ் செய்தனர். முன் திருப்பணி புரிந்த சிலந்தி அரசு மகிழக் கமலவதி திருவயிற்றில் அழகிய மகவாய்

வந்தெய்தியது. கமலவதி கருவுற்றுப் பத்துத் திங்களும் நிரம்பி மகப் பெறும் பொழுது அடுத்த காலையில் காலத்தின் இயல்பை அறியும் முதியா ரொருவர் 'இன்னும் ஒரு நாழிகை கழித்துப் பிறக்குமேல் இக்குழந்தை மூன்றுலகமும் புரக்க வல்லதாகும்' என இயம்பினர். அதனைக் கேட்ட வளவில் அன்னை கமலவதியும் 'ஒரு நாழிகை கழித்து என் பிள்ளை பிறக்கும்படியாக என் கால்களை மேலேதூக்கிக் கட்டுங்கள்' என்று சொல்லி, அங்ஙனமே அறிஞருரைத்த நற்பொழுது வந்துற்ற வளவில் காற் பிணிப்பு விடப்பெற்று, அருமணி போலும் புதல்வனைப்பெற்றெடுத்து 'என் கோச்செங்கண்ணனே என்றுள்.' தேவி புதல்வனைப்பெற்று உயிர் துறக்கவே, செங்கோல் மன்னனாகிய சுபதேவன் ஆவியனைய அரும் புதல்வனை வளர்த்து முடிசூட்டுவித்துத் தானும் தவநெறி சார்ந்து சிவலோக மெய்தினன்.

கோச்செங்கட் சோழரும் சிவபெருமானது திருவருளால் பழம் பிறப்பினை யுணர்ந்து அரசாண்டு வருகின்றார். ஆகலின் சிவனார் மகிழ்ந்துறையும் திருக்கோயில் பல சமைத்தலாகிய திருத்தொண்டினைக் கடன்மையாக மேற்கொண்டனர். ஆனைக்காவிலே தாம் முன்பு அருள்பெற்றதனை அறிந்து ஞானச்சார்வாகும் வெண்ணாவல் மரத்தினுடன்கூட நலஞ் சிறந்து விளங்கும்படி பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருக்கோயில் சமைத்தனர். மற்றும், அமைச்சர்களை யேவிச் சோணாட்டின் பற்பல பகுதிகளிலும் அம்மையப்பர் எழுந்தருளும் செம்மையாய திருக்கோயில்கள் பல சமைத்து அக்கோயில்தோறும் அமுதுபடி முதலானவற்றுக்கு அளவில்லாத செல்வங்களை ஏற்படுத்தினர்; தில்லைத் திருப்பதியை அடைந்து பொன்னம்பலத்தே திருநிருத்தம் புரியும் பெருமானைப் பேரன்புடன் அடிவணங்கி உருகி உளங்களித்து

உறையும் நாளில் வாய்மை குன்றுத தில்லைவாழ் மறையவர்க்குத் திருமாளிகை பல சமைத்தனர். இவ்வாறாக, பூவுலகைப் பொதுவறப் புறந்தருளிய கோச்செங்கட் சோழர் சிவபெருமானுக்குரிய திருத்தொண்டுகள் பல புரிந்து, தேவர்போற்றத் தில்லையம்பலவாணரின் திருவடி நீழலையெய்தினர்.

இனி, இவ்வேந்தர் பெருமானைப்பற்றிய சில ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்கள் இங்கே எழுதுதற்குரியன :

இவர், சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை என்னும் சேரமன்னனுடன் போர்புரிந்து வாகைசூடி, அவனது கழுமலம் என்னும் ஊரைக் கைப்பற்றியதுடன், சேரமானையும் பிடித்துச் சிறைப்படுத்தினர். அப்பொழுது கணைக்காலிரும் பொறைக்கு உயிர்த்தோழராயிருந்த பொய்கையார் என்னும் புலவர் செங்கட் சோழரது வெற்றித்திறத்தைச் சிறப்பித்துப் பதினெண்கீழ்க்கணக்கினுள் ஒன்றாகிய களவழி நாற்பது என்னும் நூலினை இயற்றிச் சேரமானைச் சிறை மீட்டனர். சில பிரபந்தங்களிலே இவ்வரலாறு கொண்டு கோச்செங்கட் சோழர் சுட்டப்படுகின்றார்.

> " களவழிக் கவிதை பொய்கையுரை செய்ய வுதியன்
> கால்வழித் தலையை வெட்டியர சிட்ட வவனும் "

என்று கலிங்கத்துப் பரணியும்,

> " மேதக்க பொய்கை கவிகொண்டு வில்லவனைப்
> பாதத் தலைவிட்ட பார்த்திவனும் "

என்று விக்கிரமசோழனுலாவும்,

> " அணங்கு, படுத்துப் பொறையனைப் பொய்கைக்குப்பண்டு
> கொடுத்துக் களவழிப்பாக் கொண்டோன் "

என்று குலோத்துங்க சோழனுலாவும், இங்ஙனமே இராசராச சோழனுலா முதலியனவும் கூறுகின்றன.

புறநானூற்றிலுள்ள 'குழவியிறப்பினும்' என்னும் பாட்டின் கீழ்க்குறிப்பு "சேரமான் கணைக்கா லிரும்பொறை சோழன் செங்கணானோடு போர்ப்புறத்துப் பொருது பற்றுக் கோட்பட்டுக் குடவாயிற் கோட்டத்துச் சிறையிற்கிடந்து தண்ணீர் தாவென்று பெறாது பெயர்த்துப் பெற்றுக் கைக்கொண்டிருந்து உண்ணன் சொல்லித் துஞ்சியபாட்டு" என்றுளது. தமிழ் நாவலர் சரிதையில் இப்பாட்டின் கீழ்க்குறிப்பு "சேரன் கணைக்கா லிரும்பொறை செங்கணானைக் குணவாயிற் கோட்டத்துத் தளைப்பட்டபோது பொய்கையாருக் கெழுதி விடுத்த பாட்டு" என்றிருக்கிறது. இவை ஒன்றினொன்று சிறிது முரண்படினும், சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறை கோச் செங்கண்ணாற் சிறைப்பட்ட செய்தி எல்லாவற்றினும் கூறப்பெற்றுளது.

இனி, திருமங்கையாழ்வார் பெரிய திருமொழி, திரு நறையூர்ப் பதிகத்தில்

"கவ்வைமா களிறுந்தி வெண்ணி யேற்ற
கழன்மன்னர் மணிமுடிமேற் காக மேறத்
தெய்வவாள் வலங்கொண்ட சோழன் சேர்ந்த
திருநறையூர் மணிமாடஞ் சேர்மின் களே"

என்றும்,

"பாராள ரவரிவரென் றழுந்தை யேற்ற
படைமன்ன ருடல்துணியப் பரிமா வுய்த்த
தேராளன் கோச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்
திருநறையூர் மணிமாடஞ் சேர்மின் களே"

என்றும் இவ்வரசரைக் குறிப்பிட்டிருத்தலால், சோழநாட்டிலுள்ள வெண்ணி, அழுந்தூர் என்னும் ஊர்களில் நிகழ்ந்த

போரிலும் இவர் பகையரசரை முறியடித்தனரென்பது தெரிகின்றது. இவ்வாற்றல் சேர, பாண்டிய மன்னர்கள் இவருடன் போர்புரிந்து தோற்றுக் கிழ்ப்படிந்தாராதல் வேண்டும். மேற்குறித்த பதிகத்தில் திருமங்கை மன்னன் இவரைத் 'தென்னுடன் குடகொங்கன் சோழன் சேர்ந்த திருநறையூர் மணிமாடம்' என்பதனால் மூன்று நாட்டிற்கும் உரியராகக் கூறுவதும், சுந்தரமூர்த்திகள் திருத்தொண்டத் தொகையில் 'தென்னவனு யுலகாண்ட செங்கணார்க் கடிபேன்' என்று கூறுவதும் இங்கே கருதற்பாலன.

திருமங்கை மன்னன் இவரைப் புகழ்ந்து கூறுவதிலிருந்து, இவர் அரசராதற்கேற்ப வேறு மதங்களையும் புரந்துவந்தன ரென்பது பெறப்படும்; எனினும் இவர்செய்த தொண்டுகளெல்லாம் சிவபெருமானுக்கேயாகும். இவர் சிவபெருமானுக்கு ஆனைக்கா முதல் அம்பர் இறுதியாக அறுபத்துநான்கு மாடக்கோயில்கள் கட்டினரென்று சில பெரியோர் கூறுகின்றனர். திருமங்கையாழ்வாரே இவரதுகோயிற் றிருப்பணியைக் குறித்து "இருக்கிலங்கு திருமொழிவாயெண்டோ ளீசற் கெழின்மாடம் எழுபதுசெய் தூலகமாண்ட திருக்குலத்து வளச்சோழன்" என்று கூறியிருக்கின்றார். இதனால் எழுபது மாடக்கோயில் எடுத்தனரென அறியலாகும். மாடக்கோயில் என்பது பெருங்கோயில் என்றும் வழங்கப்பெறும். பெருங்கோயில் எல்லாம் கோச்செங்கண்ணர் கட்டியவே எனின், 'பெருக்காறு சடைக்கணிந்த பெருமான் சேரும் பெருங்கோயி லெழுபதினே டெட்டும்' என்று திருநாவுக்கரசர் அடைவு திருத்தாண்டகத்திற் கூறியிருத்தலின், எழுபத்தெட்டுப் பெருங்கோயில் செங்கட் சோழர் எடுத்தனரென்று கொள்ளவேண்டும். இவர் சிலந்தி

யாயிருந்து இறைவனை வழிபட்டு அரசாயின உண்மையையும், இவர் பல திருக்கோயில்கள் எடுப்பித்த வண்மையையும் திருநெறித் தமிழ்வேதம் அருளிய சைவசமய குரவர்கள் தம் பதிகங்களில் பலவிடத்தும் பாராட்டியிருக்கின்றார்களென்றால் இவரது பெருமையை நாம் எங்ஙனம் அளவிட்டுரைக்கலாகும்?

"செங்கட் பெயர்கொண் டவன்செம் பியர்கோன்
அங்கட் கருணை பெரிதா யவனே
வெங்கண் விடையா யெம்வெண் வலுளாய்
அங்கத் தயர்தா யினவா யிழையே."

—திருஞானசம்பந்தர்

"புத்தியினற் சிலந்தியுந்தன் வாயி னூலாற்
பொதுப்பந்த ரதுவிழைத்துச் சருகான் மேய்ந்த
சித்தியினு லரசாண்டு சிறப்புச் செய்யச்
சிவகணத்துப் புகப்பெய்தார் திறலான் மிக்க
வித்தகத்தால் வெள்ளானை வில்லா வன்பு
விரவியவா கண்டதற்கு வீடு காட்டிப்
பக்தர்களுக் கின்னமுதாம் பாசூர் மேய
பரஞ்சுடரைக் கண்டடியே னுய்ந்தவாறே."

—திருநாவுக்கரசர்

"செருண்ட வாயிடை நூல்கொண்டு சிலந்தி
சித்திரப் பந்தர் சிக்கென வியற்றச்
சுருண்ட செஞ்சடை யாரது தன்னைச்
சோமனுக்கிய தொடர்ச்சிகண் டடியேன்
புரண்டு வீழ்ந்துநின் பொன்மலர்ப் பாதம்
போற்றி போற்றியென் றன்பொடு புலம்பி
அருண்டென் மேல்வினைக் கஞ்சிவந் தடைந்தேன்
ஆவடு துறை யாதியெம் மானே.

—நம்பியாரூரர்

17. அரசியல்

பொது

சோழநாட்டின் எல்லையும் அளவும் இவை யென்பதனை,

" கடல்கிழக்குத் தெற்குக் கரைபுரள்வெள் ளாறு
குடதிசையிற் கோட்டைக் கரையாம்—வடதிசையில்
எண்ணூட்டு வெள்ளா றிருபத்து நாற்காதம்
சோணாட்டுக் கெல்லையெனச் சொல் "

என்னும் தனிப்பாடல் உணர்த்தா நிற்கும். சோணாடே யன்றித் தொண்டை நாடு முதலியனவும் பழையசோழமன் னர்களின் ஆட்சியில் அடங்கியிருந்தன என்றுவது, அவர்கள் ஆணைக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தன என்றுவது கூறுதல் பொருந்தும். *அந்நாளில், நாட்டின் (மண்டலத்தின்) பிரிவுகட்குக் கூற்றம், கோட்டம், நாடு என்னும் பெயர்கள் வழங்கின. குறிச்சி, பாடி, ஊர், குடி, பதி, பாக்கம், பட்டினம், நகர் முதலியன ஊர்கட்கு வழங்கிய பெயர்களா கும். இவற்றுள் பட்டினம், நகர் என்பன பேரூர் அல்லது அரசன் உறையும் ஊரைக்குறிக்கும். இவ்விரண்டினுள் பட்டினம் என்பது கடற்கரையிலுள்ள நகராகும். நாடு என்பது தேம் என்னும் பெயராலும் வழங்கிற்று. சங்கச் செய்யுட்களினுல் அறியலாகின்ற சோழர் தலைநகரங்கள் உறையூர், காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்னும் இரண்டுமாம். சிலப் பதிகார வேனிற் காதையில்,

" மாட மதுரையும் பீடார் உறந்தையும்
கலிகெழு வஞ்சியும் ஒலிபுனற் புகாரும் "

---

*தமிழகத்திலுள்ள நாடுகளின் பிரிவுவகைகள் யானெழுதிய கள்ளர் சரித்திரம் என்னும் புத்தகத்தில் விரிவாக ஆராய்ந்து காட்டப் பெற்றுள்ளன.

எனச் சோணாட்டிற்கு இவ்விரண்டு தலைநகர் இளங்கோ வடிகளால் ஒருங்கு குறிப்பிடப்படுதல் காண்க. இவற்றுள் உறையூர் உறந்தை எனவும் கோழி எனவும் வழங்கப்படும். ஓர் கோழியானது யானை யொன்றைப் போரிலே தொலைத்த இடத்தில் அமைக்கப்பெற்றதாகலின் இந்நகர்க்குக் கோழி யெனப் பெயருண்டாயது என்பர்;

> " முறஞ்செவி வாரணம் முன்சம முருக்கிய
> புறஞ்சிறை வாரணம் புக்கனர் "

என இளங்கோவடிகள் கூறுதலுங் காண்க.

மற்றொரு தலைநகர்க்குச் சம்பாபதி, காவிரிப்பூம் பட்டினம் என்னும் பெயர்கள் உண்டாய வரலாறு மணிமேகலையிற் கூறப்பட்டிருத்தல் முன் சோணாட்டின் பழமை கூறிய விடத்தும், அதற்குக் காகந்தி என்னும் பெயருண்டாயது காந்தன் வரலாறுரைத்த விடத்தும் போந்தமை காண்க. புகார் என்னும் பெயர் அதற்குண்டாயது மரக்கலங்கள் புகும் துறைமுகமுடைமையாலாம். பெரிப்ளஸ் 'கமாரம்' என்றும், டாலமி 'கபேரிஸ்' என்றும் கூறியது இந்நகரையே என்பர். இத்தலைநகரின் அமைப்பும், சிறப்பும் கரிகாலன் வரலாறுரைத்த விடத்துக் காட்டப்பெற்றன.

சோழர் தமிழகத்து முடிகெழுவேந்தர் மூவருள் ஒரு வராகலின், இவர்,

> " படையும் கொடியும் குடையும் முரசும்
> நடைநவில் புரவியும் களிறும் தேரும்
> தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்
> தெரிவுகொள் செங்கோல் அரசர்க்குரிய "

என்று தொல்காப்பியம் கூறுமாறு படை முதலிய அனைத்தும் உடையராவர். இவற்றுள் முரசானது வீரமுரசு, நீதி முரசு, ஈகைமுரசு என மூவகைப்படும். வீரமுரசின் இவர்

கள் மிக மதித்து நீராட்டி மாலைசூட்டிப் பூசிக்கும் வழக்க முடையர். சோழர் குலத்தார்க்குப் பொதுவாக வழங்கும் பெயர்கள் இவை யென்பதனை,

> "சென்னி வளவன் கிள்ளி செம்பியன்
> பொன்னித் துறைவன் புலிக்கொடிப் புகழன்
> நேரியன் ஆர்க்கோன் நேரிழை அபயன்
> சூரியன் புனலுடன் சோழன் பெயரே"

என்னும் திவாகரத்தால் அறிக. இவற்றுள் சென்னி, வள வன், கிள்ளி, செம்பியன், சோழன் என்பன குடிபற்றிய சிறப்புப் பெயராகவும், அடையடுத்து இயற்பெயராகவும் சங்கச் செய்யுட்களிற் பயின்றுள்ளன. இப்பெயர்களும், அபயன் என்பதும் ஒழிந்த ஏனைய பெயர்கள் சோழருடைய நாடு, நகர், மலை, யாறு, கொடி, மாலை, குலமுதல்வன் என்பவை பற்றியன. புலி இவர்கட்குக் கொடியாதலோடு இலச்சினையும் ஆம். ஆர் (ஆத்தி) கண்ணியும் தாரும் ஆகும். நேரிமலை சேரர்க்குரியதாகப் பதிற்றுப்பத்தில் கூறப்பட்டிருப்பது சிந்திக் கற்பாலது.

சோழ மன்னர்கள் அரசியல் நடாத்துதற்கு அமைச்சர் குழு, புரோகிதர் குழு, தானைத்தலைவர் குழு, தூதுவர் குழு, ஒற்றர் குழு என்னும் ஐந்து பெரிய கூட்டங்களைத் துணையாக வைத்துக்கொண்டிருந்தனர்; இவர்களன்றி காரணத்தியலவர், அரசனது ஆணையை நிறைவேற்றும் கருமவிதிகள், பண்டாரம் வகிப்போராகிய கனகச் சுற்றம், வாயில் காவலர், நகர மாந்தர், படைத் தலைவர், யானை வீரர், குதிரை வீரர் என்போரும் அவர்கட்கிருந்தனர். நட்பாளர், அறிவர், மடைத் தொழிலாளர், மருத்துவக்கலைஞர், நிமித்திகப் புலவர் என்பார் உறுதிச் சுற்றமாக விளங்கினர். இவை,

" ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பே ராயமும் "

எனச் சிலப்பதிகாரத்தும், மணிமேகலையிலும் வருதலானும்,

" அமைச்சர் புரோகிதர் சேனை பதியர்
தவாத்தொழிற் றூதுவர் சாரணர் என்றிவர்
பார்த்திபர்க் கைம்பெருங் குழுவெனப் படுமே "

" கரணத் தியலவர் கரும விதிகள்
கனகச் சுற்றம் கடைகாப் பாளர்
நகர மாந்தர் நளிபடைத் தலைவர்
யானை வீரர் இவுளி மறவர்
இனையர் எண்பே ராயம் என்ப "

எனத் திவாகரம் முதலிய நிகண்டுகள் அவற்றை விரித்துரைத்தலானும், பிறவாற்றானும் பெறப்படும். உறையூரிலும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலும் குடிகளின் வழக்குகளைக் கேட்டு நூனெறி பிழையாது தீர்ப்பளிக்கும் உயர் நீதிமன்றங்கள் (அறங்கூறவையம்) இருந்தன. இவற்றிலிருக்கும் நீதிபதிகள் தருமாசனத்தார் எனப்படுவர்.

" அறங்கெழு நல்லவை உறந்தை யன்ன "

என அகத்திலும்,

" உறந்தை அவையத்து அறம் நின்று நிலையிற்று "

எனப் புறத்திலும்,

" அரசுகோல் கோடினும் அறங்கூ றவையத்து
உரைநூல் கோடி ஒருதிறம் பற்றினும் "

எனச் சிலப்பதிகாரத்தும் வருதல் காண்க. மற்றும் அரசியல் நடாத்துதற்கு இன்றியமையாத பலதிறப்பட்ட வினைஞர்களும் இருந்தனராவர் எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இவர்கள் யானை, குதிரை, தேர், காலாள் என்னும் நால் வகைப்படையும் உடையராயிருந்தனர். இவற்றை நடாத்

தும் தானைத்தலைவர் சோழிய ஏனாதி என்னும் பட்டம் பெறுதற்குரியராவர். இவர்கள் வேற்று நாட்டின்மீது போருக்குச் செல்லும்பொழுது வெற்றிவாள், கொற்றக் குடை, வீரமுரசு இவற்றை நன் முகூர்த்தத்திற் புறப்படச் செய்தல் வழக்கம். இங்ஙனம் செய்தல் வாணட்கோள், குடைநாட்கோள், முரசுநாட்கோள் என்பர். இவர் வஞ்சிசூடிப் பகைமேற் செல்லும்பொழுது தம் படையாளர்க்குப் படைக்கலம் முதலியனவும், பரிசிலர்க்குப் பொருளும் கொடுப்பர். போரினை மேற்கொண்ட பின்னரிலே படைத்தலைவர்க்கும் படைகட்கும் பெருவிருந்து செய்து மகிழ்விப்பர். இதனை,

"பிண்டம் மேய பெருஞ்சோற்று நிலை"

என்பர் தொல்காப்பியர். 'வேந்தன் போர்தலைக்கொண்ட பிற்றை ஞான்று தானே போர் குறித்த படையாளரும் தானும் உடனுண்பான் போல்வதோர் முகமன் செய்தற்குப் பிண்டித்து வைத்த உண்டியைக் கொடுத்தல் மேயினபெருஞ் சோற்று நிலை' என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இங்ஙனமாய போர் முறைகள் பலவும் தொல்காப்பியப் புறத்திணையியல் முதலியவற்றுள் அறியப்படும். இவை போல்வன ஏனைச் சேர பாண்டிய வேந்தர்கட்கும் பொதுவாவன என்க.

இவர்கள் சேனைத் தலைவர்க்கு ஏனாதி என்னும் பட்டம் அளித்தல் போன்றே அமைச்சர், கணக்கர், வேளாளர் முதலாயினர்க்குக் காவிதி என்னும் பட்டமும், வணிகர்க்கு எட்டி என்னும் பட்டமும் அளித்து அதற்கு அடையாளமாகப் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட பூவினை அளிப்பர். அவை எட்டிப்பூ, காவிதிப்பூ எனப்படும்.

இவ்வேந்தர்கள் பிறந்தாள் ஒவ்வோராண்டிலும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பெறும். அப்பொழுது இவர்கள்

மங்கல வண்ணமாகிய வெள்ளணி அணிந்து, செருச்செய்தல், சிறைசெய்தல், கொலைசெய்தல் முதலிய செற்றச் செயல்கள் செய்யாதொழிந்து, சிறைவிடுதல், இறைதவிர்தல், புலவர் முதலிய தக்கார்க்கு வேண்டுவன தருதல் இரவலர்க்கீதல் முதலிய அறச் செயல்கள் செய்யா நிற்பர். இது பெருமங்கலம் எனவும், வெள்ளணி எனவும் கூறப்படும். இங்ஙனமே இவர்கள் முடிபுனைந்த நாள்தொடங்கி ஒவ்வோராண்டினும் முடிசூட்டு நாளும் கொண்டாடப் பெறும். இது முடிபுனைந்து நீராடுதலின் மண்ணுமங்கலம் எனப்படும். இவற்றை முறையே,

> "சிறந்த நாளணி செற்றம் நீக்கிப்
> பிறந்த நாள்வயிற் பெருமங்கலமும்"
>
> "சிறந்த சீர்த்தி மண்ணுமங் கலமும்"

எனத் தொல்காப்பியர் கூறுதல் காண்க.

---

18. கைத்தொழில் வாணிகம்

இனி, அந்நாளிலே சோணாட்டில் கைத்தொழில்களும் வாணிகமும் எங்ஙனம் பல்கியிருந்தனவென்பது கரிகாலன் வரலாறு கூறிய வழிக் காணப்படும். அங்கே 'அரியவும் பெரியவும்' எனச் சுருங்கக் கூறியவற்றை இங்கே காட்டுதும். சிலப்பதிகாரம் ஊர்காண்காதை உரையில் அடியார்க்கு நல்லார் கூறிய அருமணவன், தக்கோலி, கிடாரவன், காரகில் எனப்பட்ட அகிலின் தொகுதியும், கோசிகம், பீதகம், பச்சிலை, அரத்தம், நுண்டுகில், சுண்ணம், வடகம், பஞ்சு, இரட்டு, பாடகம், கோங்கலர், கோபம், சித்திரக்கம்பி, குருகி, கரியல், பேடகம், பரியட்டக்காசு, வேதங்கம், புங்கர்க்காழகம், சில்லிகை, தூரியம், பங்கம், தத்தியம்,

வண்ணடை, கவற்றுமடி, நூல்யாப்பு, திருக்கு, தேவாங்கு, பொன்னெழுத்து, குச்சரி, தேவகிரி, காத்துலம், இறஞ்சி, வெண்பொத்தி, செம்பொத்தி, பணிப்பொத்தி எனப்பட்ட துகிலின் தோகுதியும் மலையாரம், தீமுரண் பச்சை, கிழான் பச்சை, பச்சைவெட்டை, அரிசந்தனம், வேர், சுக்கொடி எனப்பட்ட ஆரத்தோகுதியும், அம்பரேச்சம், கத்தூரி, சவாது, சாந்து, குங்குமம், பனிநீர், புழுகு, தக்கோலம், ஈகப்பூ, இலவங்கம், சாதிக்காய், வசுவாசி, நிரியாசம், தைலம் எனப் பட்ட வாசத்தோகுதியும், மலைச்சரக்கு, கலை, அடைவுசரக்கு, மார்பு, இளமார்பு, ஆரூர்க்கால், கையொட்டுக்கால், மார்ப் பற்று, வாராசான், குமடெறிவான், உருக்குருக்கு, வாரூசு, சூடன், சீனச்சூடன் எனப்பட்ட கருப்பூரத்தோகுதியும், புகார் முதலிய நகரங்களில் வாணிகம் செய்யப்பட்டவாதல் ஒருதலை.

---

19. கல்வி

இம்மன்னர்கள் காலத்தில் அரசியல் முதலிய யாவும் தமிழ்மொழி வாயிலாக நடைபெற்று வந்தமையாலும், பாண்டி நாட்டிலும் சோணாட்டிலும் சங்கங்கள் நிறுவித் தமிழ் ஆராயப்பெற்றமையாலும், மூவேந்தர்களும் வள்ளல்களும் வரையாத வண்மையுடன் புலவர்களை மிக மதித்துப் போற்றி வந்தமையாலும் தமிழ்க் கல்வியானது மிக உயரியநிலையில் இருந்தது ; புலவர் பல்லாயிரவர் திகழ்ந்தனர் ; இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழ்க்கும் இலக்கணமாகிய அகத்திய மும், தொல்காப்பியம், மாபுராணம், பூதபுராணம், பனம்பாரம், பன்னிருபடலம், அவினயம், காக்கைபாடினியம், சிறுகாக்கை பாடினியம், சங்கயாப்பு, நற்றத்தம், பல்காயம், மயேச்சுரம், வாய்ப்பியம், இறையனர் களவியல் முதலிய இயற்றமிழ் நூல்

களும், பெருநாரை, பெருங்குருகு, இசை நுணுக்கம், பெருங் கலம், இந்திரகாளியம், பஞ்சபாரதீயம், பஞ்சமரபு முதலிய இசைத்தமிழ் நூல்களும், பரதம், குணநூல், கூத்தநூல், முறுவல், சயந்தம், செயிற்றியம், பரதசேனாபதீயம், மதிவாணனார் நாடகத்தமிழ் நூல் முதலிய நாடகத்தமிழ் நூல் களும் தழைத்து விளங்கின; எண்ணிறந்த பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரை உள்ளிட்டன தலைச் சங்கத்தாராலும், கலி, குருகு, வெண்டாளி, வியாழ மாலையகவல் என இத்தொடக்கத்தன இடைச்சங்கத்தாராலும், நெடுந்தொகைநானூறு, குறுந்தொகைநானூறு, நற்றிணை நானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, நூற்றைம்பதுகலி, எழுபதுபரிபாடல், பத்துப்பாட்டு, முத்தொள்ளாயிரம், கூத்து, வரி, சிற்றிசை, பேரிசை என்று இத்தொடக்கத்தன கடைச்சங்கத்தாராலும் பாடப்பெற்று நிலவின; தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ தேவரால் திருக் குறள் என்னும் செந்தமிழ்த் திருமறையும், சேரமுனியாகிய இளங்கோவடிகளால் சிலப்பதிகாரமும், கூலவாணிகன் சாத்தனாரால் மணிமேகலையும், கபிலர் முதலிய நல்லிசைப் புலவர்களால் இன்னா நாற்பது முதலிய ஏனைய கீழ்க்கணக்கு நூல்களும் இயற்றப்பெற்று ஒளிர்ந்தன; வானநூல், எண்ணூல், மருத்துநூல் முதலிய கலைகளும் வழக்கில் இருந்தன. மற்றும், அகமுழவு, அகப்புறமுழவு, புறமுழவு, புறப்புறமுழவு, பண்ணைமுழவு, நாண்முழவு, காலைமுழவு என ஏழுவகையாற் பகுக்கப்படும் பேரிகை, படகம், இடக்கை, உடுக்கை, மத்தளம், சல்லிகை, கரடிகை, திமிலை, குடமுழா, தக்கை, கணப்பறை, தமருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அந்தரி, முழவு, சந்திரவலயம், மொந்தை, முரசு, கண்விடுதூம்பு, நிசாளம், திடுமை, சிறுபறை, அடக்கம், தகுணிச்சம், விரலேறு, பாகம், உபாங்கம், நாழிகைப்பறை,

துடி, பெரும்பறை முதலிய தோற் கருவிகளும், வங்கியம் என்னும் துளைக்கருவியும், பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழ் என்னும் நரம்புக்கருவிகளும், கஞ்சக் கருவிகளும், பயிலப்பெற்று வந்தன; ஆயிரம் நரம்புடைய ஆதியாழ் என்பதும் இருந்தது; குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்னும் ஏழிசையானும் பிறக்கும் பண் விகற்பங்களும், பதினோராயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்றாகிய (11,991) ஆதியிசைகளும் தமிழ்ப் பாணர்களால் அறிந்து பாடப்பெற்று வந்தன; வேத்தியல், பொதுவியல் என்னும் இருதிறமுடைய அகக்கூத்து, புறக் கூத்துகளும், குரவை, கலிநடம், குடக்கூத்து, காரணம், நோக்கு, தோற்பாவை என்னும் விநோதக் கூத்துகளும், அம்மனை, பந்து, கழங்காடல், உந்தி, சாழல், பல்லாங்குழி, அவலிடி, கொற்றி, பிச்சி, வாரிச்சி, சிந்துப்பிழுக்கை, குடப்பிழுக்கை, பாண்டிப்பிழுக்கை, பாம்பாட்டி, ஆலங்காட்டாண்டி முதலிய பல்வரிக் கூத்துகளும் பிறவும் நடிக்கப்பெற்று வந்தன.

இப்பொழுது வெளிவந்துள்ள எட்டுத்தொகை, பத்துப் பாட்டு முதலிய கடைச்சங்க இலக்கியங்களிலிருந்து அறியப்படும் புலவர் ஏறக்குறைய எழுநூற்றுவர் ஆவர். இவர்களில் ஔவையார், ஆதிமந்தியார், காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், வெள்ளிவீதியார், வெண்ணிக் குயத்தியார், குறமகள் இளவெயினி, குறமகள் குறியெயினி, காவற்பெண்டு, குன்றியாள், கழார்க்கீரன் எயிற்றியார், காமக்கணிப்பசலையார், நக்கண்ணையார், நன்னுகையார், பூங்கண்ணுத்திரையார், பொன்மணியார், மாறோகத்து நப்பசலையார், போந்தைப் பசலையார், அள்ளூர் நன்முல்லையார், பாரி மகளிர் முதலாயினர் நல்லிசைப்புலமை வாய்ந்த மெல்லியலார் ஆவர். இவற்றிலிருந்து அக்காலத்தே கல்வியில் இருபாலாரும் எங்ஙனம் சிறப்டைந்திருந்தன ரென்பது புலப்படும்.

20. சமயம்

தமிழ் மக்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பே உயிர் உடல்களே வெவ்வேறாக உணர்ந்திருந்தனர் என்பது தமிழ் எழுத்துக்களுக்கு உயிர் என்றும் மெய் என்றும் பெயரிட்டிருத்தலானே பெறப்படும். எவ்வளவு பழங்காலத்திற் சென்று நோக்கினும் தமிழர்கள் உலகம், உயிர், கடவுள் என்னும் மூன்று பொருளையும் உணர்ந்திருந்தமையோடு, உலகம் ஐம்பூதங்களால் ஆயதென்றும், உயிர்கள் வினைக்கட்டுடையன என்றும், கடவுள் வினைக்கட்டில்லாதவர் என்றும் அறிந்திருந்தனர் என்பது புலனாகின்றது. மிக்க பழமை வாய்ந்ததாகிய தொல்காப்பியத்தில்,

> " காலம் உலகம் உயிரே உடம்பே
> பால்வரை தெய்வம் வினையே பூதம் "

எனவும்,

> " நிலந்தீ நீர்வளி விசும்போ டைந்தும்
> கலந்த மயக்கம் உலகம் "

எனவும்,

> " வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்
> முனைவன் "

எனவும் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க. மற்றும் அதிலே கடவுள் என்னும் பெயரும், கடவுளே வாழ்த்துதலும் கூறியிருப்பதினின்று பரம்பொருளானது எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் இயல்பினதென்பதும், அதனை நினைந்து வாழ்த்தி வழிபடுதலே உயிர்கள் கட்டினின்றும் நீங்கி இன்புறுதற்குரிய நெறி என்பதும் அவர்கள் அறிந்திருந்தமை போதரும். இயல்பாகவே கட்டின்மையும், முற்றுணர்வும், வரம்பிலின்பமும் உடைய அம் மெய்ப்பொருளையே பல்வேறு காலங்

களில் பற்பல தேயத்தினுமுள்ள மாந்தர்கள் தாம்தாம் அறிந்தவாறு வெவ்வேறு பெயரானும், வெவ்வேறு நெறியானும் வழிபட்டு வருகின்றனர்.

தமிழ் நாட்டிலே குறிஞ்சிநில மக்கட்கு முருகக்கடவுளும், முல்லைநில மக்கட்குத் திருமாலும், மருதநில மக்கட்கு இந்திரனும், நெய்தல்நில மக்கட்கு வருணனும் தெய்வங்கள் எனத் தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. திணைப்பிரிவும், திணை மக்கட் பிரிவும் இயற்கையானவையே எனினும், திணைகட்குத் தெய்வ அடைவு ஏறக்குறைய நாலாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமெனத் தோன்றுகிறது. கண்ணபிரான் ஆயர்பாடியில் வளர்ந்து ஆயர்களுடன் சேர்ந்து ஆவினம் மேய்த்தல் முதலிய விளையாடல்களைச் செய்து போந்த பின்னரே முல்லை மக்களிடத்து மாயோன் வழிபாடு சிறந்து விளங்கிற்று என்னலாம். ஆரியவேதங்களில் மிகுத்து கூறப்படும் இந்திரன் வழிபாடும், வருணன் வழிபாடும் அக்காலத்திற்முன் தமிழர்களாலே கைக்கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும். முருகன் வழிபாடு அங்ஙனம் இடையில் உண்டாயதென நினைக்கக் காரணமில்லை.

இனி, பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களில் சிறப்பாகக் கூறப்படும் கடவுளர் நால்வர். நக்கீரர் பாடிய 56-ம் புறப்பாட்டிலே இடபக்கொடியும் கனிச்சிப்படையும் மணிமிடறும் உடைய சிவபெருமானும், வால்வளைமேனியும் கலப்பைப் படையும் பனைக்கொடியும் உடைய பலராமனும், நீலமணியொக்கும் மேனியும் கலுழக்கொடியும் உடைய கண்ணனும், மயிலாகிய கொடியும் மயிலூர்த்தியும் உடைய முருகவேளும் முறையே கூறப்பெற்றுளர். அதில்,

> “ ஞாலங் காக்கும் கால முன்பின்
> சேலா நல்லிசை நால்வர் ”

என இவர்கள் உலகத்தைப் புரப்போராகக் கூறியிருப்பதும் சிந்திக்கற்பாலது. கபிலர் பாடிய இன்னாநாற்பதிலும்

> " முக்கட் பகவன் அடிதொழா தார்க்கின்னா
> பொற்பனை வெள்ளையை உள்ளா தொழுகின்னா
> சக்கரத் தானை மறப்பின்னா ஆங்கின்னா
> சத்தியான் முடொழா தார்க்கு "

என இந்நால்வரும் இம்முறையே கூறப்பெற்றனர். சிலப்பதிகாரம் இந்திரவிழவூரெடுத்த காதையில்,

> " பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
> அறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயிலும்
> வால்வளை மேனி வாலியோன் கோயிலும்
> நீல மேனி கொடியோன் கோயிலும் "

எனவும், ஊர்காண் காதையில்,

> " நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் கோயிலும்
> உவணச் சேவல் உயர்த்தோன் நியமமும்
> மேழிவலன் உயர்த்த வெள்ளை நகரமும்
> கோழிச் சேவற் கொடியோன் கோட்டமும் "

எனவும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலும், மதுரையிலும் இந்நான்கு தேவர்களின் கோயில்கள் இருந்தனவாக முறையே கூறப்பெற்றுள. இவற்றில் நால்வரின் முறை முற்கூறிய வாறன்றிச் சிறிது பிறழ்ந்துள்ளது. எனினும், யாண்டும் சிவபெருமானே முதலில் வைத்துக் கூறப்படுகின்றனர். அன்றியும், அவர், பிறவாயாக்கைப் பெரியோன் எனவும், பகவன் எனவும், இறையோன் எனவும் தலைமை தோன்றக் கூறப்படுதலும் சிந்திக்கற்பாலது. வேறிடங்களில் இன்னும் வெளிப்படையாகவும் சிவபிரானுக்கு முதன்மை கூறப் பெற்றுளது.

" நீரும் நிலனும் தீயும் வளியும்
மாக விசும்போ டைந்துட னியற்றிய
மழுவாள் நெடியோன் தலைவ னுக
மாசற வீளங்கிய யாக்கையர் "

என மாங்குடி மருதனர் மதுரைக்காஞ்சியிலும்

" நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வமீ றுக "

எனக் கூலவாணிகன் சாத்தனர் மணிமேகலையிலும் கூறியிருத்தல் நோக்குக. இவ்வாற்றால் தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் மக்கள் முழுமுதற் கடவுளாகக்கொண்டு வழிபட்டு வந்த தெய்வம் சிவபெருமானே என்பது வெள்ளிடை மலைபோல் தெள்ளிதின் விளங்கும். பிற்காலத்துச் சமணவாசிரியர் முதலாயினரும் தமிழ் வழக்கின் இவ்வுண்மை யுணர்ந்தே தம் நூல்களில் பல கடவுளரையும் கூறுமிடத்துச் சிவபெருமானை முதற்கண் வைத்துக் கூறிப்போந்தனர். நச்சினர்க்கினியர், அடியார்க்குநல்லார் முதலிய உரையாசிரியன்மாரும் இந்நெறி பிழையாமலே உரைவரைவாராயினர். இங்ஙனமாயினும், பண்டைத் தமிழ் மக்கள் திருமாலிடத்தும் செவ்வேளிடத்தும் நிறைந்த அன்புடையராகவே விளங்கினர். இன்னோரையும் உலகங்காக்கும் கடவுளராகப் போற்றிப் புகழ்ந்தனரே யன்றி ஒரு சிறிதும் குறைவுபடக் கூறினரல்லர். மற்றும், தொகைநூல்களின் கடவுள் வாழ்த்திலும், பரிபாடலிலும் சிவபிரானோடு வேற்றுமையில்லாத முதற் றெய்வங்களாகவே இவர்கள் பரவப்படுகின்றனர். இன்னும், சிவ வழிபாட்டினும் செவ்வேள் வழிபாடு விஞ்சியிருந்ததெனக் கூறுதலும் சாலும். பத்துப்பாட்டில் ஒரு பாட்டும் (திருமுருகாற்றுப் படையும்), பரிபாடலில் முப்பத்தொரு பாட்டும் முருகப்பிரானுக்கு உரியவாயிருத்தலே இவ்

வுண்மையை விளக்கும்; முருகவேள் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பதிகள் பல சங்கச் செய்யுட்களிற் பயின்றிருத்தலும் அதற்குச் சான்றாகும். திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய், திருவாவினன்குடி, திருவேரகம் முதலிய திருப்பதிகளைத் திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகிறது. பரிபாடலும், பிற தொகைகளும் அவற்றைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றன; சிலப்பதிகாரமும்,

"சீர்கெழு செந்திலும் *செங்கோடும் வெண்குன்றும்
ஏரகமும் நீங்கா இறைவன்"

என்றேத்துகின்றது.

இனி, பழைய தமிழ் மக்களின் சமயக்கோட்பாடு இதுவெனக் கூறவே சோழர்களின் சமயமும் இத்தன்மைத்தென்பது கூறாமலே விளங்கும். சோழமன்னர்கள் சிவபெருமானையே முதற்கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடுவோர் என்பதும், திருமாலிடத்தும் செவ்வேளிடத்தும் பேரன்புடையார் என்பதும் கடைப்பிடிக்க. கரிகால்வளவன், கோச்செங்கண்ணர் என்னும் சோழ வேந்தர்கள் பற்பல சிவாலயத் திருப்பணிகள் செய்து போந்தமையும் அவர்கள் சமயம் சைவம் என்பதனை நிலைநிறுத்தும். சோழர்கள் இந்திரனுக்குப் பெரியதோர் திருவிழாச்செய்து போந்ததிலிருந்து அவர்கள் நாட்டின் நலங்கருதி இந்திரனையும் அன்புடன் பூசித்து வந்தனரென்பது பெறப்படும். அவர்கள் இந்திரனைப் பெருஞ் சிறப்புடன் கொண்டாடி வந்த காரணத்தால் அவனுடைய கற்பகத்தரு, வெள்ளையானை, வச்சிரப்படை என்பவற்றிற்கும் புகார் நகரிலே தனித்தனியாகக் கோயில்கள் ஏற்படுவனவாயின.

---

*செங்கோடு என்பது திருச்செங்கோடு என்றும், வெண்குன்றம் என்பது சுவாமிமலை என்றும் கூறுவர் சிலப்பதிகார அரும்பதவுரையாசிரியர். ஏரகம் மலைநாட்டகத்தொருதிருப்பதியென்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

இனி, வட நாட்டிற் செங்கோலோச்சிய பெருவேந்த னாகிய அசோகன் தன் மக்களாகிய சங்கமித்திரை, மகேந்து என்பவர்களுடன் புத்தமத போதகர் பலரைத் தேயந் தோறும் விடுத்து அம் மதத்தைப் பரவச் செய்தமையால், கி. மு. மூன்றும் நூற்றாண்டிலேயே பௌத்தமதம் தமிழ் நாட்டிலும் இடம் பெற்று வளரத்தொடங்கிற்று. சமண மதமும் அக்காலந்தொடங்கியே பரவலுற்றது என்னலாம். சிலப்பதிகாரம் முதலியன கொண்டு நோக்கு மிடத்து, கி. பி. முதல், இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளிலே, தமிழ் நாட்டின் தலை நகரங்களாகிய புகார், உறந்தை, மதுரை, வஞ்சி, காஞ்சி என்னும் இடங்களில் சமண பௌத்த மதங்கள் மிக்க வலிமையுற்றிருந்தமை புலனாகின்றது. அருகன் கோட்டமும், புத்த சைத்தியமும் நகர்ப்புறங்களில் கட்டப்பட்டிருந்தன ; சமண முனிவர்களும், பௌத்தமுனிவர்களும் உறையும் பள்ளிகள் ஆங்காங்கிருந்தன ; சாரணர்கள் இடையறாது மதபோதனை புரிந்து வந்தார்கள் ; ஆடவர்களும் பெண்டிர் களும் மிகுதியாக அம்மதங்களிற் புகுவாராயினர். அக் காலத்துத் தமிழ் வேந்தர்கள் நடுவுநிலையுடன் இத்தனைக் கும் இடந்தந்து அவர்களையும் புரந்து வந்தமை பெரிதும் பாராட்டற்குரியது. சிவன், திருமால் முதலிய தெய்வங்களை எள்ளுதலின்றியே அவர்கள் தம் மதங்களைப் போதித்து வந்தமையாற்றான் அவை விரைந்து பரவலுற்றன எனக் கருதல் பொருந்தும்.

இனி, அக்காலத்திலுள்ள புலவர்களாயினும் பிறராயி னும் அவர்கள் தம்மின் வேறுபட்ட சமயத்தார்களின் உணர்ச்சியை மதித்து அவற்றைச் சிறிதும் இகழாது பாராட்டி வந்தனர் என்பதும், ஓர் குடும்பத்திலுள்ள பலர் தத்தம் விருப்பத்திற் கியைந்தவாறு வெவ்வேறு மதங்களைக் கைக்

கொண்டும் தம்முள் வேற்றுமை சிறிதுமின்றி ஒழுகி வந்தனர் என்பதும் பழைய இலக்கியங்களினின்றும் அறியலாகின்ற உண்மைகளாம். எச்சமயத்தையும் இகழாது போற்றும் பெருந்தன்மையுடைமைக்குத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரையும் இளங்கோவடிகளையும் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ளல் தகும்.

வள்ளுவனார்,

"நூலோர் தொகுத்தவற்று ளெல்லாம் தலை"

"பல்லாற்றால் தேரினு மஃதே துணை"

என்றிங்ஙனம் எல்லா நூலினும் நல்லன எடுத்து எல்லார்க்கும் பொதுப்படக் கூறிச் செல்வர்; எம் மதத்தையும் இகழார்.

இளங்கோவடிகள், தம் தமையனாகிய செங்குட்டுவன் சிவபெருமான் திருவருளாற் பிறந்தவன் என்றும், அவன் இமயஞ்செல்லப் புறப்பட்டபொழுது உலகுபொதியுருவத் துயர்ந்தோனாகிய சிவபெருமான் சேவடியைமுடிமேற் கொண்டு யாரையும் இறைஞ்சாச் சென்னியால் இறைஞ்சி வலங்கொண்டு போந்து யானையின் பிடரில் ஏறியருளி, பின்பு ஆடகமாடத்து அறிதுயிலமர்ந்த திருமாலின் சேடங் கொண்டுவந்து சிலர் நின்று துதித்தகாலையில் தான் சிவபெருமான் திருவடியை மணிமுடிமேல் வைத்திருத்தலின் அதனை வாங்கித் தோளின்மீது தரித்தனன் என்றும் கூறுமுகத்தால் செங்குட்டுவன் சிவபெருமானையே முழுமுதலாகக் கொண்டு வழிபடுவோன் என்பது பெறவைத்து, தம்கொள்கையும் அதுவாதலை 'பிறவாயாக்கைப் பெரியோன்' என்பது முதலியவற்றாற் குறிப்பிட்டனர். அன்னராயினும், அவர், கவுந்தியடிகள் அருகதேவனை வாழ்த்துதல் கூறுமிடத்து,

" ஒருமூன் றவித்தோன் ஒதிய ஞானத்
திருமொழிக் கல்லதென் செவியகம் நிறவா
காமனை வென்றோன் ஆயிரத் தெட்டு
நாமம் அல்லது நவிலா தென்நா
ஐவரை வென்றோன் அடியிணை யல்லது
கைவரைக் காணினும் காணு என்கண்
அருளறம் பூண்டோன் திருமெய்க் கல்லதென்
பொருளில் யாக்கை பூமியிற் பொருந்தாது "

என்றிங்ஙனமும் ;

வேட்டுவவரியில் அவர்கள் கொற்றவையைப் பாவு மிடத்து,

" அமரி குமரி கவுரி சமரி
சூலி நீலி மாலவற் கிளங்கிளை
ஐயை செய்யவள் வெய்யவாட் டடக்கைப்
பாய்கலைப் பாவை பைந்தொடிப் பாவை
ஆய்கலைப் பாவை அருங்கலப் பாவை "

" ஆனைத்தோல் போர்த்துப் புலியி னுரியுடுத்துக்
கானத் தெருமைக் கருந்தலைமேல் நின்றுயால்
வானோர் வணங்க மறைமேன் மறையாகி
ஞானக் கொழுந்தாய் நடுக்கின்றி யேநிற்பாய் "

என்று இவ்வாறுகவும் ;

ஆய்ச்சியர் குரவையில் அவர்கள் திருமாலைப் பாவு மிடத்து,

" மூவுலகும் ஈரடியால் முறைநிரம்பா வகைமுடியத்
தாவியசே வடிசேப்பத் தம்பியொடுங் கான்போந்து
சோவரணும் போர்மடியத் தொல்லிலங்கை கட்டழித்த
சேவகன்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே
திருமால்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே "

"பெரியவனே மாயவனைப் பேருலக மெல்லாம்
விரிகமல வுந்தியுடை விண்ணவனைக் கண்ணும்
திருவடியும் கையும் கனிவாயும் செய்ய
கரியவனைக் காணுத கண்ணென்ன கண்ணே
கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தம் கண்ணென்ன கண்ணே"

என்று இத்தன்மையாகவும்;

குன்றக்குரவையில் குறவர்கள் முருகவேளைப் பாடுமிடத்து,

"சீர்கெழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும்
ஏரகமும் நீங்கா இறைவன்கை வேலன்றே
பாரிரும் பௌவத்தி னுள்புக்குப் பண்டொருநாள்
சூர்மா தடிந்த சுடரிலைய வெள்வேலே"

"அணிமுகங்க ளோராறும் ஈராறு கையும்
இணையின்றித் தானுடையான் ஏந்தியவே லன்றே
பிணிமுகமேற் கொண்டவுணர் பீடழியும் வண்ணம்
மணிவிசும்பிற் கோனேத்த மாறட்ட வெள்வேலே"

என்று இன்னணமும்; அவரவர் உணர்ச்சியுடன் கலந்து எல்லாத் தெய்வங்களையும் வாயார மனமார வழுத்துவாராயினர்.

இனி, சிவபிரான் திருக்கோயில் முதலாக முன் கூறிப் போந்த கோயில்களன்றி, மாசாத்தன், ஞாயிறு, திங்கள் என்னும் தெய்வங்கட்கும், திருக்கைலை, செவ்வேளின் கைவேல் என்பவற்றுக்கும் தனித்தனியாக இயற்றப்பெற்ற கோயில்கள் அந்நாளிலே நிலவின வென்க.

குறிப்புரை

[எண் - பக்க எண்]

1 வதனம் - முகம்
நுதல் - நெற்றி
திலகம் - பொட்டு
தெக்கணம் - தட்சிணம்; தெற்கு; தென்னாடு
2 கடல்கோள் - கடலாற் கொள்ளப்படுதல்
நிலைக்களன் - நிலைத்துள்ள இடம்
சான்று - சாட்சி, ஆதாரம்.
3 அலங்குளை - அசைகின்ற பிடரிமயிர்
புரவி - குதிரை
ஐவர் - பஞ்சபாண்டவர்
சினை இ - சினம்கொண்டு
பொலம்பூந்தும்பை - பொன்னாற் செய்த தும்பைப் பூ
ஈரைம்பதின்மர் - நூற்றுவர்; கௌரவர்; துரியோதனன் முதலியோர்
பதம் - உணவு
வரையாது - அளவிடாமல்
செற்றான் - அழித்தான்
சேய்-முருகன்; முருகனைப் போன்ற பாண்டியன்.
கபாடபுரம் - இரண்டாம் சங்கம் இருந்த நகரம்.
4 உள்வீழ்த்தக் கண்ணும் - குறைத்துவிட்ட சமயத்திலும்
வழங்குவது - கொடுத்தற்குரிய பொருள்
தலைப்பிரிதல் - நீங்குதல்
பரதத்து - பரதகண்டத்தில்
5 கோடா - வளையாத
கழுமிய - நிறைந்த
கவான் - தொடை, குறங்கு
பதியெழுவறியா - ஊரை விட்டு நீங்கிச் சென்று விடு தலை அறியாத
கெழீஇய - பொருந்திய
பொதுவறு சிறப்பு - ஒப்பிலாத தனக்கேயுரிய மேலான பெருமை
நடுக்கின்றி - அசைவு இல்லாமல்
நிலைஇய - நிலைபெற்றுள்ளன
ஒடுக்கம் - அழிவு
6 கருவனுய் - செருக்குடையவனுய், காரணமானவனுய்
விழித்த-விழித்துப்பார்த்து எரித்த
மருவனுய் - மணம்போன்றவனுய், எல்லாப் பொருள்களிலும் மருவி இருப்பவனுய்

தெரித்த - படைத்த, உண்டாக்கிய
7 பெற்றி - தன்மை, குணம்.
கஞ்சம் - நீர்
கஞ்சவேட்கையிற் - தண்ணீரில் விருப்பம் உடைய
8 செங்கணெயிரத்தோன் - இந்திரன்; தேவேந்திரனுக்கு ஆயிரங் கண்கள் உண்டு என்பது கதை
தானவர் - தேவர்களில் ஒரு வகையினர்
தலை - தராசுத்தட்டு
பிலம் - பாதலம், வலை
10 நேரிதன்று - நேர்மையுடைய தன்று. முறையான தல்ல
புனைந்துரை - வருணனை, அழகுபடுத்திச் சொல்லுதல்
11 இறைமகன் - அரசகுமாரன்
ஆன்கன்று - பசுவின்கன்று
12 மலர்தலை யுலகம் - பரந்த இடத்தையுடைய உலகம்
கழுவாய் - பிராயச்சித்தம் (Atonement)
தாங்கிய - தொங்கிய
பழிப்பறை - பழியை அறிவிக்கும் பறை என்னும் வாத்தியம்
ஆர்ப்பு - பெரிய ஒலி
உறுதுயர் - மிக்க துன்பம்
வழு - குற்றம்
உஞற்றுதல் - செய்தல்
தகவு - முறைமை, அறம், நியாயம்
13 இடையூறு - இடையிலே உறுவது, துன்பம்
பரிசனம் - ஏவலாளர், சூழ்ந்துள்ளோர் (Retinue)
ஊனமிகு - குற்றம்மிகுந்த
மனுநூற்றொடை - மனு என்னும் அரசன் தொகுத்த நூலின் ஒழுங்குமுறை
துடைப்புண்டது - அழிக்கப்பெற்றது
மருமம் - மார்பு
14 கறவை - பால் கறக்கும் பசு
அருக்கன் - ஞாயிறு, சூரியன்
எவ்வருக்கமும் - எல்லா இனத்தாரும்
பரிதி - சூரியன்
சென்னி - சோழன்
15 கடைமணி உகுநீர் - கடைக் கண்களில் இருந்து சிந்தும் கண்ணீர்
ஆழியின் - தேர்ச்சக்கரத்தி னால்
மடித்தோன் - மடிவித்தோன், இறக்கும்படி செய்தவன்
பெரும்பெயர் - மிகுந்த புகழையுடைய
கட்டுரைப்பான் புக்கவள் - விளக்கமாகச் சொல்லுவதற்குச் சென்றவள்
கூற்று - சொல் (Statement)
16 போதர - விளங்க
புறங்காடு - ஊருக்குப் புறத்தே உள்ள சுடுகாடு
ஈமம் - சுடுகாட்டில் அடுக்கிய விறகு (Pyre)

மறு - குற்றம், களங்கம்
17 முசுக்கலை - ஆண்குரங்கு
சீற்றம் - கோபம்
அளி - அருள், கருணை
சங்கரித்து - அழித்து
18 பேறு - பெறத்தகுந்த நன்மைகள்
விசிட்டம் - மேன்மை
வாகை - வெற்றிமாலை
மிலேந்தனன் - சூடினன்
19 ஒரோவொன்றுக - ஒவ்வொன்றுக
விண்டு - மலை
கா - சோலை
சிக்குவேள் - கரும்பை வில்லாகவுடைய மன்மதன்
ஆரியை - அம்மை, உமாதேவியார்
தையல் - அம்மை
சுலாவும் - சூழ்ந்துள்ள
மாவலைக்கையிடத்தன் - சிவபெருமான்
காமர்சேர் - அழகு பொருந்திய
20 விண்டுபுராணம் - விஷ்ணு புராணம்
மேகவாகனன் - தேவேந்திரன்
மன்றல் - திருமணச்செய்தி
ஓகை - உவகை, மகிழ்ச்சி
அனிகம் - சேனை, படை
உம்பர்நாதன் - தேவர்களுக்குத் தலைவனுகிய சிவபெருமான்
சிகரம் - அலகுள்
சாகரம் - கடல்
மாகநேர் - ஆகாயம் போன்ற
ஆறுமுடித்த அருட்கடல் - கங்கையைச் சடையில் அணிந்த சிவபெருமான்
ஆல் - கார்த்திகை நட்சத்திரம்
தூலயாரம் ஒள்ளிய திங்கள் - ஐப்பசி மாதம்
எள்ளரிதாம்-இகழமுடியாத
பரசேந்திய வேந்தல்-மழுப்படையை ஏந்திய தலைவனுன சிவபெருமான்
21 முழைஞ்சு - குகை
அருத்தி - விருப்பம்
உன்னருமேன்மை-நினைக்க முடியாத பெருமை
ஒன்னலர் - பகைவர்
திருக்கு - குற்றம்
ஒவில் - நீங்குதல் இல்லாத, அளவற்ற
22 திப்பிய - தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த
போகம் - இன்பம்
23 கலுழன் - கருடன்
சேமம் - காவல்
24 கடுவிசை - மிகுந்தவேகம்
ஈண்டி - திரண்டு
கொடுவரி - புலி ; வளைந்த கோடுகளையுடையது
25 விழாக்கோள் - திருவிழாக் கொண்டாடுதல்
வல்லெயிறு - கொடிய பற்கள்
இடும்பை - துன்பம்
பொருதுறைத்தலை-போர்க்களத்தின் இடத்தில்
வசம்செய்தல் - ஆளுதல் ;

தன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்ளுதல்
கோ - அரசன், முசுகுந்தன்
26 தருமகந்தனன் - தருமபுத்திரர்
நந்தனன் - மகன்
சரணாகதம் - அடைக்கலம் புகுதல்
28 நிறை-நிறுக்கப்படும் பொருளின் எடை
ஆசரிக்கப்பட்டு - கைக் கொள்ளப்பட்டு, கடைப் பிடிக்கப்பட்டு
29 தூலபுக்கபெரியோன்-சிபிச் சக்கரவர்த்தி
துன்னினனன் - சேர்ந்தான்
30 புள் - பறவை, புறு
புன்கண் - துன்பம்
சினங்கெழுதானை - கோபம் மிகுந்தபடை
விளிக்குமிடத்து - கூப்பிடும் போது
துலாம் - தராசுத்தட்டு
அலமரல் - வருத்தம்
கனலி - சூரியன்
கால் - காற்று
கொட்கும் - திரியும்
தபுதி - அழிவு
சீரை - தராசுத்தட்டு
வரையாஈகை-அளவில்லாத கொடைத்தன்மை
உரவோன் - வலிமைமிக்கவன், சிபி
மருகன் - குடியில்தோன்றியவன்
33 மன்மருங்கறுத்த - அரசர்களின் வமிசத்தை வேரோடு அழித்த
மழுவாள்நெடியோன் - பரசுராமன்
கூஉய் - கூவி, அழைத்து
கிளவியின் - சொல்லினால்
உள்வரி-மாறுவேடம், (Disguise)
34 மேக்குயர - மேற்றிசை உயரும்படி
குடகக்குவடு - குடகமலை
ஊடறுத்து - நடுவேஅறுத்து
ஒன்னார் - பகைவர்
உட்கும்-அச்சம்கொள்கின்ற
ஊங்கணோர் - முன்னோர்
அடுதல் - கொல்லுதல்
மேம்படீஇய - மேன்மைப் படுத்துவதற்கு
மலயத்தருந்தவன் - அகத்தியன்
35 விழைய - விரும்ப
கோள்தது - நடந்தது
உருமு - இடி
சுவல் - தோள்
36 உய்ந்தனன் - பிழைத்தான், தப்பினனன்
உரை முடிவு - வழக்கின் முடிவாகிய தீர்ப்பு
37 கருவுயிர்த்தற்கு - பெற்றெடுப்பதற்கு
38 யாத்த - கட்டிய
கடிது - மிகவும்
39 கரவால் - வஞ்சனை
செவ்வி - தக்கசமயம்
குரூஉ - குட்டி
பிணியகத்து - கட்டப்பட்ட

கட்டினுள்
பீடு - பெருமை
காழ் - வயிரம், மனவுறுதி
அருங்கரை - கெட்டியான கரை
குழிகொன்று -பள்ளத்தைத் தூர்த்து
நண்ணர் - பகைவர்
உருகெழுதாயம் - அச்சம் பொருந்திய அரசவுரிமை
40 ஆண்டகை - ஆண்களிற் சிறந்தவன்
கோறல் - கொல்லுதல்
மூச்சக்கரமும் - மூன்று உலகங்களையும்
இச்சக்கரம் - இவ்வுலகத்தை மட்டும்
அரிகால் - நெல் அரிந்த தாள்
செயிறு - குற்றமற்ற
செலீஇயனுன் - செலுத்தினான்
41 மறுதலையாயினர் - முரண் பட்டவர்கள்
42 விச்சைகள் - வித்தைகள் - கல்வி, தொழில்கள்
செம்பாகம் - பேர்பாதி, அரையளவு
செவியாறற் செய்தி - கர்ன பரம்பரையாக வரும்செய்தி (Traditional information)
43 ஏவல் - கட்டளை
கவற்சி - கவலை
படும்படி - இறக்குமாறு
கன்னிப்போர் - முதன்முதலாகச் செய்யும் போர்
அகழ்க்குவன் - தோண்டுவன்
வெண்ணிப்போர்- வெண்ணி என்னும் ஊரில் நிகழ்ந்த போர்
வளியை - காற்றை
அவிய - இறந்துபோக
44 காய்சினம் - மிக்ககோபம்
மொய்ம்பு - வலிமை
ஆர்கலி நறவின் - ஆரவாரம் மிக்க கள்வளம் உடைய
மொய்வலி - மிக்க வலிமை
ஞான்றை - நாளில்
தொய்யா - குறையாத
ஆர்ப்பினும் - ஆரவாரத்தை விட
கரிகால் - கரிகாற்சோழன்
ஆடுபெற - வெற்றிபெற
ஒடுவைமன்-மிகவும்விரைந்து ஒடுவாய்
வாடை - வடக்கே இருந்து வரும் காற்று ; வாடுவிக்கும் காற்று
அடிப்படுத்திய - அடிமைப் படுத்திய
நாட்கொண்டு - நல்ல நாள் பார்த்து
45 கசை - விருப்பம்
பட்டிமண்டபம் - வித்தியா மண்டபம் (Debating Hall)
கொணர்ந்து- கொண்டுவந்து
காமகோட்டம் - காமாட்சி யம்மை கோயில்
சிமயம் உச்சி

சாத்தன் - ஐயப்பன்
47 தள்ளா - குன்றுத, குறையாத
காடுகொன்று - காடுகளே அழித்து
குளந்தொட்டு - குளங்களைத் தோண்டி
பொன்னி - காவிரி, பொன் சத்துடையது
48 முகரி - ஆவாரம் செய்பவன்
சூட்டை - நெற்கதிர் அரிந்த கட்டுகளே
பொலி - தூற்றுத நெல்
தெற்றின - இறுகக் கட்டிய
கூனி - வளைந்து
குயத்தின் - அரிவாளால்
கோடாக - மலைபோல
பிறக்கி - அடுக்கி, பிறங்கச் செய்து
குவையிய - குவித்த
கிழுகூடம் - கீழே சிதறும்
49 நிமிர்பரிப்புரவி - நிமிர்ந்து செல்லுதலையுடைய குதிரை
காலின் - காற்றினால்
கருங்கறி - கரிய மிளகு
மூடை - மூட்டை, பொதிகள்
குடமலை - பொதியமலை
ஆரமும்- சந்தனக்கட்டையும்
அகிலும் - அகிற்கட்டையும்
குணகடல்-கிழக்குத்திசையிலுள்ள கடல்
திகிரும் - பவளமும்
கங்கைவாரியும் - கங்கையாற்றில் உண்டாகியபொருளும்
ஈழம் - இலங்கை, சிங்களம், Ceylon
காழகம் - கடாரம், Burma
ஆயக்கணக்கர் - சுங்கவரியைக் கணக்கிட்டுப் பெறுவோர்
கூலம் - தானியம்
மறுகு - தெரு
50 ஒப்ப நாடி-சமமாகஆராய்ந்து
அறந்திறம்பாமை - நீதியினின்று மாறுபடாமல்
காருக மக்கள் - தொழில் செய்வோர், நெய்தற்றொழிலாளர்
கஞ்சகாரர் - வெண்கலக்கன்னர்
கருங்கை கொல்லர் - வலிமையான கைகளையுடைய கொல்லர்கள்
கண்ணுள் வினைஞர்-சித்திரகாரர்கள், ஓவியம் தீட்டுவோர்
மண்ணீட்டாளர் - சுதைவேலைசெய்வோர், சிற்பஆசாரிகள்
நன்கலந்தருநர் - வைரமணிகளின் வேலைசெய்யும் தட்டார்
துன்னகாரர்-தையல் வேலை செய்வோர் (Tailors)
கிழியினும் - திரைகளிலும்
கிடையினும்-நெட்டிகளிலும்
தோலின் துன்னர் - சக்கிலியர், Cobblers
பால்கெழு மாக்கள் - பல் வேறு வகைப்பட்ட மக்கள்

மறுவின்றி-குற்றம்இல்லாமல்
51 புழை - சிறுவாயில்
ஞாயில் - பகைவர்மீது அம்பை எய்து, மதிலின்கண் மறையும் இடம்
புதைநிறீஇ - அம்புக் கட்டை நிலையாகஅமைத்துவைத்து
இருகூறு - இரண்டு பிரிவு
வண்ணம் - அழகுக்கு அணியும் நிறப்பொருள்கள்
சுண்ணம் - வாசனைப் பொடிகள்
சாந்தம் - சந்தனம்
புகை - வாசனைப் புகைகள்
விரை - வாசனைப் பொருள்கள்
ஆவணவீதி - கடைத்தெரு, Bazaar
காணியாளர் - நிலவுரிமையுடையோர், Mirasdars
சூதர் - நின்றேத்துவோர்
மாகதர்-இருந்து ஏத்துவோர்
குயிலுவர் - இன்னிசைக்கருவிகளை வாசிப்போர்
52 கடும் பரி - வேகமாகச் செல்லும் குதிரை
கடவுநர் - ஓட்டுபவர்
ஊருநர் - ஊர்ந்துசெல்வோர்
கோட்டம் - கோயில்
பொதுஇல் - பொது இடம்
அம்பலம் - பலர்கூடும் இடம்
53 ஒருதலை - நிச்சயம்
பிறழ்ச்சி - மாறுபாடு
பகுத்தனன் - பிரித்தான்
54 ஏதுக்கள் - காரணங்கள்
தண்பதம் - புனல்விழா
55 கன்னவிலெழிலாயோ - கல்லைப்போன்ற தோள்களையுடையவனே
போதந்தாள் - திரும்பி வந்தவள்
கதுப்பு - கூந்தல்
மாதிரம் - திசை
துழைஇ - துழாவி, தேடி
அலந்த - வருந்திய, அலைந்த
பெறீஇயர் - பெறுக
56 புறத்திலும் - புதநானூற்றிலும்
அகத்திலும் - அகநானூற்றிலும்
தூவியற்கொள்கை - தூய இயல்பான ஒழுக்கம்
தகளறு - குற்றமற்ற
மன்ற - தெளிவாக, நிச்சயமாக
பொருத - மோதிய, போர் செய்த
படப்பை - சோலை
57 கெழீஇய - பொருந்திய
இன்பமாருந்தகையன-இன்பத்தை யனுபவிக்கும் சிறப்புடையன
58 அறிவுறூஉ - அறிவுரைகள், உபதேசங்கள்
செவிமடுத்து - கேட்டு
அமலை - சோற்றுத்திரளை
மலையும் - போர்செய்யும்
இன்னல் - துன்பம்
காக்கள் - சோலைகள்
காவன்மரம் - அரசர்களாற் தமது மதிலின்கண் காவல் செய்யப்படும் மரம்

கோயிற்கண் - அரண்மனையில்
பொருதாய்-போர் செய்தாய்
59 செவியறிவுறூஉ-காதிற்செய்யும் உபதேசம், செவியின்கண் அறிவுறுப்பது
முரசுமுழங்குதானை - முரசு ஒலிக்கின்ற படை
பீடுகெழு - பெருமை பொருந்திய
மாற்றூர் - பகைவர்
புறக்கொடைகண்டு - தோற்றுப் புறங்கொடுப்பதைப் பார்த்து
60 மாரி - மழை
வாரி - வருவாய்
கொதுமலாளர் - பகையுங் நட்பும் அல்லாதவர், அயலார், Neighbours
புரப்பாயாயின் - காப்பாற்றுவாயானால்
உடன்று - கோபித்து
செம்பியன் - சோழன்
தூங்கெயிலை - வானத்தில் அசைந்து திரிந்தமதிலினை
உறந்தை - உறையூர்
61 முட்டாமல் - தடை ஏற்படாமல்
62 வஞ்சி - சேரர் தலைநகர்
வஞ்சிசூடி - வஞ்சி என்னும் பூவை அணிந்து
தலைத்தார் - முன்னே செல்லும் தலைமையான தூசிப்படை
சிலை - வில்
கயல் - மீன்
63 துப்பாகியர் - துணைவலிமையாகவேண்டும் என்று
இரவலர் - பிச்சை ஏற்போர்
64 வியப்பு - ஆச்சரியம்
வெருவிய - பயந்த
கடும்பின திடும்பை - சுற்றத்தினரின் துன்பம்
யாணர் - புதுவருவாய்
பழுமரம் - ஆலமரம்
65 பொய்யா வெழிலி - பொய்யாமற் பெய்யும் மேகங்கள்
வற்புலம் - மேட்டுநிலம்
சில்லொழுக்கு - சிறிய ஒழுங்கான வரிசை
எய்ப்ப - போல
வீற்றுவீற்றியங்கும் - வேறு வேறுஇடங்களுக்குச் செல்லும்
இருங்கிளைச்சிறுஅர் - பெரிய சுற்றத்தையுடைய சிறுவர்கள்
தெற்றென - தெளிவாக
பசிப்பிணிமருத்துவன் - பசியாகிய நோயைத் தீர்க்கும் வைத்தியன்,உணவு அளிப்பவன்
அணித்தோ - அருகில்உள்ளதோ
சேய்த்தோ - தொலைவிலுள்ளதோ
புள்ளினம் - பறவைக்கூட்டம்
67 கூற்று - கூற்றுவன்,எமன்
கறுவு - வஞ்சினம், மிக்க கோபம்
வீரகு - சாமர்த்தியம்

கையறுநிலை - செயலற்றுக் கலங்கி வருந்தும் நிலைமை
கலம் வனையும் - பானைகள் செய்கின்ற
வேட்கோவே - குயவனே
திகிரியாக - சக்கரமாக
68 மீள்வன் - திரும்புவேன்
69 தலையோர் - முன் செல்லும் தூசிப்படையோர்
நுங்கின் றீஞ்சேறு - நுங்கினது இனிய செறிவை
மிசைய - உண்ண
பைங்கனி - பக்குவமாக முதிர்ந்த பழங்கள்
மாந்த - வயிறுரத் தின்ன
விடுவாய்ப்பிசிரொடு - நீங்கிய வாயையுடைய பிசிருடன்
நுகர - உண்ண
வளை இ -சுழ்ந்து
அவலம் - வருத்தம்
சந்து - சமாதானம்
மலைந்தோன் - எதிர்த்துப் போர்செய்தவன்
தெரியலோன் - மாலையை உடையவன்
நின்னகண்ணியும் - உன்னுடைய மாலையும்
ஆர்மிடைந்தன்றே - ஆத்திப் பூவினால் தொடுக்கப்பட்ட தல்லவா?
பொருவோன் - போர்செய்பவன்
70 வேறல்-வெல்லுதல், வெற்றி பெறுதல்
நும்மோரன்ன - உங்களைப் போன்ற
சிக்கல் - மாறுபாடு, பகை
நிழல்போல் - இகழ்வரிசை போல
வீசுபிலே - ஆகாயத்தில்
71 வஞ்சினம் - சபதம்
72 ஊழிஞலே - முறைப்படி முன்செய்த நல்வினைபோல
இறைவேண்டி இரக்கும் - வரிப்பொருளை விரும்பும் பிச்சை ஏற்கும்
நொய்தாகும் - சுவையின்றி மென்மையுடையதாகும்
இழையணிபணைத்தோள் - ஆபரணங்களை அணிந்த பெருத்த தோள்கள்
73 கன்முதிர்புறங்காட்டன்ன - கற்கள் நிறைந்த சுடுகாடு போன்ற
புறந்தந்து - காப்பாற்றி
நாளவை - திருவோலக்கம், Durbar
மலிதார்த் தித்தன் - மாலைகள் அணிந்த தித்தன் என்பவன்
பொரா அதோடிய - போர் செய்யாமல் ஓடிய
74 தாளாண்மை - முயற்சி
குரிசில் - வீரர்களிற் சிறந்தவன், தலைவன்
75 ஞாதியரசர் - பங்காளிகளாகிய அரசர்கள்
கரைபொருது - கரைகளை மோதி
இரங்குபுனனெரிதரு - ஒலிக்கின்ற வெள்ளம் பெருகி வரும்

மல்லல் - வளப்பம், செழிப்பு
விறல் - வல்லமை, வெற்றி
76 பொருந்தா - சேராத
பொருஅர் - மனம்பொறுக்காதவர்களாய்
ஏவல்கேளார் - சொல்லிய வேலைகளைக் கேட்டுச்செய்யாதவர்களாய்
பொன்பூனை திகிரி - பொன்னால் செய்த தேர்ச்சக்கரம்
ஆர்பூனைதெரியல் - ஆத்திப்பூவால் தொடுத்த மாலை
செருவென்று - போரில் வெற்றிபெற்று
வாயிற்புறத்திறுத்து-வாயிற்புறத்தில் தங்கி
நித்தல் - நாள்தோறும்
விழாவணி - திருவிழாச்சிறப்புகள்
77 வீளபதச்சிறிடம்-செல்வீளையும் சிறிய இடம்
வல்சி - உணவு
அளை - வளை
மல்க - பெருக
கேழல் - பன்றி
விடாகம் - வெடித்துப்பிளவுபட்ட இடங்கள்
இருங்களிற்றெருத்தல் - பெரிய ஆண்யானை
78 தறுகண்மை - அஞ்சாமை
79 தோலாநல்லிசை - தோல்வியடையாத நல்ல புகழ்
80 மாண்ட - மாட்சிமைப்பட்ட
நிரம்பினர் - அறிவொழுக்கங்கள் நிறைந்தனர்
யான்கண்டனையர் - யான் கருதியதையே செய்பவர்கள்
இளையரும் - ஏவலாளர்களும்
அல்லவைசெய்யான் - அநீதிகளைச்செய்யாதவனும்
அதன்றலை - அதற்குமேலும்
உழுவலன்பு - எழுமையும் தொடர்ந்துவரும் சிறந்த அன்பு
சாலாது - பொருந்தாது
கைமிக்கு - பெருகி
81 பெட்பு - விருப்பம்
திட்பம் - உறுதி
கோடுகூடுமதியம்-முழுநிலா, பூர்ணசந்திரன்
மையன்மாலை - காதலர்க்கு மயக்கம் விளைக்கும் மாலை
கையறுபினைய - செயலற்றுவருந்த
அயிரைமாந்தி - அயிரைமீன்களைத் தின்று
கோழி - உறையூர்
குறும்பறையசைஇ - பேடையுடன்தங்கி
பேடை - பெண்பறவை
தலையளி - மேலானஅருள்
82 நிகராகாது - சமமாகாது
ஒரோவழி - சிறுபான்மை
ஆலாலம் - ஆலகாலம் என்னும் நஞ்சு
83 மறன் - வீரப்போர்
தெருட்ட - தெளிவுஅடையச்செய்ய
ஒருப்பட்டிலர் - சம்மதித்திலர்
84 ஆற்றிடைக்குறை - இரண்டு

ஆறுசலுக்கு நடுவேயுள்ள திட்டு

• ஐயமறுஅர் - சந்தேகம் நீங்க மாட்டார்கள்

கசடுண்டு - குற்றம் பெருகுகின்ற

குறும்பூழ் - காடை என்னும் சிறுபறவை

வறுங்கையும் - வெறுங்கையுடனும்

வேட்டத்து - விருப்பத்தையுடைய

உயர்ந்திசினோர் - உயர்ந்தவர்கள், பெரியவர்கள்

தொய்யாவுலகம் - இருவினைகளும் செய்துவருந்தாத தேவருலகம்

நுகர்ச்சி - இன்பம்துய்த்தல்

85 கோடுயர்ந்தன்ன - சிகரம் உயர்ந்தாற்போன்ற

தம்இசை நட்டு - தமது புகழை நிலைநிறுத்தி

தவத்தலை - மிகவும் பெருமையுடையது

86 ஆண்டு - அங்கே

இடமொழித்து - ஏற்றஇடத்தை அமைத்து

மருட்கை - வியப்பு, ஆச்சரியம்

87 இசைமரபாக - புகழ்மேம்பாடாக

கந்தாக - பற்றுக்கோடாக, துணையாக

இனையதோர்காலை - இப்படிப்பட்ட சமயத்தில்

வியப்பிறந்தன்றே - வியப்பு எல்லை கடந்துளது

தொன்றிசை - பழைமையான புகழையுடைய

அளியது-இரங்கத்தகுந்தது

88 கையற்றும் - செயலற்றுக் கலங்கியும்

மறுக்கலாற்றுமையே-மறுத்துக்கூற முடியாமையே

இடைபட - இடையில்

சேயவாயினும் - தொலைவில் இருப்பவை என்றாலும்

தொடைபுணர்ந்து - மாலையாகச் சேர்ந்து

89 சாலார் - சான்றோர் அல்லாத கீழ்மக்கள்

மறுது - மறுக்காமல்

புகலிடம் - அடைக்கலம் (Refuge)

90 கிழமை - உரிமை

உழைச்செலின் - இடத்திற் சென்றால்

எய்ப்பினில் வைப்பு - துன்பம் வரும்போது பயன்படுதற்காகச் சேர்த்துவைத்த பொருள்

91 நிருத்தம் - நடனம்

92 கடன்மை - கடமை(Duty)

சமைத்தனர் - கட்டினர்

93 பொதுவற-தனக்கே சொந்தமாக

பண்டு - முற்காலத்தில்

94 பற்றுக்கோட்பட்டு - சிறைபிடிக்கப்பெற்று

பெயர்த்து - மறுபடியும்

துஞ்சிய - சிறந்த

கவ்வை-மூழக்கம், பேரொலி

பரிமா உய்த்த - குதிரை செலுத்திய
95 இருக்கு - வேதம், பாட்டு
96 குரவர் - ஆசிரியர்கள்
வெணவலுளாய் - வெள்ளை நாவல்மரத்தின்கீழ் இருப்பவனே
தெருண்ட - அறிவுதெளிந்த
சொடர்ச்சி - நேசம்
அருண்டு - நடுங்கி
97 குடதிசை - மேற்குத்திசை
ஏண்காட்டு - பெருமைமிக்க
பீடு ஆர் - சிறப்பு நிறைந்த
கலிகெழு - ஆரவாரம்மிகுந்த
98 முறஞ்செவிவாரணம்-யானை, முறம்போன்ற காதுகளையுடையது
புறஞ்சிறைவாரணம்-கோழி, இருபக்கத்தும் சிறகுகளைக் கொண்டது
99 இலச்சினை - அடையாளம், முத்திரை
100 பார்த்திபர் - அரசர்கள்
நளிபடை - நெருங்கிய பெரிய படை
இவுளி மறவர் - குதிரை வீரர்கள்
இனையர் - இவர்கள்
ஆயம் - கூட்டம்
அறங்கூறவையம்-உயர் நீதி மன்றங்கள்
தருமாசனத்தார் - நீதிபதிகள்
வினைஞர் - உத்தியோகஸ்தர்கள்
101 முழுத்தம் - முகூர்த்தம், நல்ல நேரம்
பிற்றைஞான்று - மறுநாள்
முகமன் - உபசாரம்
காவிதி - வேளாளர்க்குரிய பட்டம்
எட்டி - வணிகர்க்குரிய பட்டம்
102 இறைதவிர்தல் - வரியை தள்ளுபடி செய்தல்
பெருமங்கலம்,வெள்ளணி - பிறந்தநாள்விழாக்கொண்டாட்டம்
மண்ணுமங்கலம் - முடிசூடு விழா
பல்கி - பெருகி
106 பால்வரை தெய்வம் - ஊழ்.
மூனவன் - கடவுள், முற்பட்டவன்
107 அடைவு - வரிசை
கணிச்சிப்படை - மழுவாயுதம்
மணிமிடறு - நீலகண்டம்
கலுழக்கொடி-கருடக் கொடி
ஊர்தி - வாகனம்
108 முக்கட்பகவன் - சிவபெருமான்
பொற்பனைவெள்ளை - பலராமன்
சக்கரத்தான் - திருமால்
சத்தியான் - வேலையுடைய முருகன்
பிறவாயாக்கைப் பெரியோன் - சிவபெருமான்
வாலியோன் - வெண்மை நிறமுடைய பலராமன்

நெடியோன் - திருமால்

108 நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன்-நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமான்
உவணச் சேவல்-கருடன்
சேவல் - பறவை ஆண் பாற் பொதுப்பெயர்
நியமம் - கோயில்
மேழி - கலப்பை
வெள்ளை-பலராமன், அவர் கலப்பைக் கொடியுடையவர்
கோழிச் சேவற் கொடியோன் - முருகன், கோழிக் கொடியைக் கொண்டவர்

109 வளி - காற்று
மாகவிசும்பு - பெரிய ஆகாயம்
மழுவாள்நெடியோன் - சிவபெருமான்
சதுக்கத்துத் தெய்வம் - சதுக்கப்பூதம், காவிரிப் பூம்பட்டினத்தின் காவல் தெய்வம்
செவ்வேள் - முருகன்

110 திருச்சீரலைவாய் - திருச்செந்தூர்
திருவாவினன்குடி - பழநி
அருகன்கோட்டம் - ஜைனக் கோயில்

111 சைத்தியம்-புத்தர்கோயில்
எள்ளுதலின்றி-இகழாமல்

112 இறைஞ்சாச் சென்னி - வணங்காத தலை
ஆடகமாடம் - திருவனந்தபுரத்தில் உள்ள கோயில்
சேடம் - சடகோபம்

113 கொற்றவை - துர்க்கை, வெற்றி தருபவள்
இளங்கோ - தங்கை
சோஅரண் - சோஎன்னும் மதில்; வாணன் என்னும் அசுரனுக்கு உரியது
சேவகன் - வீரம்மிக்கவன்

114 உந்தி - கொப்பூழ்
செந்தில் - திருச்செந்தூர்
பௌவத்தினுள் - கடலினுள் சூர்மா - சூரபதுமனுகிய மாமரத்தை
பிணிமுகம் - மயில், முருகனின் யானைஊர்தியையும் குறிக்கும்
விசும்பிற்கோன் - தேவேந்திரன்
மாறட்ட - பகைவர்களைக் கொன்ற
இன்னணம் - இவ்வாறு
மாசாத்தன் - ஐயப்பன், அரி அரபுத்திரன்
நிலவின-விளங்கியிருந்தன

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
65	8	அணித்தே	அணித்தோ
,,	23	செய்மை	சேய்மை
67	16	இறங்கி	இரங்கி
82	26	அக்கொடியாற்	அக்கொடியார்
89	14	மெவ்லியன்	மெல்லியன்
96	16	பக்தர்களு	பத்தர்களு
96	21	சோமனுக்கிய	சோழனுக்கிய
106	19	கூறபட்டிருத்தல்	கூறப்பட்டிருத்தல்
107	21	கனிச்சிப்படையும்	கணிச்சிப்படையும்
107	25	மயிலூர்த்தியும்	மயிலூர்தியும்
108	12	கொடியோன்	நெடியோன்
109	26	பத்துபாட்டில்	பத்துப்பாட்டில்

திருவிளையாடற்புராணம், சிலப்பதிகாரம், அகநானூறு,
மணிமேகலை முதலியவற்றின் உரையாளர் ஆகிய

காலத்சென்ற நாவலர், பண்டித

ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்

இயற்றிய

ஆராய்ச்சி நூல்கள்

		ரூ.	அ.
1.	கபிலர்	2	8
2.	'கபிலர்' ஆராய்ச்சி	0	8
3.	வேளிர் வரலாற்றின் ஆராய்ச்சி	0	6
4.	சோழர் சரித்திரம்	2	0
5.	கள்ளர் சரித்திரம்	2	0
6.	கட்டுரைத் திரட்டு—பகுதி I	1	14
7.	கட்டுரைத் திரட்டு—பகுதி II	1	12
8.	நக்கீரர் (புதுக்கிய பதிப்பு)	விரைவில் வெளி வருவதற்குரியன	
9.	அகத்தியர்		
10.	கட்டுரைத்திரட்டு—பகுதி III		

'நாட்டார் தமிழ்ப்பேரவை' வெளியீடு

1.	இராசேந்திரன் (சரித்திர நாடகம்)	3	12
	(ஆசிரியர் மு. கோவிந்தராய நாட்டார்)		

இவை கிடைக்குமிடம் :—

வே. நடராஜன்,
நாட்டார் பதிப்பகம்,
4, புதுப்பெட் கார்டன் தெரு,
இராயப்பேட்டை, சென்னை-14